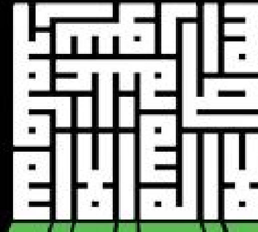
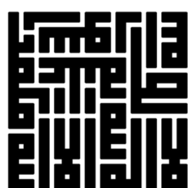

AHMED HULÛSİ

CUMA SOHBETLERİ

AHMED HULÛSİ

CUMA SOHBETLERİ

www.ahmedhulusi.org

KAPAK HAKKINDA

Ön kapak zeminindeki siyah renk karanlığı ve bilgisizliği, üzerindeki harflerin beyaz rengi ise aydınlığı ve bilgiyi temsil eder.
Kapakta yer alan amblem, Kûfi hat sanatı ile yazılmış olan "Lâ ilâhe illâ Allâh; Muhammed Rasûlullâh" cümlesidir ve bu “tanrılık kavramı yoktur, yalnızca Allâh adıyla işaret edilen vardır; Muhammed (aleyhisselâm) bu anlayışın Rasûlü’dür” anlamını taşır.
Amblemin ön kapakta ve her şeyin üzerinde yer alması, Ahmed Hulûsi’nin bu anlayışı tüm eserlerinde ve hayatı boyunca her anlamda baş tacı yapmış olmasının sembolik ifadesidir.
Karanlıktan aydınlığa açılan Kelime-i Tevhid penceresinden Allâh Rasûlü’nün nûrunu temsil eden yeşil renkte yansıyan ışık, Ahmed Hulûsi’nin kaleminden, işaret ettiği konuda aydınlanmayı amaçlayan “kitap isminde” beyaz renkte somutlaşmıştır.
Allâh Rasûlü’nün nûruyla yayılan bilginin, onu değerlendirebilenlere sağladığı aydınlanma da kitap içeriğinin özetlendiği arka kapak zeminindeki beyaz renk ile ifade edilmiştir.

CUMA SOHBETLERİ

AHMED HULÛSİ

Yayın ve Dağıtım: KİTSAN

ISBN: 978-975-7557-70-8

1. Baskı: 2000
. Baskı: 2014

Kapak Tasarımı: Serdar Okan
Grafik Tasarım: Öznur Erman

Film, Baskı ve Cilt:
İKON Matbaacılık ve Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Çobançeşme Cad. NO: 14
Kağıthane - İstanbul
Tel: 0212 3211193, Faks: 0212 2959334
info@ikonmatbaa.com
www.ikonmatbaa.com

KİTSAN KİTAP BASIM YAYIN DAĞITIM LTD. ŞTİ.
Divanyolu Cad. Ticarethane Sok. Tevfikkuşoğlu İşhanı
No:41/3, 34400 Cağaloğlu - İstanbul

Tel: 0212 5136769, Faks: 0212 5115144
www.kitsan.com

AHMED HULÛSİ

CUMA SOHBETLERİ

www.ahmedhulusi.org

İÇİNDEKİLER

◆

SUNU

Bir kitapla daha merhaba...

Antalya'da yaşarken birkaç yıl önce, Cuma günleri ofise inip, gelen giden, arayıp soran bazı dostlarla sohbetler yapmıştık... Cuma namazı öncesi veya sonrası...

Bazı arkadaşlar bu sohbetleri banda kaydetmişler... Sonra dinlediklerinde de yararlı olduğunu görmüşler.

Çoğunu banda alan **Dostum Nevzad Soydan**, bunları yazıya döküp bana yolladı ve bir kitap hâlinde yayınlanmasının yararlı olacağını söyledi.

Birkaç kişiye daha bu metni yollayıp fikirlerini sorduğumda, onlar da bu sohbetlerin bir kitap hâlinde yayınlanmasının faydalı olacağından bahsedince, artık sıra basımına gelmişti.

Anlatacak yeni bir şey kalmadı ama, **bugüne kadarki kitaplarda anlatılıp da yeterli açıklık kazanamamış bir kısım konuların anlaşılmasına yararlı olur**, düşüncesiyle size bu kitabı takdim ediyoruz.

Elbette okuyacak, sonra da her zaman olduğu gibi, kendi kararınızı kendiniz vereceksiniz, kendi aklınız ve ilminize göre!

Zira, yıllar içinde gördüm ki, bu düşüncelerin çok sayıda insanla paylaşımı hayli zor...

18-20 yaşında yanında olduğum merhum **Medineli (Beykozlu) Osman Efendi** şöyle demişti:

"**İlim avama yakın olduğu kadar, anlatanın çevresi kalabalık olur! Ne zaman ki ilim, öze döner ve mertebesi yükselir, anlayanı da**

azalır... Pek çok yüksek mertebeli zevâtı ise kendi ailesi bile tanımamıştır!"

"**Ehil olmayana inci gerdanlık takılmaz"** demiş, himmeti üzerimize olsun **Seyyid Ahmed Rufaî!..** Bizde zaten inci gerdanlık yok ki!..

Elbette evliyaullâh için bu böyle!..

Bizimse zaten fazla bir ilmimiz yok ki, paylaşımımız olsun insanlarla...

Olan kadarındaki paylaşımımızın ne oranda olduğunu da, onların bu alandaki uygulamalarından görüp anlıyoruz zaten!

Hoş görün, duanızı esirgemeyin bizden; elimizden dilimizden gelen ancak bu kadar!

Bâkî Allâh!

1 Nisan 2000

North Carolina - USA

1

HAC BAYRAMI

Yarın ne bayramı?..

Kurban bayramı değil!.. HAC Bayramı!.. Hacc'a gidenlerin bayramı!..

Hacc'a gidenler günahlarından arınıyorlar. Bu arınmanın bayramını yapıyorlar.

Biz de onların bu sevincine, mutluluğuna iştirak ediyor, onlar bayram ettiği için biz de bayram ediyoruz.

Ve de, şükür olarak kurban kesip onların etini de kendimize hiçbir parça ayırmadan olduğu gibi ihtiyaç sahiplerine, yoksullara yetimlere, fakirlere dağıtıyoruz...

Bu, zâhirde kesilen kurban!

Bir de manevî kurban var!

Manevî kurban nedir?

Genelde, klasik anlatımda; **"Nefsini kurban etmekten"** söz ederler.

"Nefsini kurban et Allâh yolunda!" derler.

Bu söz ile, aslında başka bir şey anlatılmak istenmektedir.

Nedir bu anlatılmak istenen?..

"Kendine ait olarak kabul ettiğin bedenin, istek ve arzu ve zevklerinden arın, bedenini kurban et" fikri anlatılmak istenmektedir...

Bedenini kurban etmekten mânâ, kafayı kesmek değil; bedenin aşırı istek ve hırslarını frenlemek!

Doğal yaşamı için gerekli olanları verip; onun ötesindeki şeylerden bedeni frenlemektir. Yani, tabiatı kontrol altına almaktır.

Bedenin doğasını, tabiatını kontrol altına almak! Bedenini kurban etmek!

Daha önemlisi; Allâh'tan ayrı olarak var kabul ettiğin "*ben*"liğinin, gerçekte hiçbir zaman var olmadığını idrak etmek suretiyle "*benlik*" kavramını kurban etmek... Elbette ki bu daha da zoru!

Bu durumda, kurbanın üç derecesi çıktı ortaya!

1. Zâhirdeki kurban.

2. Tabiatın, yani bedenin istek ve arzularını kurban.

3. Allâh'tan ayrı saydığın, ayrı bir varlık olarak düşündüğün "*ben*" kavramını kurban.

Mâdemki senin varlığın, Allâh'ın varlığından meydana gelmiştir ve varlığın Allâh'a aittir, o hâlde "*sen*" diye bir şey yoktur!.. Bu durumda yapman gereken şey, bunu anlayıp idrak etmek suretiyle *"ben"* kavramından kurtulmaktır...

İşte bu üç kurbanı kesebilen sıratı geçmiş, cehennemden kurtulmuş, cennet hayatında vuslata ermiş olur...

2

SAHİPLİK DUYGUSU

Cehennemin üstündeki Sırat, şu dünya yaşantısıdır.

Şu anda siz, Sırat'ın üstünde adım atıyorsunuz.

Bu attığınız adımlarla, yanlışlık yapıp, cehenneme düşüyorsunuz, bu defa yanmaya başlıyorsunuz, üzülüyor, sıkılıyor, bunalıyorsunuz, isyan ediyorsunuz.

Ama, bütün bu isyan ve üzüntüler, sıkıntılar sizin azabınızı hafifletmiyor. Sonra tekrar o cehennemden, sıratın üstüne sıçrayıp gene yürümeye devam ediyorsunuz!

Şimdi, burada bir nebze duralım ve şunu anlamaya çalışalım!

Bizim, cehennem azabını şu Dünya'da iken çekmemizin sebebi, yanlış bilgilenmeler sonucu, bizde oluşan sahiplik duygusu ve hırstır.

İnsanın cehennemde yanmasına; Dünya'da veya âhirette, kabir aleminde veya mutlak cehennemde yanmasına yol açan şey sahiplik duygusu ile hırstır.

Bir insanda kanaat varsa, cehennemin yarısından kurtulmuştur.

Bir insan sahiplik duygusunu atıp da;

"Mülkün sahibi Allâh'tır! Mülkünde dilediği gibi tasarruf eder!" diyebilirse, cehennemin tamamından kurtulmuştur, tamamından azât olmuştur.

Mâdemki, bu varlığı yaratan Allâh!..

Ben, mülkün sahibi olarak şu kâğıdın üstünde istediğim gibi tasarruf edebiliyorum; ister yırtar, ister cebime koyar, ister başıma koyar, ister yere atarak üstüne basarım... Bu kâğıt benim olduğuna göre, dilediğim gibi tasarruf edebilirim, diyebiliyorsam...

Mâdemki, "Mâlik'el mülk" yani "mülkün sahibi" Allâh'tır diyorum; Allâh mülkünde dilediği gibi tasarruf eder, kimse O'na karışamaz, etkileyemez, hesap soramaz!..

Öyleyse, her birimizin üzerinde mutlak tasarruf sahibi olan Allâh'tır!

Dilerse, vezir eder, dilerse rezil!

Dilerse, başlara tac eder, dilerse ayakkabı!

Ona; "Niye beni aç bıraktın" demeye benim hakkım yok!

"Niye bu hazımsızlık" demeye de hakkım yok!

Allâh'ın mülkünün içinde isem ben, O'nun tasarrufu altında isem;

"Allâh dilediğini yapar!.."

Allâh'a iman etmiş kişi olarak bize düşen şey; O'nun hükmüne ve takdirine razı olmak!

"Yâ Rabbi!.. Bugün aç bıraktın, yarın da, dilersen doyurursun. Bugün rezil ettin, edersin! Yarın, dilersen vezir edersin. **Sen ne dilersen onu yaparsın. İçinde bulunduğum her hâl, senin hükmün ve takdirin gereğidir"** diyebilmek!..

Bunu diyebilirsek, işte o zaman, iman sahibi bir kişi olarak, Sırattan kolaylıkla geçer, ateşe, azaba düşmez, cennete

ereriz.

Yok eğer bunu yaşayamazsak, **“Ben mülkün yegâne sahibiyim!”** derken **Allâh;**

“O mülkün biraz da sahibi benim. Bana niye böyle davranıyorsun?” diye Allâh’a hesap sormaya kalkarsak, “*göğe tüküren adam*”a benzeriz. Bir yere ulaşmaz o tükürük, döner kendi yüzümüze gelir.

Akıllı adam, Allâh’a isyan edilmeyeceğini idrak eder.

Zira bu isyan ve itiraz, hiçbir şey kazandırmaz! Senin hayatını cehenneme döndüren ateşin, biraz daha körüklenmesini sağlar.

İman, insanı cennete sokar.

İmansızlık ve isyan ise, insan hayatını cehenneme çevirir, daha Dünya’da iken...

Onun içindir ki, önce çok iyi bir biçimde neye iman edeceğimizi bilmemiz gerek!

Allâh’ın, mutlak kuvvet, kudret ve tasarruf sahibi olduğunu bilmek, imanın başıdır.

Her an her zerrede tasarruf edenin Allâh olduğunu bilmek ise, imanın kemâlidir.

Karşındakinin fiilini ve hâlini Allâh’tan bilmediğin anda, Allâh’ı inkâr durumuna düşersin.

Hâlin, **“şirki hafî”** denilen **gizli şirk** hâlidir.

Şirk hâlinde ölenin âkıbeti ise önce, kabir cehennemidir.

Dünya’da yaşarken cehennem azabını yaşamanın, yanmanın sebebi, **şirki hafî** denilen, **gizli şirktir.**

Ancak, gizli şirki atmış olabilenin ateşi, azabı, cehennemi biter.

"Ey mümin, üzerimden çabuk geç! Nûrun ateşimi söndürüyor!" şeklindeki hitabı cehennemin; iman ehli kişinin inancının, azap ortamını ortadan kaldırdığını, anlatmaktadır.

Aynı sıkıntılı ortamı paylaşan iki kişiden biri imanlıdır; "**Allâh böyle takdir etti, böyle oluyor, bunda da bir hikmet var"** der, azabı, sıkıntıyı duymaz!

Diğeri ise, Allâh'ı görmez. **Gizli şirk ehlidir, cehenneminde yaşar.**

O başına gelen işin Allâh'tan olduğunu bilmez... "Falanca yaptı da onun için bu iş başıma geldi" der. Ve bu sefer kendini, kendi eli ile ateşe atar.

Bilmez ki, başına gelenlerin tümü, falanca veya filanca kişinin yapmasından değil; Allâh'ın ona, o olayı yaşamasını takdir etmesinden, o hâli yaşamasını dilemesindendir.

O yaşadığı kötü olay, tecrübedir.

İnsan, bu dünyaya belli tecrübeleri yaşayarak, belli bir kemâle ulaşmak için gelir.

Yaşanılan her kötü olayda da bir ibret vardır.

Bu ibreti, ya o olayı yaşarken alırsın, ya da, aradan üç ay, beş ay, bir sene, beş sene geçtikten sonra alırsın. Ama neticede, yaşanılan her olayda bir ibret vardır.

Yaşanılan her azap ve sıkıntı birtakım yanlış, eksik bilgilerin giderilmesine vesile olur.

Yaşanılan olaylar, "insan"ı gerçeğin dünyasına yönlendirir. İnsanı, hayal dünyasından çıkartır.

En önemli nokta burasıdır!

Hepimiz kendi kafamızda bir hayali dünya yaratırız. Hayali değerler oturturuz. Hayali kavramlar meydana getiririz. Ve, öyle bir dünyada yaşar, orada kendimizi hapsederiz!

Hâlbuki, yaşanılan gerçekler öyle değildir.

İnsanın hayal dünyasındaki değerleri ne kadar çoksa, yaşamın gerçekleri ile karşılaştığı zaman duyacağı azap da o kadar fazla olur.

Ne kadar gerçekçi yaşarsan, Allâh'ın yarattığı bu Sistem ve Düzeni, ne kadar gerçekçi bir biçimde anlayıp değerlendirebilirsen, olaylar karşısında o kadar az etkilenirsin. Olaylar seni o kadar az sarsar.

Ve, kendini o kadar sağlam bir geleceğe hazırlarsın!

Dolayısıyla, gerek Dünya'da yaşarken, gerek daha sonrasında; çeşitli azap ve sıkıntılardan, yanmalardan kurtulmak; Dünya'da yaşarken huzura ermek, ancak ve ancak **Allâh'ı bilmek**, O'nun var ettiği **Sistem ve Düzeni idrak etmekle** mümkün olur.

Kim, Allâh'ı ötede bir tanrı gibi düşünüyorsa, o anda veya o düşüncesi devam ettiği sürece, Dünya'da da, âhirette de azap çekmeye mahkûmdur. Kendi azabını kendisi oluşturuyordur.

Nitekim, hadîs-î şerîfte;

"Cehennemde ateş, odun yoktur! Herkes kendi ateşini, odununu dünyadan kendi götürür" buyuruluyor...

Dünya'da edindiğin yanlış değerler, yanlış şartlanmalar, yanlış kabuller, senin bu Dünya'da da yanmana, azap çekmene sebep olur, öbür dünyada da!..

Öyle ise..

Biz, zâhiren ve bâtınen kurban edebilirsek benliğimizi; benliğimizdeki yanlış bilgileri, yanlış bilgilerden kaynaklanan yanlış duygu ve düşünceleri atıp arınabilirsek, kendimizi o kadarıyla cehennemden kurtarır, cennete yaklaşmış oluruz.

Bunun en kısa formülü de...

Başımıza gelen, karşılaştığımız her olayın, Allâh'ın hükmü ve takdiri olarak başımıza geldiğini, gelmemesinin mümkün olmadığını, bunun zaten takdir gereği yaşanacak olduğunu, değiştirmenin asla mümkün olmadığını, anlayıp idrak etmektir.

O an için gereken ise...

Allâh'ın bunu takdir edip, bunu yaşattığını, daha sonra da daha güzel şeyler yaşatabileceğini kabul edip, anlayıp, idrak edip, bunun gereği bir biçimde adım atmaktır...

Selâmet, Allâh'a mutlak teslim olup, hükmünden ve takdirinden razı olmaktır.

Hepinizin **"Hac Bayramı"** mübarek olsun!

Antalya, 27 Nisan

3

RAHMET KİME?

Sizin kafanızdaki **"Tanrı"** anlayışı tamamen yıkılmadan **"Allâh"** kavramı size anlatıldığından; siz, bu kavramı alıp, kafanızdaki **"Tanrı"** anlayışına enjekte ediyorsunuz. Kafanızda **"tanrı"** anlayışı gitgide büyüyor. Bu ise, çok tehlikeli ve gitgide büyüyen bir **düşünü kanserine** dönüşüyor!

İşte bu yanlış "**tanrı**" baba(!) anlayışını yıkmak için, **"Sistemde merhamet var mı?"** sorusuna cevap bulmak gerek!

Allâh'ın merhametinden, rahmetinden bahseden bunca âyet ve hadis varken, nasıl olur da su kenarına susuzluğunu gidermek için gelen mâsum bir ceylanı, hiç acımadan, bir timsah suyun içinden fırlayarak kafasını koparıyor? Ya da mâsum ve etrafına zararı dokunmayan bir geyiği parçalayarak yutan leoparı düşünün...

İşte bunlar olurken nerede RAHMET?!! **Kime, hangisine RAHMET olunuyor?**

Sistemde geçerli gerçek, "güçlünün güçsüzü yok etmesi" !

Güçlü güçsüzü yiyor, parçalıyor, yutuyor!

Eğer tüm bunlar oluyor ve hâlen Allâh'ın rahmetinden, merhametinden bahis olunuyorsa, nedir **"Allâh'ın rahmeti"?**

Bu, bizim anladığımız gibi bir rahmet mi, yoksa başka bir şey mi?

Allâh'ın **"RAHM"** ismi kendi Esmâlarının dışında nerede kullanılıyor? Göreceksiniz ki kadının cinsel ve doğurganlık organı olan bölge için...

Yani kadında doğurganlık olayını oluşturan ve insan türünün çoğalmasını ve bekâsını sağlayan cinsel organına verdiğimiz isim!

Mikro planda kadındaki rahim, makro planda ise Allâh'ın **"RAHIYM"** ismi zuhuruna karşılık geliyor!

Allâh'ın **"Rahm"** ismi, **"Rahmet"** ve **"Rahmân"** mânâlarının kökenidir! Yani Allâh'a ait Esmâların üreticisidir! Üretim yapıldıktan sonra bu isimlerin topluca bulunduğu ve sâdır olduğu boyuta **"RAHMÂNİYET BOYUTU"**diyoruz.

"Rahıym" isminin en geniş ve kapsamlı ortaya çıktığı mahal, cennettir!

Dolayısıyla, **"Cennet anaların ayağı altında"** derken; mikro planda çoğalmayı-üremeyi sağlayan kadındaki **rahmin** makro planda karşılığı olan **Allâh**'ın **"Rahıym"** isminden cennetteki mânâların ürediği mecazî olarak anlatılmıştır.

"İlâh"lık mefhumu yoktur! **Kurân**'daki **"İlâh"** anlatımı, insanları olayın özüne yaklaştırmak içindir!

Kurân'da, **"ilâhınız"** tâbirinin kullanılmasının anlamı, **yani "<u>İLÂH" diye düşündüğünüz kabul ettiğiniz</u>**, anlamındadır. Yoksa bu ifade bir **"*ilâh var da işte o*"** anlamında değildir... Bu Kurân'ın hitap etmesi özelliğinden ileri gelmektedir; daha başka bazı konularda olduğu gibi...

Bunun gibi **"Her şey Hakk'tan", "O Hakk'tan", "Bu Hakk'tan"** deyiş ve bakış açıları da...

Bu anlatımlar artık gecekondu lisanı gibi kalıyor!

Artık bir sistemin var olduğu ve bu sistemin kendine has olan kurallarının kendi içinde işlediğini görmekteyiz!

"*<u>Benim yaşım şu, artık bunları anlamam için geç... Bu konuları anlamam da nasibimde yokmuş, ben ne yapabilirim?</u>*" gibi sözler, primitif varlıklara has düşüncelerdir!

Herkesin yaşı, idrakı ve ilmi kadardır!

Benim yaşımla sizin yaşınız arasındaki fark, benim ilmimle sizin ilminiz arasındaki fark kadardır!

Bugüne dek anlattıklarım, zorlama ile bir insanın kafasına sokulmaz! Herkes nasibi kadar olanını alacaktır.

Burada kullanılan **"nasib", "o birimin Esmâ terkibi"**ni anlatmaktadır! **Esmâ terkibinin oluşturacağı açılımın izin verdiği ölçüde**, anlamındadır!

ŞÜKÜR; idrak edilenin fiile dönüştürülmesidir!

Bunun sonucu olarak da artış başlayacaktır!

Siz idrak ettiğinizi amele dönüştürürseniz beyninizde ek kapasiteler oluşacak ve o amel oranında beyin kapasiteniz artacak ve bunun karşılığında artan beyin kapasitesi ile yeni idrakler oluşacaktır!

Hz. Muhammed'in **"Şükreden bir kul olmayım mı?"** ifadesi, bunun en yalın anlatımıdır.

Hz. İsa'nın yeryüzüne gelip Hz. **Muhammed** kaynaklı bu ilmi alması, diyeti olarak **Deccal**'i öldürmesi istenmiştir!

4

SORULAR - CEVAPLAR

SORU: Hz. İsa, Dünya'ya gelmeden, berzah âleminde bu ilmi alamaz mı? Çünki **Nübüvveti tarifiye** kemâlâtına sahip olan için âhirette dikey yükselme mevcut!

CEVAP: Her ne olursa olsun, biyolojik beyin olmadan, ruha yükleme yapılamayacağı için, bir beden sahibi olarak Dünya üzerinde bulunması gerekiyor!

SORU: Hz. **Rasûlullâh**'daki üç aşamalı gerçekleşen genetik arınma, "**Ferdiyet sahipleri"**nin her biri için gerçekleşiyor mu?

CEVAP: Evet! Hepsi için geçerli; ancak hepsinde aynı derecede olmaz. Kemâlâtına göre arınmaları da farklı olacaktır!

SORU: Kurân'daki bazı âyetlerde, sanki tanrısal bir anlatım var. Mesela Hz. **İbrahim**'in kuşu parçalayıp sonra birleştirmesi ve parçalanarak ölen kuşların yapışıp tekrar dirilmesi... Bu olayı nasıl algılayacağız?

CEVAP: Hayır! Bu kıssa bizim için önemli... Burada tanrısal bir anlatım yok. **İbrahim** (aleyhisselâm)**'ın kendine has bir durumunu anlatıyor.**

İbrahim (aleyhisselâm), **"Hânif"** olması hasebiyle, tüm tanrısal anlayışı kendi bünyesinde yıkmış bir Zât'tır!

Ayn-el yakîn olarak birtakım hissedişleri vardı. Bunları **Hakk-el yakîn** olarak vukuf ettirmek talebinde bulundu. Vahiy sonucu bu talebine karşılık geldi ve yukarıda mahiyeti verilen âyet sâdır oldu!

Siz olayları hep âfakta düşünüyorsunuz. Oysa hep enfüste cereyan eden olaylardır!

Ben bu ilmi Hz. **Rasûlullâh**'ın izin verdiği ölçüde, O'nun biraz da serbest bıraktığı oranda ve O'ndan kaynaklanan bir biçimde açıklıyorum.

SORU: Bunu edeben mi söylüyorsunuz?

CEVAP: Hayır! Bu bir gerçektir. O olmasaydı bugün bu anlattıklarımı anlatamazdım. O'nun özetle açıkladıklarını ben detaylandırıyorum sadece...

SORU: "Her şey Öz'ümüzden kaynaklanıyor" diyorsunuz...

"Kişi yalnızca kendi kendini keser" diyorsunuz...

"Dışarıdan bir müdahale olmaz" diyorsunuz...

Oysa velâyet mekanizmasında bile bir üst mertebedeki velî, alt derecedeki bir velîyi kesebiliyor!

CEVAP: Az önce **"sistemde güçlü olan güçsüz olanı yutar"** dedik. Velâyet kurumu da sistem içinde var olduğuna göre bu olay onlar için de geçerlidir.

SORU: "Bir Rasûl kendi ümmetinden biri önüne geçip namaz kıldırmadıkça âhirete intikâl etmez" hadisini nasıl anlayabiliriz?

CEVAP: Evet... Hz. **Rasûlullâh** rahatsızlanınca Ebu Bekir Sıddîk namaz kıldırmıştır.

Bir âyet veya hadisin ilk yarısı zâhire işaret eder, bu bir kuraldır!

İnsanın ürettiği gazap melekleri, orijin olarak melek ancak vasıf olarak **"Cin"**dir!

Antalya, 23 Eylül 1996

5

AKILSIZIN İMANI OLUR MU?

Akıl mı imanı getirir, iman mı aklı getirir?

Akıl nedir? İman nedir?

Akıllı olmayan imanlı kişi, söz konusu olabilir mi?

İmanlı ama akılsız, olmaz!

İman, mutlaka akla dayalı olarak çalışır.

Hiç, aklı olmayan birinin, imanından söz edilebilir mi?

Bir kişi akıl yolu ile bazı şeyleri anlar, kavrar.

Bu anlayıp kavradıklarına nispetle, anlayamayacakları, kavrayamayacakları olduğunu fark eder. Aklı ve mantığı çerçevesinde, kabul ettiklerinin ötesinde de bir şeylerin olabileceğini düşünerek, **"bunlar da olabilir"** değerlendirmesine girer...

İşte bu düşünce, "İMAN"a ulaştıran şeydir.

Gördüklerimize, değerlendirdiklerimize nispetle göremediklerimiz, düşünemediklerimiz, değerlendiremiyeceklerimiz olduğunu da idrak etmek suretiyle İMAN noktasına geliriz.

Bizim genelde, basit insan olarak bütün yaşamımız akıl ve mantık üzerine kurulmuştur...

Ve bunun neticesi olarak da her şeyin; görüp, düşünüp, bildiklerimizden ibaret olduğunu zannederiz...

Hâlbuki, aklımızın kapsayamadığı sonsuz nesneler ve kavramlar olduğunu çoğunlukla düşünemeyiz. Ve hemen de, değer yargımız ortaya çıkar...

"Bu böyledir, bundan ibarettir" diye! Ve devamla, "mâdem öyle, niye böyle?" deriz.

Burada yaptığımız önemli bir yanlış var…

Senin yaşamın boyunca kavrayabildiklerin ne kadar?

Farkında olamadıkların ne kadar?

Farkında oldukların o kadar az ki!

Farkında olamadıkların ise, sonsuz!

Akıllı adam, ama gerçek mânâdaki akıllı adam, **değer yargılarını terk eden** insandır!

6

NEYE GÖRE YAŞIYORSUN?

Değer yargın, <u>neye</u> GÖRE?

Topluma GÖRE veya bildiklerine GÖRE!

Bildiklerinden sonra, bildiklerine GÖRE, bir HÜKÜM veriyorsun!

O şey hakkında bilmediklerin ne kadar acaba?

Bilmediklerinin ne kadar olduğunu bilemiyorsun...

Bırak bilmediklerinin ne kadar olduğunu, **<u>bilmediğinin dahi farkında değilsin!</u>**

Peki... Sen, bildiklerine GÖRE bir hüküm verip, "bu, böyledir," derken, bilmediklerin devreye girerse eğer, acaba o şey hakkındaki değer yargıların aynen devam edecek mi?

Hayır!

O zaman, acziyet içinde: **"Ama ben böyle biliyordum,"(?) demek basitliğine düşeceksin.**

"Bu kesinlikle, böyledir!**"** diyerek bir konuda değer yargısına erişmek, basit insanın işidir, işlevidir.

Akıllı insan, Kur'ân ve Allâh Rasûlü verileri dışında hiçbir konuda, hiçbir olayda, "Bu böyledir!" kesin yargısında bulunmaz!

Çünkü, senin bildiklerine GÖRE o, her ne kadar öyle ise de, senin bilmediğin pek çok gerekçeye, sebebe göre de o, öyle değildir...

Bunun içindir ki, ana sistem ve prensip **"Yargılama Allâh'a mahsustur..."** hükmü ile neticelenmiştir.

Yargılama, yargılamak nedir?

Yargılamak, bir şeyi değerlendirmektir.

O şeyi önce, değerlendirirsin. O değerlendirmenin sonucuna **GÖRE** de, o şey hakkında **HÜKÜM** verirsin.

Onun için, insanlar arasındaki münasebetlerde **Hz. Ömer**'in şu sözü olaya açıklık getirir:

"Biz zâhire GÖRE değerlendirme yaparız!"

Yani, bizim yaptığımız değerlendirme zâhire, görünüşe GÖREdir..

Peki... **GERÇEĞE GÖRE?**

Gerçeğe göre değerlendirme, yalnızca Allâh'a aittir... Allâh Rasûlü'ne göre dahi değil!

Allâh Rasûlü'ne göre olsa, kendine göre hüküm verirdi...

O, daima âyet beklemiştir herhangi bir konuda konuşmak için!

Bu da gösterir ki, gerçek yargılama, değerlendirme, hüküm verme yalnızca, Allâh'a aittir...

Öyleyse bizler akıllı insanlar isek, ister yaşayan, ister aramızdan ayrılmış olsun, hiç kimse hakkında, yargılama yapmayız! Onun hakkında hüküm vermeyi Allâh'a bırakır, "Onun durumunu Allâh bilir!" deriz...

İşte, bunu diyebilmek, aklın iman kapasitesi ile ilgilidir.

"İdrak edemediğini, inkâr etmemek" ile ilgilidir...

Yaşamınız boyunca her gün sayısız olaylarla karşılaşıyorsunuz. Bu sayısız olaylar içinde insanları veya olayları değerlendirip de: **"**Bu budur, şu şudur!**"** dediğiniz anda yüzde 99 ihtimalle yanılıyorsunuzdur.

O konu hakkında sizin bildiğiniz ne kadardır? Bilemedikleriniz ne kadar?

O insanın bir davranış ortaya koyarken, <u>hangi gerekçelerle hareket ettiğini</u> bilebiliyor musunuz?

Onu yaparkenki NİYETİNİ biliyor muydunuz?

Hayır!..

"FİİLLER NİYETE GÖRE DEĞERLENDİRİLİR" hükmünü duymadınız mı?

Peki o kişinin niyetini bilemediğinize göre, o insanı siz nasıl değerlendirip, yargılayabilirsiniz?

Akıllı insan, insanları değil, fikirleri eleştirir.

İnsanları eleştiren ise, kendisinin akıllı olmadığını dile getiriyordur, o eleştirisi ile...

Eğer düşünen, akıllı bir insan olarak yaşamak istiyorsak, sadece fikirleri eleştireceğiz. İnsanlar hakkında hiçbir yorumda, değer yargısında bulunmayacağız.

Çünkü, bir insanı yargılayıp hüküm verebilmemiz için, o insanın bütün düşünce dünyasına, niyetlerine aşina olmamız gerekir ki, bu da mümkün değil!

Demek ki, akıl olmadan iman olmaz!

Akıl, bir bilineni diğer bir bilinene bağlamak suretiyle derin tefekküre ulaşır.

Tefekkür, düşünce devreye girince de, iman başlar...

Ancak elbette ki bu tefekkürün en alt seviyesidir, ki semeresi de **"Taklidî iman"**dır. Bunun tahkike dönmesi ise çok daha kapsamlı aklı ve dolayısıyla tefekkürü getirir.

Antalya, 27 Eylül 1996

7

BALIĞIN KARNI

Bugün, **Kurân**'dan bir âyet ile başlamak istiyorum:

"Lâ ilâhe illâ ente subhaneke inni küntü minez zâliymin." (21.Enbiyâ':87)

Hz. **Yunus** (aleyhisselâm)'ın tespihi diye geçer...

Rivayete göre, Kurân'ın zâhirde algılanan anlamına göre...

Hz. **Yunus**, insanlara ilâhî hakikatleri anlatmış; ama insanlar bunu anlamayınca, anlatılanlara riayet etmeyince, o da kızmış, onları bırakmış, bir gemi ile yolculuğa çıkmış...

Bir müddet sonra, açık denizde iken gemidekilerden birinin eşyası kaybolmuş... Aramışlar eşyayı, Yunus'un torbasında bulmuşlar... Ve "bunu sen çaldın" demişler...

Tabii ki, **Yunus Nebi**'nin hiçbir şeyden haberi yok! Ama, gemi yetkilileri, suçun cezası olarak onu denize atmışlar...

Hz. Yunus'u, büyük bir balık yutmuş...

Balığın karnında iken Hz. **Yunus**, **"**Ben ne yaptım? Bir Nebi olduğum hâlde niçin insanlara tebliğ görevimi terk ettim?**"** diye hayıflanmış... Ve yukarıdaki âyette geçen:

"Yâ Rabbi, ben nefsime zulmettim, zâlimlerden oldum!" cümlesini söylemiş...

Bunun üzerine balık karaya yanaşmış... Hz.Yunus, balığın karnından çıkarak insanları irşâd görevine devam etmiş...

Hikâye ve rivayet ve misal yollu anlatım böyle!

Öbür yanda, bir âyette şöyle der, meâlen:

"Biz insanlara çeşitli misaller verdik. Artık bu misaller üzerine tefekkür edip, akıllarını kullanarak bu misallerle neyi anlatmak istediğimizi anlasınlar diye..."

Yani, **ana olay o verilen misal değil, misalle işaret edilmek istenen mânâ ve gerçeklerdir.**

Kur'ân, bu misalle neyi anlatmak istiyor?

"Bunu anlayın, tefekkür edin, idrak edin" diyor!

Hz. Yunus, aldığı vahiy sonucu, insanların tanrılarına tapınmasının yanlış olduğunu, tanrılardan medet ummanın hata olduğunu, ne şekil çalışmalar yapmak suretiyle, neleri elde edebileceklerini anlattı insanlara...

Ama bu konuda başarılı olamadı. Başarılı olamayınca da, bu başarısızlığı kendine mâl etti.

"Hidâyet Allâh'tandır!" gerçeğinden perdelenmek suretiyle, anlatıp da inandıramamanın başarısızlığını da kendinden bildi. Bu sebeple de insanlara yaptığı tebligat işini bıraktı. Kendisini salıp koyverdi...

Kendini salıp koyvermesi, **"balığın karnına girmesi"** diye anlatılan olayı meydana getirdi.

Balık, Dünya'dır. Dünya'yı temsil eder.

Yani, **Hz. Yunus kendini dünya işlerine bıraktı.** Fakat daha sonra, dünya işleri ile meşgûl iken, vahiy ile Rabbinden bir mesaj aldı.

"Hidâyeti ben veririm.. Sen hidâyet edecek değilsin! Sen sadece bir uyarıcı, tebliğ edicisin... Rasûllerin görevi tebliğ etmektir, hidâyet etmek değil! Zira ancak, Allâh'ın hidâyet ettikleri, hidâyet bulur. Hidâyet etmediklerini de ne kadar uyarırsan uyar, hidâyet bulacak değillerdir."

İşte bunu fark edince, yani, kendisinin hidâyet edici değil, uyarıcı olduğu gerçeğini fark edince, bu perdelenmeden dolayı:

“İnniy küntü minez zâliymin...”; “ Ben nefsime zulmettim... Nefsimin hakkını veremedim...” dedi.

“Cenâb-ı Hakk’ın bendeki zuhuru kemâli, tebliğ etmek üzeredir, hidâyet etmek üzere değil! Dolayısıyla ben, Nefsimin hakkını hakkıyla edâ edemedim” diyerek yanlışını anladı...

Bu yanlışı anlamanın neticesinde ise, balığın karnından çıktı.

Yani...

Dünya ile uğraşmayı bir yana koydu. Yeniden, Nübüvvet görevinin gereği olarak insanları uyarmaya başladı.

Ve ondan sonra da, o toplumdaki insanlar, Cenâb-ı Hakk’ın hidâyeti ile, ihsanı ile birlikte, birtakım gerçekleri görüp, ona göre yollarını çizmeye başladılar.

Burada ibret almamız gereken konu:

İnsanlara birtakım bilgileri aktarırken bizim sadece ilâhî hidâyete <u>vesile</u> olmak durumunda olduğumuzu, “hidâyetin” yani “sadece gerçek olanları görebilmek” hâlinin, Cenâb-ı Hakk’ın ihsanı ile mümkün olduğunu bilmemizdir**.**

Hz. Yunus’un, “Balığın karnından çıktıktan sonra, hâlsiz kalıp; kıyıda kabak türü bir bitkinin yaprakları altında dinlendi, yaprak ona gölge yaptı, gölgeledi” diye anlatılan durumu ise;

Onun kendisindeki Nübüvvet kemâlâtının, beşeriyet sûreti altında açığa çıkmasıdır. Beşeriyet sûretini Dünya sûreti olarak anlayacağız. Bu durum bütün Nebi ve Rasûllerde böyledir.

Çünkü biz, **Hz. Rasûlullâh’a baktığımız zaman beşer olarak görürüz.** Bizim gibi yiyip içip, uyuyup, konuşup, eğlenen insanlar olarak gördüğümüz için, tüm Nebi ve Rasûlleri inkâr ederiz.

Fakat, onları sırf kerâmetleri yönüyle de görürsek gene inkâr ederiz. Çünkü, **“Bizim gibi değil, o özel bir insan. O hâlde özel olduğu için bunları yapıyor”** deriz.

Yani, **Allâh Rasûl veya Nebisi iki yönü kendisinde birleştirir.**

İlâhi nûrun zuhuru yanı! Beşerî yanı!

Eğer bunlardan birincisi ile açığa çıkarsa biz onu inkâr etme durumuna gireriz. Çünkü, **“bizden farklı bir varlık”** deriz...

Beşerî yanı ile görürsek, **“bizden ne farkı var?”** diye inkâr ederiz... **Onun içindir ki, bir Rasûlde bu iki yönün de açığa çıkması lazım!**

Yunus (aleyhisselâm)’ın denizden çıkması demek, ilmin nûru ile parlaması demektir.

İlmin nûru ile parlayan Nebinin, mutlaka beşeriyet yanı ile dengelenmesi lazım ki, iman edilsin, inkâr edilmesin...

İşte oradaki **“kabak yaprağının gölgesi”** de, Dünya’nın gölgesidir. Dünya’nın gölgesi de Allâh Nebisi’nin “beşeriyet” yanıdır.

Gemi ise, onun ilim üzerinde dünyayı gezmesidir. Yani “gemi”; zâhir yaşamı ifade eder.

Yunus Emre de bir şiirinde der ki;

“Çokları gemiye bindi, lâkin denize dalmadılar.”

Yani, ilmin zâhirinde kalıp, zâhirin bâtını olan “**hakikat”**i müşahede edemediler.

Gemi, **Şeriat**’tır... Deniz, **Hakikat**’tir..

Şeriat demek, işin zâhir planı demektir. İşin zâhiri ile oyalanmak, zâhiri ile yaşamı devam ettirmek demektir.

Bu haftaki konumuz buydu... Cumanız mübarek olsun! Allâh hepinizin muîni olsun!

8

HİDAYET, ALLÂH'TANDIR!

Biz insanlara gerçekleri gösteremeyiz! Ancak, onların gerçekleri görmeleri için birer vesileyiz, bilgiyi aktarırız. **Cenâb-ı Hak, dilediği kimsenin basîretini açmışsa, o da bu basîreti ile gerçekleri görür.** İşte bu, "**Hidâyet Allâh'tandır"** gerçeğinin idrakidir.

Biz anlatacağız, görevimizi yapacağız. Ondan sonra kenara çekileceğiz. Gerisi bize ait değil!

Anlattıklarımızın her biri, bu ilmi değerlendirir veya değerlendirmez! Kendinin bileceği bir şey... Biz burada sadece isteyene, talep edene vereceğiz. İsteği veya talebi yoksa, onu bu konuda zorlayamayız.

Kişiye, böyle bir bilgiden haberi olmaması ihtimaline karşın, bu konuyu açacaksın!

"Bak, böyle bir gerçek var! İslâmiyeti anlamak, insana esas iki konuda fayda sağlar. Sen belli çalışmalar yaparak kendi geleceğini inşa edeceksin. İhmâl edersen, sonuçlarına katlanmak zorunda kalacaksın! Dışarıdan biri beni nasıl olsa bağışlar, diye düşünme! Çünkü öyle bir şey yok" diye, ona bu bilgiyi verecek, uyarıda bulunacaksın.

Ondan sonra o, senden bu bilgilerin devamını talep ederse, gerisini de aktarırsın! İstemezse, ilgilenmezse, bir daha bu konuyu ve konuları hiç açmazsın!

Ancak, birine bu konuyu açtıysan, o da bu konuları dinleyip anladıysa, daha sonra da, **"**bu konular beni hiç ilgilendirmiyor**"** deyip gittiyse;

ikinci defa artık ona bu konuları açmana gerek yok! Onun yanında bu konulardan hiç bahsetmeyeceksin!

Senin vazifen, bilmeyene bildirmek! Eğer bundan sonra, o, bu ilmi kendi hevâ ve heveslerine uyup terk etti ise, artık senin yapacağın bir şey yoktur!

Çünkü ne ben ne de sizler, bir hoca, bir şeyh, bir din adamı değiliz! Hiçbirimizin böyle bir vasfımız yok! Bizim özelliğimiz, bilgileri, sadece, bilmeyenle paylaşmaktır. Bundan sonra görevimiz burada biter!

Biz insanları zorlayıcı değiliz! Eğer o insanlar öğrenmiş, denemiş, fayda görmeyip gitmişlerse, artık onlara bu konuda ikinci defa yapabileceğimiz hiçbir şey yoktur.

Çünkü, denemişler, yararını görmemişler ve çekip gitmişlerdir!

Deneyip de yararını görmeyen bir insanın aynı şeye ikinci defa ilgi duyması beklenemez!

Buna karşın, yaptıkları çalışmalardan **"yarar görüyorum"** diyenler de elbette ki, yararını gördükleri sürece devam ederler. Onlar için de doğal olan budur.

9

YARATILMIŞTA 'ACZ' VARDIR!

Sizlerin çektiğiniz tespihlerden biri:

"LÂ HAVLE VE LÂ KUVVETE İLLÂ BİLLÂH"...

Bu, şu demek: **"Kuvvet ve kudret sahibi olan sadece Allâh'tır"!**

İşin mikro planına baktığımızda, virüsler, bakteriler boyutuna; bunlar birbirlerini yiyorlar. **Güçlü, güçsüzü yiyor!**

Biraz daha büyüklerine bakıyorsun, karıncalar boyutunda da güçlü olan güçsüzünü yiyor...

Biraz daha büyük boyuta gidiyorsun... **Güçlü olan aslan, güçsüz olan ceylanı parçalayıp yiyor.** Timsah ne bulursa gücü nispetinde, yakaladığını parçalayıp yiyor.

İnsan da kendinden güçsüzünü yakalayıp, parçalayıp yiyor! Balık, kuş ya da koyun fark etmiyor!

Her bir güçlü, güçsüzü yiyor!.. Ama o güçlü de, kendisinden daha bir güçlünün yanında güçsüz kalıyor.

Güç denen, kudret denen şey, yaratılmışlarda hep göresel, izafîdir. Bir varlığa göre güçlü olan, başka bir varlığa göre âciz durumundadır.

Yaradılmışlardaki güç, kuvvet ve kudret izafî ve geçici! Ama sonuçta, **tüm yaradılmışlarda ortak olan vasıf "ACZ"dir.**

Her ne kadar, biri diğerine **göre güçlü** gibi gözüküyorsa da**, Allâh, bir birimde güç, kuvvet ve kudret izhar ettiği içindir ki, o birim güçlü gibi gözükür...**

Bir diğer varlığa göre, Allâh kudret izhar ettiği içindir ki bir birim, kudretli ve güçlüdür.

Hâlbuki kendisinden daha kudretli olanın yanında ise âciz durumda!

Yaratılmışların tümü, istisnasız olarak hakikat itibarıyla **"ACZ"** ile mâluldür.

Kendisinde izhar olunan kudret geçici, acz ise bâkîdir!

Mutlak kudret ve kuvvet yalnızca yaradan Allâh'a aittir!

İşte yukarıdaki tespihte bunu anlayıp, bunu idrak edeceğiz. Bunu düşünüp, bunu hissedip, diyeceğiz ki:

"Gerçek kudret ve kuvvet sahibi sadece Yaratıcıdır. Varlıklar da, Yaratıcının gücünü izhar ettiği zaman güçlüdür. Ama o güçlü de başka bir kudret izharına karşı güçsüz durumdadır. Dolayısıyla, bütün yaratılmışlar acz ile vasıflanmıştır."

Bunu iyi idrak etmek lazım!

Bir kişinin bu gerçeği idrak etmesi demek, o kişide artık kendini büyük görme, böbürlenme, gururlanma gibi hâllerin kalkmış olması demektir.

Artık o kişi, izhar olan kudretin yanında, **gerçekte acz içinde** olduğunun idraki içindedir.

Acz içinde olduğunu idrak edende büyüklenme, böbürlenme, gururlanma olmaz! Kendini bir başka varlığa karşı büyük görmez!

Kendinde bir varlık görememenin; kendisinin acz içinde olduğunu görmenin sonucu, kendisindeki **kemâl sıfatlarının Allâh'a ait olduğu** müşahedesini getirir…

Kendindeki kemâl sıfatlarının zuhuru **"ADN"** denen cenneti doğurur. Onun içindir ki;

Rasûlullâh (s.a.v.)**:**

“Kendini büyük görenler, kibirlenenler Adn cennetine giremez!” buyurmuştur.

Bu hadisin mânâsını, kendisinde bir varlık, kuvvet ve kudret gören **“şirki hafî”** ehli bunu anlayamaz! Varlığındaki ilâhî sıfatlardan gelen büyüklüğü müşahede edemez! Onun sonucunu da elbette ki yaşayamaz!

“Adn” cenneti yaşamı, ilâhî sıfatların birimden zuhuru ile yaşanan hâl demektir. Kendini diğer varlıklardan daha güçlü, daha kudretli olarak gören birim, Allâh’ın sıfatlarını nefsanî sıfatlarıyla örtme durumundadır ki; **ilâhî sıfatları örtme durumunun adı da “küfür”dür! Neticesi de, o izhar ettiği şeyin hakikatini yaşayamamaktır.**

Öyleyse bir kişi, bu anlatılan idrak kendisinde ortaya çıktığı ve hazmettiği zaman;

“Lâ havle ve lâ kuvvete illâ billâh” demiş olur!

“Adn”; cennetlerden birinin adıdır. **Sıfat cennetidir...**

İlâhî sıfatların kişiden zuhuru hâlinde, yaşanılanların adıdır.

“Havl” kelimesi de **kuvvet** anlamınadır. Türkçeye **“kuvvet”** olarak çevirebiliriz. Yani, herhangi bir kuvvetin, birimin kendisinden izharı ile açığa çıkan ahvâl...

Antalya, 4 Ekim 1996

10

CEVİZ Mİ İNSANDAKİ BİLİNÇ Mİ?

Bu haftaki sohbetimiz de isterseniz **"ceviz"** hikâyesi olsun!

Ağaçtan topladığımız cevizde bilirsiniz üst bölümü kaplayan yeşil bir kabuk vardır. O **yeşil kabuk, çok acı!** Kına gibi, kinin gibi, sulfata gibi bir tadı vardır!

Hatta onun rengi, boyası elden bir müddet çıkmaz! Kara bir leke olarak elde kalır. Ağzına sürersen, zehir gibi bir tadı vardır.

Nefs-i emmâre'sine tâbi olan insan da, aynen o cevizin yeşil kabuğu gibidir.

O durumda olan insan çalar, çırpar, adam öldürür, menfaati için yaşar, zevk için kumar oynar, zevki için her şeyini yitirir. Onun için esas olan, sadece tatminidir...

O cevizden yeşil kabuğu alıp çıkartabilirsen, onun altından tahta bir kabuk çıkar. İşte bu tahta kabuk da, insanda **Nefs-i Levvâme** diye anlatılan ikinci mertebedir. Yani, **cevizde ikinci tabaka olan tahta kabuk, insanda ikinci mertebe Nefs-i Levvâmedir.**

Nefs-i Levvâme'deki insan, kendini bu beden zanneder ve kabul eder... Bu bedenle devam edeceğini, o bedenle cennete gideceğini umar.

Bu tahta kabuğun, içindekinden nasıl haberi yoksa**; levvâme düzeyindeki insanın da kendi hakikatinden haberi yoktur!**

Bir yerde nefsine uyar, gider yanlışlar yapar. Bir yandan da; **"Yahu ben bu yeşil kabuk değilim"** diyen ceviz gibi, **"Ben bu beden değilim, benim üstelik aklım da var; neden bu yanlışları yapıyorum, hayatımı**

harcıyorum, bu bedene dönük yaşam içindeyim?" diye hayıflanır ve ömrü pişmanlıklar içinde geçer, gider...

Eğer dıştaki yeşil kabuktan sonra anlatılan bu tahta kabuğu da kırarsan, işte o zaman tahta kabuğun içindeki cevizi görürsün. Anlarsın ki, bu tahta kabuk atılması gereken bir kabukmuş. Ceviz bu değilmiş! Cevizle tahta kabuğun hiçbir alâkası yokmuş! Nasıl ki cevizin en üstteki yeşil kabukla alâkası yoksa, tahta kabukla da alâkası yok!

Sen bu tahta kabuktan, cevizi göremezsin. Ama, o cevizi kırar, tahta kabuğu çıkartırsan, içinde başka biçimde bir ceviz görürsün.

Dikkat edersek, ceviz içi üstündeki tahta kabuğa hiç benzemez! Yeşil kabuğa da benzemez! Bu tahta kabuk, insanın kafatası gibidir. İçindeki ceviz de aynen beyin gibidir.

Nasıl kafatası kemiği ile beyin birbirinden tamamen ayrı ise, işte cevizin tahta kabuğu ile cevizin kendisi birbirinden öylece ayrıdır. Ama, cevizi kıramamış olanlar, içindeki cevizi bilmez! Ondan habersizdirler. Tahta kabuğu ceviz zannederler.

Bu tahta kabuk, atılması gereken bölümdür. Veya, ateşte yakarsın! Yanınca da çok güzel ısı verir. İşte bu tahta kabuk, ateş için yaratılmıştır. Bir de**; "Ehli olmayanlar bu cevize el sürmesinler"** diye yaratılmıştır.

Bu tahta kabuğu kıran kişi de denize kavuşmuştur...

İşte bunun gibi **levvâme bilinç** düzeyindeki adam da;

"Yahu! Ben bu tahta kabuk değilim. Benim **Özümde Allâh** var... Benim özümde Allâh var olduğu hâlde ben niye kendimi O'ndan ayrı bir varlık gibi görüp kendimi bu beden kabul ediyorum!" deyip, kendi hakikatinin Allâh olduğunun idraki içinde yaşamına yeni baştan yön vermeye çalışır.

Bu çalışmaları yapar ama, **bu cevizin içinde girintili çıkıntılı bölümün dışında, ince bir tabaka kahverengi bir kabuk daha**

vardır. Cevizin kendisi çıktı ortaya ama, kahverengi kabuk daha çıkmadı.

Bu da, insandaki Nefs-i Mülhime'nin kabuğuna tekabül eder. Cevizin bu kahverengi kabuğu Nefs-i Mülhime'dir.

Çünkü, burada ilham alan, "Allâh'ta, kendini Allâh'tan ayrı gören" ama öbür yandan da "kendi varlığının hakikatinin Allâh olduğunu bilen" bir kabuk vardır. **"Bir ben var, bir O var, Bendeki O!" der.**

İşte bu, cevizdeki kahverengi kabuğa tekabül eder.

Eğer **"Bendeki O"** görüşünden kurtulup, **"ben yokum! Sadece O vardır!"** diyebilse! Yani, cevizin kahverengi kabuğunu da kaldırabilse... Onu da kaplayan ince sarımsı renkte bir kabuk daha çıkar ortaya. İşte o, **Nefs-i Mutmainne**'dir... İşte o zaman kişi, kendi öz hakikatini görmüş olur. İmana varır.

Kahverengi kabuk, sarımsı ince kabuk ve cevizin şekli, kıvrımları aynen mevcuttur. Bütün bunlar, esas cevize göre şekil almıştır.

Ceviz çıkınca ortaya, işte o Nefs-i Radiye'dir... (Raziye de denir.)

Bu beyaz etli yeri sıkar, ezer, ufalar, döverseniz, bir yağ çıkar ortaya... Cevizin en kıymetli yeri o yağıdır. Cevizi alır bakarsan bu yağı göremezsin. Ezer, ufalar, sıkarsan görünür hâle gelir.

İşte bu, **Nefs-i Mardiye**'dir...

Bu yağın da ihtiva ettiği kuvvet ve kudret de **Nefs-i Sâfiye**'dir. Senin hakikatin Allâh'ın kuvvet ve kudreti...

İşte gördünüz... Ceviz, insanın apaçık, bitkisel yaşamdaki örneğidir. **Yedi kat ceviz aynen insandaki bilincin yedi kat mertebesi gibidir.**

Kişi, insanları tanımak istiyorsa alsın bu cevize baksın! O zaman kendisini nerede görüyorsa ona göre tedbir alsın! Kendisini yeşil kabukta mı, tahta kabukta mı, kahverengi kabukta mı görüyor?

Küre gibi olan cevizi, yarım küre şeklinde ek yerinden keserseniz, kalp gibi bir şekil çıkar ortaya. Tahta kabuğu kırıp atarsanız, beyin gibi bir şekil çıkar ortaya.

Bazıları tahta kabuk içindeki kalpten, beyinden, cevizden bîhaber yaşıyorlar.

Allâh bize, içimizdeki hakikati idrak etmeyi ve onu hazmetmeyi ve onun gereğini yaşamayı ve güzelliği de çevremizdekilerle paylaşmayı nasip etsin, kolaylaştırsın!

Eğer bu gerçekleşmez ise, bu tahta kabuklu hâlle gideriz. Bu tahta kabuğun içinde bir zaman sonra ceviz kurur, kurtlanır, ezilir, büzülür, kaybolur, heba olur gider...

Ya ceviz taze iken kırılıp, bu kabuk ve kabuklardan kurtulunur; veya bu kabuk kırılmaz, içindeki kısım kurtlanır, çürür, kurur, heba olup, toprağın altına atılır...

İnsan, cevize çok benzer.

Onun için **Allâh bizleri kurtlanmaktan, çürümekten korusun. Cevizin içindeki yağ gibi, yağın kuvvet ve kudretine eriştirsin! Aksi hâlde hâlimiz haraptır. Hüsrandadır...**

Allâh, Cumanızı mübârek etsin... Allâh hepimizin muîni olsun!..

Antalya, 18 Ekim 1996

11

KENDİMİZİ KANDIRMAYALIM!

Belki birkaç ay buradayım, belki birkaç sene! Hiç bilemiyorum... Allâh bilir...

Ancak, ortada bir gerçek var!

Az çok kitapları okudunuz, kasetleri seyrettiniz ve dinlediniz. Bu ilmi aldınız.

Yarın, öbür gün, kendi başınıza kalacaksınız.

Kendi başınıza kaldığınız zaman, bu ilmi ne kadar tatbik edip, uygulayıp, nereye kadar gidebileceksiniz?

Bunu bir düşünün!

Birine dayanarak yürümek güzel bir lüks, rahatlık, ama kendi başınıza kaldığınız zaman acaba ne olacak? Bunu hiç düşündünüz mü?

Yaşamda insan, tek başına bu dünyaya geliyor ve tek başına çekip gidiyor!

Tek başınıza bu dünyadan çekip gitme durumunuzda ne olacak?

Şeytan, en büyük şeytaniyetini insanları birbirleriyle uğraştırmak suretiyle ortaya koyar.

Günümüzün büyük kısmını, dikkat edin, "*falanca böyle yapmış, filanca şunu demiş, Ahmet bunu yapmış, Ayşe böyle demiş...*" diyerek geçiriyoruz.

Bu şekilde geçirdiğimiz her dakika ve saat, şeytana kulluk etme ve ona tapınma hâlindeyiz demektir.

Allâh bizleri, birbirimizle uğraşmak, birbirimizin dedikodusunu yaparak ömür tüketmek için yaratmadı.

Önemli olan, falancanın, filancanın ne yaptığı değil, senin kendi geleceğine dönük bir biçimde ne yaptığındır.

Hiç kimseye hiçbir şey zorla verilmiyor.

Eline geçeni alırsın, işe yarıyorsa değerlendirirsin; işine yaramıyorsa değerlendirmezsin! Benim yolum, kendi doğru yolum bu dersin, kendi yolunu kendin çizersin...

Ama, **şu önümüzde kalan kısacık zamanı başkalarının hakkında konuşarak tüketecek kadar lükse hiçbirimiz sahip değiliz**!

Ölüm sonrası yaşamı ne kadar biliyoruz ve bu yaşama kendimizi ne kadar hazırlıyoruz?

Sualler bu kadar basit!

Eğer, bir daha dünyaya gelip yapmadıklarını yapma şansın yoksa; ki bu durum kesin bir hükümdür! Eğer şu Dünya'da geçireceğin vakit, daha sonraki sürecin milyarlarca ve milyarlarca sene sürecek boyutuna göre okyanusa dalmış bir kuşun gagasındaki damla kadar az ve kısa ise!

Ve sen, geleceğini sadece bu süreç içinde kazanma şansına sahip isen!

Hâlâ daha dedikodu ile, gıybet ile, etraf hakkında konuşmakla vaktini harcayacak lükse sahip olduğunu mu zannediyorsun?

Aklı olan, zorunlu konuşmanın haricinde kalan tüm vaktini **"zikir"** ile değerlendirir, tespih ile değerlendirir.

Nerede olursa olsun, abdestli veya abdestsiz, her hâlükârda zikir yapılabilir.

Öyleyse yapılacak şey, yanlışlardan en kısa zamanda dönmektir.

Fazilet, yanlışını idrak ettiğin anda kendine itiraf edebilmek ve onun gereğini uygulayabilmektir.

İnsan, dün ile oyalandığı takdirde, yarınını kaybeder. Yarınını kazandırmayacaksa, dünden bahsetme!

"Asr Sûresi" bunu anlatır.

"Hak olanı, gerçek olanı, sana bir şeyler kazandıracak olanı elde et, kendinde oturtmaya çalış ve bunları yapma-gerçekleştirme konusundaki güzellikleri çevrene de tavsiye et!"

Kurân'ın uyarısı bu!

Yeryüzündeki hiçbir değerin ölçemeyeceği, içinde yaşamakta olduğumuz zamanı süratle yitiriyoruz. İçinde yaşamakta olduğumuz zaman, yeryüzünde hiçbir değerin ölçemeyeceği konumdadır.

Ölüm ötesinde; "*ahh...*" diyeceksin, "*neden bir nefesi dahi boşa harcayıp zâyi ettim?*"...

Bana ne! Falanca ne yapmışsa, yapmış! Ben bunları konuşayım diye gelmedim ki dünyaya!

Onu bunu konuşayım derken geçen bunca zamanda neler yitirdim? Neleri elde edebilirdim?..

Bir adam yemeğini yemiş, sofrada bir dilim ekmek bırakmış; ona, ne müsrif insan, diyoruz.

Yalnız o adam değil, **hepimiz istisnasız müsrifiz, iflâstayız!** Çünkü, **içinde yaşadığımız anları, ölümden sonraki hayatta bize yararlı olacak şekilde değerlendiremiyoruz.**

Ne kadar büyük bir yanlıştır ki, zikri veya ibadeti sadece câmiye ve seccadeye tahsis etmişiz. Onun dışında kalan zamanın hepsini de dedikoduya, gıybete ayırmışız!

Televizyon seyreder, dedikodusunu yaparız; gazete okur, dedikodusunu yaparız; komşuya gider, dedikodusunu yaparız; iki kişi bir araya gelir, hemen dedikoduya başlarız!

"Ölmüş kardeşinin çiğ etini yemek" diye bahsedilir bu olay yüce Kitabımız **Kurân**'da...

Ölen kardeşini kim sofraya koyup, etini kesip, üzerine tuz-biber ekip, yanına da turşu alıp yer? Kimse böyle bir şeye kalkışmaz!

Ama **Kurân, gıybeti-dedikoduyu, "ölmüş kardeşinin çiğ etini yemek" diye tasvir ve tarif ediyor...**

Mevlâna'nın bir sözü var:

"Ben kötüysem, kötülüğümle gittim, cancığazım!

Kendi yaptığımın neticesi ile karşılaşacağım.

Ben iyi isem, benim iyiliğimin de sana bir faydası yok!

Sen kendin için ne yapmadasın?"

Kendi geleceğin için yaşamı nasıl değerlendiriyorsun?

Hepimiz yalancıyız! Hepimiz kendimizi aldatıyoruz.

<u>Kendimizi aldatmak sureti ile kendimize verdiğimiz zararı ise</u>, <u>bize dışarıdan hiç kimse veremez!</u>

Eğer, **Allâh'ın sistem ve düzenini anlamışsak, hüküm şu ki:**

"Herkes ancak yaptığının karşılığını alacak, yapmadığının da karşılığını almak mümkün değil!"

Dışarıdan biri de öyle bedavadan bir şey vermeyecek!

Birinizin kârı biraz düşük olduğu zaman; "eyvah, bu açığımı nasıl kapatabilirim," diye telaşlanıyor. Birtakım sorular sorarak, kendi kendinize birtakım çareler arıyorsunuz.

En fazla ayda bir muhasebe yapıyorsunuz, "ne geldi, ne gitti, ne kadar kâr ettim, ne kadar zarar ettim, nereye ne harcadım, ne açığım var" diye...

Kendinizi hiç olmazsa kendinizi ayda bir defa muhasebeye tâbi tutuyor musunuz?

"Bu ayı nasıl geçirdim? Bu ay kaç saat yaşadım? Bunun <u>kaç saatini ölüm ötesi yaşama dönük</u> olarak değerlendirdim? Ne kadarını da bu Dünya'da bırakıp gideceğim ve bir daha hiç ilişkim olmayacak şeyler için harcadım?**"**

İşte, haftada bir olan **Cuma** namazının, birçok özelliği yanında bir özelliği de kişinin haftalık muhasebesi için olmasıdır.

Cuma günü yatağından kalkıp sabah namazını kıldıktan sonra, namazı kıldığın yerde oturup hiç olmazsa beş dakika düşüneceksin:

"Şu geçen Cuma namazından bu Cumaya kadar, bu bir haftamı ben nasıl değerlendirdim, hangi kazançlı işleri yaptım, ne kadar zamanımı da israf ettim?.. Bu arada, ne kadar insanı da aldattım? Menfaat sağlamak için ne davranışlar yapıp, ne yalanlar söyledim? Bu arada neleri kaybettim? Dünya'da bırakıp gideceğim ve bir daha benimle hiç alâkası olmayacak şeyler için ne kadar zaman harcadım?"

Bunun bir misalini hadiste Rasûlullâh sallâllâhu aleyhi vesellem anlatır:

"Kişi mahşerde kendi Dünya yaşamını görür. O yaşamı ile hesabını vermeye başladığı zaman bir bu yana bakar; Allâh için harcadıkları yırtık elbiseler, kullanılmış giyecekler, yemek artıkları, beş-on kuruşluk sadakalar...

Sonra öbür tarafa bakar; kendisi için olan tarafta, kıymetli giysiler, lezzetli yiyecekler, kendisine ve en yakınlarına harcadıkları paralar...

Her ikisini de böylece görür. Ve o anda der ki, utancından dolayı:

– Yer yarılsa da ben şu anda toprakta yok olsam!"

İşte Cuma sohbetlerinde bunu kendi bünyemizde bir düşünelim.

"Bu bir haftalık süre içinde ne kadarlık zamanı bırakıp gideceğimiz şeyler için harcadım, ne kadarını da öbür dünyaya yönelik olarak değerlendirdim? İnsanlara bir şeyler kazandırmaya çalıştım, bildiklerimi onlarla paylaştım, onlara yardımcı oldum mu? Ne kadar da kendim, ilmimle bir şeyler yapıp, yenilikler güzellikler elde etmeye çalıştım?"

Allâh, hepinizin ilmini, irfanını artırsın. Bu ilmin de hazmını versin ve ona göre yaşamınızı değerlendirmeyi kolaylaştırsın!

Zira, bu dünyadan gittikten sonra artık yeniden bir şeyler kazanmanın imkânı yoktur.

Cumanız mübarek olsun, Allâh hepinizin muîni olsun!

Antalya, 25 Ekim 1996

12

İSİM, İŞARET LEVHASIDIR!

İnsanı gerçeği görmekten alıkoyan en büyük engel, önyargılı yaklaşımıdır.

Kalekapısı'ndaki bir insana "Hulûsi'yi duydun mu?" desem, hasbelkader Antalya'da yaşıyorsa, "Duydum..." der.

Hulûsi ismini duyduğuna göre, **"**Bana anlat Hulûsi'yi!**"** dersem, hiçbir şey anlatamaz!

Çünkü, **"Hulûsi"** bir **isim**dir. Bir kelimedir. Bir varlığa, bir objeye verilen addır.

Hulûsi bir **isim** olduğu gibi, her nesneye de konmuş bir isim var. O isimle o objeye, o varlığa işaret edilir.

"ALLÂH" kelimesi de bir **isim**dir. Bir objeye, bir varlığa işaret eden bir isimdir.

Bu ismin karşılığını kavrayabilmemiz için bir yol var. O da bu içinde yaşadığımız âlemi, evreni olabildiğince tanıyabilmekten geçer.

Çünkü, varlığı meydana getiren gücün kökenindeki bilinç tek olduğuna göre, varlığın tekliğini de artık bildiğimize göre, bizim Allâh'ı tanıyabilmemizin yolu, **O'nun yaratmış olduğunu tanımaktan** geçer.

Ayrıca, **Kurân**'daki **"O'nu"** anlatan işaretleri değerlendirmekten geçer.

Allâh'ın yaratmış olduğu bir **Sistem** var, bir **Düzen** var...

Yani, **Allâh ismi ile işaret edilen bir varlık ve O'nun vasıfları var.**

Bu varlığın vasıfları arasında ilk başta tanıdığımız, gördüğümüz nedir?

Hayat, İlim, İrade, Kudret sıfatları...

Hayat, İlim, İrade sıfatları kendisine dönük sıfatlardır.

Kudret sıfatı ile birlikte kendindekini açığa çıkarmaya dönük özellikler meydana gelir.

Bu sıfatlar içinde, dördüncü sıfat diye bilinen, bahsedilen **Kudret** sıfatı çok önemlidir.

Kudret sıfatından sonra da, **Semi', Basıyr** ve **Keliym** gelir.

Bu sıfatlar, **ilâhî rahmetin neticesi** sonucudur.

İlâhî rahmet deyince bizim genellikle anladığımız nedir?

Genelde, anladığımız merhamettir...

Hâlbuki, ilâhî rahmetin mânâsı, **"**merhamet**"** kelimesinin anlamı gibi dar bir kapsam ifade etmeyip, daha genel olarak **"ilâhî rahmet"; tüm varlığın oluşmasına yol açan vasıftır.**

"Her şey Allâh'ın rahmetinin eseridir" demek; **"her şey, Allâh'ın rahmetinin neticesi olarak var olmuştur" demektir**.

Yani, daha genellersek; **"Allâh'ın üretmesinin neticesi olarak vardır."**

Çünkü, Rahmeti meydana getiren **Rahıym** ismi ne yapar?

Üretir...

Bunun da en orijinal yapısı, kadında mevcuttur. **Kadındaki** üreme, daha doğru bir deyişle **üretme organının adı rahim**dir.

İşte Allâh'ın rahmet sıfatı da, üretme sıfatıdır. Bu üretme sıfatı, Allâh'ın Esmâsının işaret ettiği mânâların özelliklerinin eserlerini üretir.

Fakat, bu üretilen varlıkların yer aldığı sistemde hâkim unsur, **"Kudret"**tir.

Allâh'ın sıfatları arasında kudret sıfatı vardır, acz yoktur!

Bunun neticesi olarak da kudret sıfatı sayısız varlıklarda zâhir olur. Ve her kudret sıfatının izhar olduğu varlık, kudret sıfatının izhar olmadığı varlığı yer, yener, yok eder.

Sürekli olarak varlıkta hep bir şeyler, bir şeyleri yok eder. Bu bir şeylerin bir şeyleri yok etmesi, yok edende kudret sıfatının açığa çıkmasının neticesidir, eseridir!

Bunun kudretinin sonu olmadığı gibi, var olan bu varlıkta da, yok etmenin sonu gelmeyecektir. Her an bir şeyler bir şeyleri yok edecektir.

Biz kendi varlığımızda mevcut olan bütün Esmâ-i ilâhînin mânâlarını ne kadar bilip, tanır, bulursak, o nispette Mutlak Varlığı tanımış oluruz.

13

NE EKERSEN ONU BİÇERSİN

Bugün hoca, Cuma hutbesinde bir âyetten bahsetti.

"Allâh, sizleri değiştirmez, sizler kendi kendinizi değiştirmedikçe!"

Yani, senin kendini değiştirmen, Allâh'ın değiştirmesi denen şeydir.

"Herkes kendi amelinin neticesini yaşar, amelinin karşılığını alır" dediğimiz zaman, bizim kafamız gayrı ihtiyarî der ki:

"Ben bir şey yapacağım, karşıdan bir şey gelecek!"...

Hayır!

"Herkes kendi amelinin, kendi aşikâr ettiğinin neticesini yaşar"dır, bunun mânâsı...

Ne yaparsan, o ortaya koyduğunun neticesi senin için oluşur.

Neler yaparsan, beynindeki **"o fiili ortaya koyma özelliği"** o istikamette daha gelişir ve bu defa o gelişen kapasitenin ürettiği hâli yaşarsın...

İşte şimdi burada önemli bir noktaya atlıyorum...

Sen ne üretirsen, ne dağıtırsan, o ürettiğin ve dağıttın nesnenin cinsinden sana dönüş olur. İşte bu durum, şu sorunun cevabıdır.

Bugün toplumlar içinde, Türkiye'de olsun, başka toplumlarda olsun, **pek çok zengin sayısız mal, mülk, para dağıtıyor...**

Fakat bu zenginlerin hiçbirinde ilim, irfan, velâyet mertebeleri meydana gelmiyor. Allâh yolunda milyarlar harcıyor ama, karşılığında maneviyat gelmiyor.

Gelmez! Çünkü, para veriyor, erzak veriyor, yiyecek-giyecek veriyor. Onun da verdiğinin karşılığı aynı boyuttan geliyor. Serveti artıyor, parası artıyor, malı artıyor. Verdiği şeyin cinsinden, türünden karşılığını alıyor...

Öbür taraftan âlim, ilim dağıtıyor. Onun da ilmi artıyor.

Evliya, velâyet kemâlâtından olan, **yakîn** ilmini anlatıyor. Onun da **yakîni** artıyor.

Ne verir, ne dağıtırsan, sana gelen de, o dağıttığının türünden, cinsindendir...

Onun için eskiler demişler ki, "Hiçbir şey yapamıyorsan, Ku'rân al yakınlarına, etrafa hediye et, dağıt, paylaş!"

Câmilere Kur'ân hediye etmenin, dağıtmanın, bağışlamanın anlamı da budur.

İlim kitabı dağıtırsan, sana ilim gelir. Yiyecek dağıtırsan, yiyecek gelir. Yani, senden ne çıkarsa, beyninde hangi istikamette bir açılım oluyorsa, o istikamette beyninde kapasite gelişir ve üretir.

Öyleyse, üretmek ve dağıtmak insanın esas amacı olmalıdır.

Kurân'da devamlı tekrarlanan **"Salâtı ikame et"**deki murat, **salâtın Mi'râc'a dönüşmesidir.**

Namazın Mi'râc'a dönüştüğü zaman sen, maneviyatta sayısız hâllerle bezenirsin, yaşarsın, hissedersin...

Maneviyatta aldığın bu hâlin akabinde... **"Zekâtını ver!"** kısmı gelir.

Yani, "Mânen yaşadığının güzelliklerini çevrendekilerle paylaş! Onlara bunu anlat! Onlar da bunu yaşasınlar. Yaşayamayanlar, bundan hisse alsınlar"dır, buradaki "salâtı ikame et"den sonraki "zekâtı ver"in mânâsı...

Demek ki, ne üretir, ne dağıtırsan, dağıttığının karşılığını alırsın. Para ve erzak dağıtırsan, para ve erzakın 10 mislinden 700 misline kadar

artar. İlim dağıtırsan ilmin artar. İrfan dağıtırsan, irfan artar.

Pirinç, fasulye, nohut dağıtıp maneviyat ilmi alacağını düşünme! Zira, böyle bir sistem yok!

Sistem, ürettiğinin ve dağıttığının türünden alman üzerine kurulmuştur.

Şimdi, anlattıklarımı bir kenara koyun ve çevrenize bir bakın!

Kim ne dağıtıyor? Ne alıyor?

Yüz milyonlar dağıtan hangi zengin, ilim ve maneviyat sahibi oluyor? Var mı hiç böylesi?

Ama, ilim anlatanların ilmi devamlı artıyor!

Ne dağıtırsan, sende de o artar!

İşte beynin çalışma sistemi budur. Beynini ne yönde çalıştırırsan, o yönde kapasite artar.

Günde on beş dakika yüzersen, yüzme kapasiten artar.

Günde yarım saat yürürsen, yürüme kapasiten artar.

Günde bir saat futbol oynarsan, futbol kapasiten artar.

Beynini devamlı hangi yönde çalıştırırsan, o yönde kapasiten artar.

Zikre başladığın zaman, zikir başta sana çok ağır gelir. Yarım saatte kafam çatladı dersin. Ama, aradan aylar geçince, başlangıçtakinin on misli daha zikir yapabilirsin. Çünkü kapasiten artmıştır.

Başlangıçta, kitaptan bir sayfa okursun, "Kafam durdu, almıyor" dersin. Ama, okudukça, bir sene sonra baştan sona kitabı bir okuyuşta bitirirsin, hiç bana mısın demezsin. Zira, kapasite ziyadesiyle gelişmiştir.

Önemli olan, senin beynini hangi istikamette geliştirdiğindir...

Eğer kız-karı peşinde koşuyorsan beynin bu alanda gelişecek ve bunun dahasını isteyeceksin...

Manevî ilimler, maneviyat istiyorsan, elde ettiğini olabildiğince çok kişi ile paylaşacaksın, anlatacaksın, konuşacaksın, dağıtacaksın!

Hiçbir şey yapamıyorsan, imkânların dahilinde birkaç ilim kitabı al ve dağıt! Zira, ilim kitabı dağıtınca, sana ilim gelecektir.

Ne dağıtırsan onun karşılığını alırsın. Allâh'ın sistemi bu!

Bugünlük de bu kadar olsun**. Cumanız mübarek olsun!**

Allâh, hepimizin muîni olsun!

Antalya, 1 Kasım 1996

14

ALLÂH'IN İBADETİNE İHTİYACI YOKTUR!

Kitabı "OKU"mada, hikmete ermede, hiç aklıma gelmeyecek olan şeylerin sırlarına ermemde, takdiri Hüda, âyetlere devam etmenin çok büyük faydalarını gördüm.

Biz fâniyiz. Kısa bir süre sonra aranızdan ayrılır gideriz.

Ama, **isteriz ki, biz de insanların hayra, hikmete ermesine vesile olalım. Ardımızdan üç İhlâs ve bir Fâtiha ile; "Allâh razı olsun" diyenlerimiz olsun.**

Cennete giden hiç kimsenin cennette mertebesi yükselmez!

Cennette mertebe yükselmesine karşı ne bir âyet var, ne de bir hadis.

Dolayısıyla, bu Dünya hayatında ilmini, irfanını, basîretini ne kadar artırırsa kişi, âhirette de o mertebelerin gereğini yaşayacaktır.

Allâh'ın kurmuş olduğu mîzan dolayısıyla biz bu Dünya'da yaşadığımız her anı, her dakikayı çok büyük bir nimet olarak bilmek zorundayız.

Âhirette, namaz var mı? Yok!.. Oruç var mı? Yok!.. Zekât var mı? Yok!..

Cennette bunların hiçbiri yok! Hâlbuki bunlar Dünya'da insanlara, kendi mertebelerini yükseltsinler diye tavsiye edilmiş, önerilmiştir.

Allâh'ın zaten böyle bir ibadete ihtiyacı yok! Dolayısıyla yapacağın bu çalışmalar, senin mertebenin yükselmesi, Allâh'a daha fazla

yakîn kazanabilmen içindir.

Sen bu Dünya'da ibadet çalışmaları yapmazsan, zaten öbür tarafta böyle bir çalışma yok!

Dolayısıyla bunların getireceği **"yakîn"** diye bir şey de söz konusu değil!

O zaman yapılacak bir tek şey var...

"Zararın neresinden dönersem kârdır" deyip olabildiğince buraya ağırlık verip, imkânların nispetinde bu güzelliklere ulaşmak zorundasın.

Gelişmene engel olacak şeylerden de uzak durmaya bak!

Olayı basit olarak ele alın!

"Öldükten sonra yaşamın devam edeceğine inanıyor muyum?"

Kendinize bunu sorun!

Eğer, "**ben öldükten sonra yaşamım devam edecektir"** diyorsanız, kendinize ikinci bir suali sorun!

Peki, öldükten sonra yaşam devam edeceğine göre bu yaşamın şartları nedir?

Bu yaşamın şartlarını bize **Rasûlullâh** (s.a.v.) bildiriyor; gerek **Kur'ân** âyetleri olarak, gerek kendi açıklamaları olarak.

Ölümden sonraki yaşamı ve şartlarını Hz. **Rasûlullâh** (s.a.v.) bize bildirmiştir.

Ya, bu şartlara göre kendini hazırlayacak veya "**Ben Rasûlullâh'a inanmıyorum**" diyeceksin.

"İnanmıyorum" dersen, o zaman kendi bildiğin gibi, nasıl istersen öyle yaşa!

Ama, **"Rasûlullâh'a inanıyorum"** diyorsan, o zaman **Rasûlullâh**'ın dediğine göre, dediği biçimde kendini ölümden sonraki yaşam şartlarına hazırlaman gerekir.

Kur'ân diyor ki;

"DÜNYA'DA ÂMÂ OLARAK ÖLEN, ÂHİRETTE DE ÂMÂDIR."

O zaman tek şansın var.

Dünya'da yaşarken birtakım gerçekleri görüp, hissedip, değerlendirip, yaşayabilmek önemli.

Dünya'dan gittikten sonra artık, şansını kaçırmış oluyorsun.

Belki şöyle diyeceksin:

"Burada yapamadık, göremedik, elde edemedik ama, oraya gittiğimizde yaparız..."

Hayır!

Hiç öyle bir şey umma! Öyle bir şey söz konusu değil!

"*Orada bana filanca yardım eder de benim mertebem yükselir...*"

Hayır! Böyle bir şey muhâl!

Hiç kimse senin mertebeni orada artıramaz!

Bu devirde en çok kullanılan bir söz de şudur, özellikle tarikatlarda;

"*Biz bu durumda ölsek de önemli değil. Şeyhimiz orada bizim elimizden tutar. Bize mertebelerimizi atlattırır, yükseltir.*"

Hayır!

Böyle bir şeye dair ne bir âyet vardır, ne de bir hadis vardır. Tamamen bir uydurma, bir zan!

<u>Hiçbir şeyh, velî, evliyanın öbür tarafta, dikey bir yükselmeye dair şefaati yoktur, şefaat edemez!</u>

Yatay genişleme olur. Ama, yatay genişleme kişiye mertebe getirmez. Yani, levvâmeden, mülhimeye; mülhimeden, mutmainneye; mutmainneden, radiyeye kişiyi geçirtemez! Velev ki, Dünya'da iken geçmiş olsun...

Dolayısıyla, <u>**nasıl bir gelişme umuyorsan, onu Dünya'da iken gerçekleştirmek zorundasın.**</u>

Hz. Muhammed (s.a.v.)**'in en çok ettiği dualardan biri şu:**

"ALLÂH'IM BANA EŞYANIN HAKİKATİNİ GÖSTER."

Eşyanın hakikati denen şey, **"**her bir şeyin**"** demektir. Eşya, şey kelimesinin çoğuludur. Türkçe'ye Arapça'dan geçmiştir.

Dolayısıyla, **"eşyanın hakikatini bana göster"** demek, **"her bir şeyin hakikatini göster"** demektir.

Rasûlullâh, bir gerçeği insanlara göstermek, öğretmek için bunları söylüyor.

Öyleyse, bizim amacımız da karşımızda **"şey"** adını verdiğimiz nesnelerin hakikatini görebilmek olmalıdır.

Eğer anlar, görürsen; o zaman **basîret gözündeki** perde kalkacak, varlıkta her an yüz gösterenin **Cenâb-ı Hakk**'ın kendisi olduğunu fark edeceksin.

Başını yüzünü ne yana döndürürsen döndür, ALLÂH'ın vechinden gayrısını göremezsin. Sadece ve sadece, ALLÂH'ın vechini görürsün.

Dünya'da yaşarken Allâh'ın vechini göremiyorsan; insanda olsun, hayvanda olsun, nebatta olsun, her bir birimde; o zaman perdelisin!

Perde kalkmadan bu dünyadan gittiğin takdirde, öbür tarafta bu perdenin kalkması mümkün değil!

Kime göre?

Kurân'a göre!

O zaman ya aklını kullanacaksın, o perdenin kalkması için bir şeyler yapacaksın; ya da boş verecek ve sonuçlarına katlanacaksın!

15

SENDEKİ İSTEK ALLÂH'INDIR!

Sohbete katılanlardan **bir soru:**

“Ben Allâh’ın yolunda olmayı çok istiyorsam, ama bu benim kaderimde değilse, takdirimde yoksa, öbür tarafta büyük azap mı çekeceğim?

Cevap: Hayır! Eğer sen gerçekten bu işi çok istiyorsan, o isteğinin karşılığı da senin için oluşur. Çünkü, **Kurân**’da İnsan Sûresi’ndeki bir âyet, şöyle der:

“Ve ma teş’âûne illâ en yeşâ ALLÂH...”

“Allâh dilemedikçe siz dileyemezsiniz!..” (76.İnsan: 30)

Sen büyük istek ve şevkle **Allâh**’ı istiyorsan bu, **Allâh**’ın sana istettiği için meydana gelen bir istektir. Ve eğer **Allâh** bunu istemişse, mutlaka seni bunun neticesine erdirecektir.

Ötekinde zaten böyle bir istek olmaz! Olmadığı için onun sonucu da oluşmaz!

Yani, netice olarak sen eğer gerçekten samimiyetle istiyorsan, istediğin şeye de mutlaka kavuşursun. Kavuşmaman diye bir şey söz konusu değildir.

Nihayetinde kötü veya iyi her şey **ALLÂH’ın dilemesi** ile, isteği ile olmuş oluyor, değil mi?

Kesinlikle öyle! Zaten onun dışında başka bir varlık yok ki! O böyle olmasını diliyor, böyle yapıyor.

Soru: *“O hâlde biz, hayat olarak, akıl olarak hürüz diyemeyiz... Öyle mi?”*

Cevap: Soruna göre, sen benim "**İSLÂM**" kitabımı okumamışsın. Onu oku!

* * *

Mezarlar ve mezarlık üzerine sorulan bir diğer sorunun cevabı ise şöyle;

Yüksek derecede evliyaullâh dediğimiz zevât hariç, öteki vefat edenlerin hiçbiri Dünya'ya gelemez! Göremez.

Ama sizin mezarda ölülerinize okuduğunuz âyet ve sûrelerin nûru onlara ulaşır, fayda sağlar.

Şuurun bir müddet sonra mezar ile alâkası kalmaz! Kişi kendi kabir âlemine girdikten sonra mezarla bütün bağlantısı kesilir. Tamamen **"Berzah âlemi"** dediğimiz, esas kabir âlemine gider. Toprağın altında yoktur artık!

Kişinin mezara konması, gidilip ziyaret edilmesi, yaşayan insanların gidip oraları görsün, ölümü unutmasın diye tavsiye edilmiş bir şeydir.

Yoksa ne toprak altında biri var, ne de toprak altından kalkıp gelip evine dönen, onlarla konuşan, onları gören bir ruh var!

Bunlar, tamamen halkın uydurması! Ayrıca, insanları ölüm ile korkutmak veya konuya yaklaştırmak için yapılan yakıştırmalardır.

Antalya, 8 Kasım 1996

16

HACCA GİDEMEYEN KENDİNİ NASIL KURTARIR?

Hacc'a gitmek günümüzde bir hayli zorlaştı. Büyük paralar istiyor. Ve toplumun büyük bir kesimi Hacc'a gitme imkânından mahrum!

Hacc'a gittiğimiz zaman, **"Arafat"**tan, anamızdan doğduğumuz günkü kadar bütün günahlarımızdan arınmış olarak saf, temiz bir hâlde geri dönüyoruz.

Peki? Bu güzel şey de, ancak, ALLÂH'ın kendisine büyük imkân tanıdığı bir kimse ise, bu şansa sahip oluyor günümüz Türkiye'sinde!

Hacc'a gidecek mali imkânları elvermeyen bir kişiyi düşünelim!

O kişi Allâh'a iman ediyor. Rasûlullâh'a iman ediyor, ama, gayet doğal olarak beşer olduğu için de çeşitli eksikleri, noksanları, kusurları, yanlışları vs. var.

Bilerek veya bilmeyerek işlediği çeşitli kusur ve yanlışların getirdiği günahlarla da bezenmiş bir hâlde...

O zaman, bu kişinin kurtulma şansı nedir? Kendini nasıl kurtaracak? Ne yapması gerekiyor?

Böylesine iman sahibi olan kimselere **Cenâb-ı Hak** bir yol göstermiş ve kolaylık sunmuş. Bu kolaylığı bize **Rasûlullâh** Efendimiz **Hz. Muhammed Mustafa** (s.a.v.) şöyle bildiriyor:

"Kılınan her vakit namazı, kendisinden önceki namazla arasında işlenmiş olan bütün günahları siler, temizler, arıtır."

Ve bunun misalini de şu şekilde veriyor.

"Sizin evinizin önünden bir ırmak aksa ve siz bu ırmağa günde beş defa girip çıksanız, üzerinizde hiçbir kir, pislik kalır mı?"

Nasıl ki, günde beş defa yıkanan birinin üzerinde maddi bir kir, pislik kalmazsa, aynı şekilde günde beş vakit namazını edâ eden kişinin de üzerinde günah kiri kalmaz.

Ama burada bir incelik var. Bu anlatımda dikkat etmeniz gereken bir püf noktası var:

Yine Hz. **Rasûlullâh** buyuruyor ki:

"Fâtiha'sız namaz olmaz!"

Namazı edâ etmiş olmanın ana şartı, her rekâtta Fâtiha Sûresi'ni okumaktır. Nedir o Fâtiha Sûresi ki...

Eğer bu, **"namazda okunmazsa o namaz yerine gelmiş, edâ edilmiş olmaz"** diyor Hz. **Rasûlullâh...**

Ve, yine buyuruyor ki:

"Namaz, müminin mi'râcıdır."

Buradaki **"<u>namaz müminin mi'râcıdır</u>"** ifadesini iki yönlü ele almak lazım...

Namazın mi'râc olması...

Mir'âcın namaz olması...

Namazın mi'râc olması ne demek? Mi'râcın namaz olması ne demek?

Bunu düşünedurun...

Bu arada dikkat edin... Neden edâ edilen her namaz, kendisiyle öncekilerin arasındaki günahların affına vesile oluyor?

Yukardakine tapındın diye, o yanındakilere emir mi veriyor, *"bu bana tapındı, ben de onu bağışladım"* diye?

Buna hiçbir gelişmiş aklı olan inanmaz... Ya nasıl?

Günün herhangi bir vaktinde, ansızın ölebilirsin. Öldüğün anda artık ana-baba, eş, çocuk, koltuk, iş, para, mal-mülk gibi değerlerin hiç geçerliliği kalmayacak! Tek başına başka bir âlemde ve ortamda olacaksın.

Bu ortama, Dünya'da yüklediğin tüm beşerî yükler ve günahlarla gitmek mi?

Yoksa, bütün bu beşerî yaşamdaki günahlarından arınarak, temizlenerek gitmek mi evlâ? Evvela buna bir karar vermek lazım.

Eğer günahlardan arınmış, temizlenmiş olarak gitmek istiyorsak, bunun en kolay yolu **günde beş vakit namazı**, vakitlerinde edâ etmektir.

Hacc'a gidip günahlarından arınan için, şöyle dediğinizi işitir gibi oluyorum:

"*Eee canım, Allâh ona para vermiş, imkân vermiş. Hacc'a gitti, bütün günahlarını sıfırladı geldi. Benim param olmadığı için gidemedim!*"

Senin paran yoksa, imkânın yoksa **Cenâb-ı Hak** sana da beş vakit namazı ihsan buyurdu. Günde beş vakit edâ ettiğin zaman her bir namaz arasındaki günahlardan temizlenip, arınıp, sıfırlanıyorsun!

Peki, bu beş vakit namaz da neye bağlı?

Fâtiha'nın okunmasına bağlı...

Fâtihasız namaz olmaz!

Fâtiha Sûresi'nde ne var ki, Fâtihasız namaz olmuyor?

Kurân'ın diğer sûrelerinde olmayıp da sadece Fâtiha Sûresi'nde olan ne?

Fâtiha Sûresi'nin en önemli en can alıcı âyeti;

"İyyake na'budu ve iyyake nesta'iyn"dir.

İnsanın bütün günahlarının bağışlanmasına sebep olan âyet, **"iyyake na'budu ve iyyake nesta'iyn"** âyetidir. Niçin?

Buna girmeyeceğim. Herkes kendi bünyesinde, kendi ilmine göre, kendi mertebesine göre düşünsün, araştırsın!

Ama buradaki sırrı size söylüyorum.

Buradaki sır **"iyyake na'budu ve iyyake nesta'iyn"**dir. Onun için namazda Fâtiha'yı okurken özellikle bu âyeti düşünerek okuyun! Üstünde durarak okuyun!

Namaza durduğunuz zaman, ezbere, düşünmeden, bir teyp gibi değil; **namazı düşünerek, üstünde durarak okursanız, farkını ve faydasını mutlaka görürsünüz.**

Bu masayı üstün körü, şöyle bir silmek var; bir de bastırarak, işine önem vererek silmek var. Ehemmiyet vererek silersen tozu, masa daha iyi temizlenir.

"İyyake na'budu ve iyyake nesta'iyn" âyetini de düşünerek, anlayarak, hazmederek tekrar edersen, mermerin üzerindeki kirleri böyle almışın gibi bütün günahlarından arınır, temizlenir, paklanır ve o namaz sonrasında vefat edersen, o namaza kadar olan bütün günahlarından arınmış olarak Âhirete intikâl edersin...

Böyle bir kısmeti böyle bir şansı, imanı olan hiç kimse tepmez!

Öyleyse, bize verilen beş vakit namaz nimetini çok iyi bilelim.

Vaktin yok, mümkün değil, sünnetlerini kılamıyorsun. Kılamazsan da hiç olmazsa fazladan geçtik, farzları edâ etmeye çalış ve Fâtiha'yı okurken de bilinçli, şuurlu olarak oku! Özellikle **"iyyake na'budu ve iyyake nesta'iyn"** âyetini bilinçli, şuurlu bir şekilde düşünüp tefekkür ederek tekrar et!

Allâh, bütün namazlarınızda bilinçli olarak Fâtiha'yı **OKU**mayı ve özellikle bu âyetin üzerinde durmayı, anlamını açmayı bize kolaylaştırsın! Bu sırrı anlamayı bize nasip etsin!

Ben bu sırrı size açamam! Niye açamam?

Çünkü siz, yumurtayı dışarıdan kırarsanız, içindeki civcivi öldürürsünüz.

Civcivin kendisinin yumurtasını kırıp dünyaya çıkması, açılması gerekir. Vaktinden evvel yumurtayı kırdığınız takdirde içindeki civcivi öldürmüş olursunuz. Siz, kendi yumurtanızı kendiniz kırarak çıkmak zorunda olduğunuz içindir ki, sırrın **"iyyake na'budu ve iyyake nesta'iyn"** olduğunu söyleyebilirim. Ama, niye bu âyette böyle bir sır var; bunu açamam!

Kasım ayının 11'inde, Pazartesi gece başlayan üç aylar hepinize bereketli gelsin. En güzel bir şekilde bu üç ayları oruçla geçirmenizi tavsiye ederim.

Hatta sağlığı elverenler bu üç ayları bazen bağlamalı yapıp, iki günü birleştirirlerse çok daha fazla yararını görürler. Tabii ki, bunu sağlığı müsait olanlar için söylüyorum.

Haftaya, Perşembe'yi, Cuma'ya bağlayan gece **Regaib gecesi**'dir.

O geceyi de özel olarak çok iyi bir şekilde değerlendirin! Tespih namazı kılın! Özellikle dualardan okuyabildiğiniz kadar okuyun! Ama, ezbere laf olsun diye değil! Her bir duanın mânâsını düşünerek, sanki benimle konuşuyormuş gibi, sanki, bana o duayı ediyormuş gibi bilinçli olarak duaları okuyun!

Allâh hepinize mübarek etsin!

Antalya, 8 Kasım 1996

17

TAKLİTÇİ OLMAYIN!

Taklitçi olmayın, güdülen durumundan kurtulun! İlim sahibi olun ve yaşantınıza kendiniz yön verin!

Soru ilmin yarısı ise, kapasiten ne kadar çalışıyorsa, o kadar soracak sorun var demektir. **Kişi soracak soru bulamıyorsa, o zaman da kafası çalışmıyor demektir.**

Hiçbir şeyi taklit yollu yapmayacaksın; eğer, **"ben bir insanım"** şuuruna sahipsen! O böyle yapıyor, ben de böyle yapayım demeyeceksin!

"İnsan, en şerefli mahlûktur" denilmiştir.

İnsanlık şerefine ulaşmanın ilk basamağı, neden, niçin suallerini kullanmakla başlar.

Benim Kitabım Kur'ân!

Tâbi olduğum kişi de **Hz. Muhammed Mustafa** (aleyhisselâm)**!**

İman ettiğim, yakînine erdiğim varlık, "ALLÂH"!

Ben bütün insanları severim. Hiçbir insanı ayırmam. Hangi görüş, hangi düşünce, hangi din, hangi mezhep, ne olursa olsun. İmanlı olsun, imansız olsun! Hepsini severim.

Hepsi de insandır, birer değerdir. ALLÂH'ın yaratmış olduğu varlıktır.

"Allâh", gereksiz, yersiz iş yapmadığına göre, **"Allâh'ın" her yarattığı bir hikmete bağlı olarak yaratılmış** olduğuna göre, bir değerdir.

Öyleyse ben, var olan her varlığı severim.

Size tavsiyem; **insanlar arasında hiçbir şekilde ayrım yapmayın! Onlar arasında ayrım yapma hakkı, sadece ve sadece onları yaradana aittir.**

Ben, O'nun bir hikmetle yarattığı varlığı hor görmem, hakir göremem.

Varsa onun eksiği kusuru, **ALLÂH'ın** indînde o, **ALLÂH'la** onun arasında olan bir şeydir.

Hz. **Muhammed** (aleyhisselâm)'ın getirdiği din anlayışındaki insana bakış açısı budur.

Benim anlayışımda insanlara zorlama yoktur. İnsanlara şunu yap, bunu yapma demek yoktur.

Ben bilebildiğim kadarı ile; şu, şöyle yapılırsa böyle yarar sağlar, yapılmazsa şöyle zararı olur, diye izah ederim.

O kişi artık nasıl dilerse öyle davranır, ister yapar, ister yapmaz.

Çünkü, **temeldeki prensip:**

"İslâm dini uygulanmasında zorlama yoktur!"

Niye yoktur?

Çünkü, zorlama ile insanlara bir şey yaptırmanın yararı yoktur. Şeklen, eliyle ve diliyle yapıyordur ama, içiyle yapmıyordur.

Zorlama, insanı dinden çıkarır. Münafıklığa sokar. İmanlı olanın imanını elinden alır.

Onun içindir ki, dinde zorlama yoktur.

Hz. Rasûlullâh'a gelen hitap;

"Onları uyar! Tebliğ et! Sen onlar üzerinde zorlayıcı değilsin! Vazifen bu kadardır!"

Allâh'ın yaratmış olduğu her bir birimde bir hikmet, bir kemâlât, bir güzellik vardır.

Ama, yanlış işler yapıyor? Yapar!

Hepimiz yanlış iş yapıyoruz.

Yanlış iş yapıyor diye başkasını suçlayacağımıza, önce kendi yanlışlarımızı görelim, onları düzeltelim.

Öbür tarafa gittiğimizde bize falancanın, filancanın yanlışlarını sormayacaklar. Kendi yanlışlarımızın pahasını ödeyeceğiz.

Öyleyse, burada kendi yanlışlarımızı düzeltmeye bakalım.

Allâh, bizi, başkalarını terbiye edelim diye yaratmadı. Kendi kendimizi terbiye edip, geliştirip, **Allâh'ı** bilip, bulup, anlayıp, **O**'na **yakîn** elde edelim diye yarattı!

"Allâh" diyoruz! Hangimiz, bu kelimenin mânâsını biliyoruz?

"İnsan"a "Eşrefi Mahlûk" deniyor! Niçin?

Yaratılmışların en şereflisidir. Ancak, yaratılmışların en şereflisi olabilmesi için aklını kullanabilmiş olması lazım.

"Aklı" olmayanın "imanı" da olmaz! İman da akla bağlıdır. İman olabilmesi için şuurun yerinde olması lazımdır.

Sarhoşun imanı olmaz! İman olabilmesi için belirttiğimiz gibi mutlak şuurun yerinde olması lazımdır.

Sarhoşun şuuru yerinde değil! Onun için, Hz. **Rasûlullâh** diyor ki;

"İçki içip, sarhoş olarak ölmüş kişi, imansız olarak ölür."

Sarhoş olmuş insanda şuur durur. Şuur durmuş bir vaziyette vefat ederse ne oluyor? Şuursuz bir vaziyette imansız olarak vefat etmiş oluyor.

Hz. **Rasûlullâh'ın her söylediği mutlaka belli bir sebep ve hikmete göre söylenmiştir. Ama, ne yazık ki, bizler araştırmıyoruz.** Ne demek istemiştir diye araştırma yapmıyoruz, sorgulamıyoruz.

Hz. **Rasûlullâh**'ın söylediği sözler, kişinin **şartlanmasına ters düşünce**, hiç araştırma yapmadan, düşünmeden, "olmaz böyle bir şey!" diyor.

İyi ama, senin şartlanman lokalize bir şartlanma, lokalize bir değer yargısı!

Birisi Türkiye'nin bilmem neresinde doğmuş, büyümüş... Bu kişi, doğduğu toplumun değer yargılarına göre yetişmiş, büyümüş, oranın şartlanmalarına göre hareket ediyor.

Diğeri ise Avrupa'nın bilmem neresinde büyümüş, yetişmiş... O da, içinde bulunduğu toplumun şartlarına göre hareket ediyor, olayları değerlendiriyor.

Hz. Muhammed (aleyhisselâm)**'ı değerlendirebilmek için evvela <u>evrensel düşünebilme</u> kapasitesine ulaşmak lazım...**

Böyle bir kapasiteye ulaşmamış, **göresel değer yargıları ve şartlanmaları olan insanların, Hz. Muhammed Mustafa** (aleyhisselâm)**'ı anlamaları ve değerlendirebilmeleri asla mümkün değildir.**

Yöresel değer yargılarından arınıp, **evrensel_**düşünebilmek düzeyine çıkabilen biri ancak Hz. **Rasûlullâh**'ı değerlendirebilir.

Hz. Muhammed (s.a.v.) sistemi "OKU"duktan sonra, İslâm Dini'ni tebliğ etti.

Sen **SİSTEM**'i **"OKU"**dun mu? Hayır!

O hâlde, şartlanma yoluyla gelen birikimler insana gerçeği göstermez! İnsan, aklını ve mantığını kullanabildiği kadar değerlidir.

Tarih, insana gerçeği değil, saptırmaları gösterir.

Ne Emevi, ne de Abbasi tarihine inanırım. Ne Alevî tarihine, ne de Sünnî tarihine inanırım.

Efendimizden 30 sene sonra, saltanat devirleri başlamış. **Sultanların yönetimi altında tarihçiler, tarih yazmaya başlamışlar.**

Sultanların, diktatörlerin baskı rejimi altında yazılan tarihlere ne kadar inanabilirsiniz ki?

Şimdi, bu dedikodularla kafanızı yormak yerine, **yaşamın gerçeklerini görüp, değerlendirmek ve o gerçeklere göre de hayatımızı bir düzene sokmak gerek!**

Ne yapacağız, bunun için?

Bunun için Hz. **Muhammed** (aleyhisselâm)'ın karşısına oturacağız. O'nun dediklerini anlamaya çalışacağız. O'nun **anlattıkları istikametinde Kurân'ı anlamaya çalışacağız.**

Ve, Kurân'ı anlamak için de, yaşamın gerçekleri ile âyetleri özdeşleştirerek, bütünleştirerek, deşifre etmeye çalışacağız.

Yaşamın gerçeklerine, **SİSTEM**'in gerçeklerine uymayan bir şeyin Kurân'da olduğunu söylerlerse, onu söyleyene kesinlikle uymayın!

Çünkü **Kur'ân**, Yaşamın ve Sistemin gerçeklerini açıklayan bir **Kitap**'tır.

Bunu başka türlü nakleden ya ard niyetlidir, ya da **Kurân**'ı anlayacak bilinç düzeyine sahip değildir.

Kurân'da, akıl ve mantık dışı tek bir hüküm yoktur.

İslâm Dini'ni kabullenmenin şartı:

Hz. **Muhammed** (aleyhisselâm)'ın **Nebilerin sonuncusu** ve **Allâh Rasûlu** olduğunu kabul etmek...

"ALLÂH" adıyla işaret edilene iman etmek...

Ölüm sonrasında hayatın devam edeceğine inanmak...

Her şeyin Allâh'ın kuvvet ve kudretinden, O'nun takdiri ile meydana geldiğine inanmak.

Bunlara inandığın anda sen **"mümin"**sin!

İslâm'da, kimsenin kimseyi ne dine alma ve ne de dinden çıkarma hakkı vardır. Din konusunda kimse kimseye hesap verme zorunda değildir.

Herkes hesabını ALLÂH'a verecektir. Bu konu bu kadar açık, basit ve net iken, bu konuyu zorlaştırırlarsa, bunun hesabını çok ağır öderler.

Hâlbuki, **Hz. Muhammed** (aleyhisselâm) diyor ki:

"İnsanlara kolaylık gösterin, zorlaştırmayın! Sevdirin, nefret ettirmeyin!"

Hakiki mânâsı ile "mümin"; Hz. Rasûlullâh'ın tebliğ ettiği hakikatlere iman etmiş kişidir.

Hakiki mânâsı ile "müslim" ise; İlâhî iradeye tam anlamı ile mutlak teslim hâlinde olduğunun bilincinde olan kişidir.

Müminde **şirki hafî** vardır. Ama müslimde asla şirk olmaz.

Hz. **İbrahim** (aleyhisselâm)'ın **Kurân**'da geçen ifadesini hatırlayın:

"İnni veccehtü vechiye lillezi fetaras semâvati vel erda Haniyfen ve ma ene minel müşrikiyn."

"**Muhakkak ki ben vechimi** (bilincimi) **hanîf** (tanrı objesiz) **olarak, semâlar ve arzın Fâtır'ına** (her şeyi yaratış amacına göre programlayarak Yaratan'a) **yönelttim... Ben müşriklerden değilim!**" (6.En'am: 79)

İbrahim (aleyhisselâm)'ın Allâh'a teslimiyeti idrak etmesi hâlinin ifadesidir bu âyet!

Şirki hafînin kalkmış olması gerekir ki, kişi tam bir kâmil müslim olabilsin.

Antalya, 15 Kasım 1996

18

İMAN ve İKÂN

İmanda yakîn yoktur. İman, kemale ulaştığı zaman, **"ikân"**a döner. İkânda, **"yakîn"** vardır.

Yani, **"yakîn"** başladığı anda, artık **"iman", "ikâna"** dönüşmüş demektir.

Yakînin de kemâl dereceleri vardır.

İman, avama mahsus iken; ikân, havâssa mahsustur.

Havâssın üstündeki **"**Hâssül Havâss**"**ın da, yakîninin dereceleri yükselir.

İlm-el Yakîn, Ayn-el Yakîn, Hakk-el Yakîn gibi...

Yani, ikân hâlinin üç basamağı vardır:

a. İlm-el Yakîn

b. Ayn-el Yakîn

c. Hakk-el Yakîn

Birinci basamak imandır, avama dönük!

İkinci basamak ikândır, havâssa dönük.

Gerçi bu kelimeler gerçek anlamları ile kullanılmıyor halk arasında... Zaten çoklarının bunlardan haberleri bile yok!

Halkın müslümanlık anlayışı başka...

"Namaz kılıyorum, oruç tutuyorum; o hâlde ben müslümanım" düşüncesi hâkim...

Geçenlerde, "*elhamdülillâh ben müslümanım*" diyen birine; "Peki sen öldükten sonra ne zaman dirileceksin?" diye sordum.

Cevap olarak; "*Kıyamette dirileceğim*" dedi...

Dedim ki; **"**Bak, sen şu anda 'elhamdülillâh müslümanım' diyorsun ama, **İslâm Dini**'nin esas inancını benimseyememişsin! **Çünkü, hiçbir insan ölüp de kıyamette dirilmez! Bütün insanlar, ölüm dediğimiz olayla birlikte boyut değiştirip, aynen kaldığı yerden yaşantısına kesintisiz devam eder. Bütün insanlar diri diri mezara girer, aklı başında ve şuurlu olarak!_Ölüm, bu bedenle kişinin alâkasının kesilmesi ve bu beden üzerindeki tasarrufunun kalkmasıdır. Ölüm yok olmak değildir. Kişi kesintisiz olarak ruh boyutuyla yaşamına şuurlu olarak devam eder..."** diye açıklama yapmak durumunda kaldım.

Kişi rüya görürken, rüyanın içinde iken; "*Ben bu rüyayı beğenmedim, biraz da başka tarz bir rüya göreyim*" diyerek gördüğü rüyayı arzusuna uygun olarak değiştirebilir mi? Hayır!

Aynı şekilde, tüm dünya yaşamında beynine, **"*ben bu bedenim!*"** düşüncesi yerleştiği için, ölümü tatma anından itibaren bu bedenle ilgin tamamen kesildiği hâlde ve ruh bedenle yaşam boyutuna geçmiş olmana rağmen, bu fizik-biyolojik bedeni bırakıp gidemiyorsun.

Ruhuna yüklenmiş olan kayıtlar, "*ben bu bedenim*" şeklinde olduğundan, sen de cesetle birlikte diri diri toprağa giriyorsun. Üzerine toprak atılıyor ve orada kalıyorsun!

Bu Dünya'da yaşadığın süreç içinde **"ben bu beden değilim"** bilincini oluşturamadığınız sürece âkıbet budur.

Yanarak ölen biri için de, aynı şey! Kendisini beden zannettiğinden, korkunç bir acı çekerek, bedeninin yanışını seyrediyor.

Bir rüyâda boğazını kestikleri veya vücuduna bıçak sapladıkları zaman ne hâle geliyorsun?

Rüyada gerçekten bedene verilen bir eza, cefa var mı? Hayır!

Ama, öyle olmasına rağmen o rüyada ne hâle geliyorsun, bir düşün!

Oysa olay, ruh boyutunda oluyor. İşte kişi, kabre girdiği zaman da olay, tamamen <u>ruh boyutunda</u> cereyan ediyor.

Bilincimiz, her an ilâhî kudrete tâbidir. Bu sebeple ne kadar gerçeğe ermiş olursak olalım, her an o gerçekten sapmak mümkündür.

Antalya, 15 Kasım 1996

19

ZAMAN KAVRAMI

Israrla edilen dua, icabet işareti taşır.

Üç aylar hepinize mübârek olsun!

Regaib gecesi geçti. Önümüzde daha çok mübarek geceler var. Onları da en güzel şekilde değerlendirmeye bakın! Ne yapabilirseniz, kazancınız olur.

Bir daha böyle geceleri yaşayıp, yaşayamayacağımız meçhul! Ömrümüzün ne kadar olduğu meçhul!

Dolayısıyla önümüzdeki süreci en iyi şekilde değerlendirmek her akıllı kişinin boynunun borcudur. Zira burada zaman çok kısıtlı. Geçirdiğimiz zamanı biliyoruz da, ne kadar zamanımız kaldı, onu bilemiyoruz.

Zamanımız diyoruz... Kimimiz 30, kimimiz 40, kimimiz 50, kimimiz daha fazla yaşlarda!

Buradaki zamandan bahsediyorum. Bu bahsettiğim zamanın **ölüm ötesi yaşamda** hiçbir değer ifade etmediğini, orada **geçireceğimiz zamana göre burada geçireceğimiz 50-60-70 senenin üç beş saniyelik değeri olduğunu bildiğiniz gibi, daha evvel anlattım ve yazdım...**

Orada öyle bir zaman boyutuna giriyoruz ki, oranın gününe göre burası minik saliseler!

Oraya geçince, **"Dünya'da bir saniye kadar mı yaşadık?"** diyeceğiz...

Oraya gidip de, oranın zaman boyutu ile karşı karşıya kaldığımız vakit işte böyle diyeceğiz...

Peki? Şimdi burada bir zaman var. **Kendimize göre uydurduğumuz, kabullendiğimiz bir zaman! Öldükten sonra da, kıyamete kadar olan devrede yine bir zaman kavramı var.**

Muhyiddini Arabî'nin anlatımına göre:

"Cehennem, içinde girenler için üç bin senelik yol... Bin sene çıkış, bin sene düz gidiş, bin sene de iniş..." diye açıklıyor. Tabii ki, oranın zaman ölçüsüne göre...

Fakat, cehennemden çıktıktan sonra, çıkanlar için (oradan çıkıp cennet boyutuna girenler için) **cennet boyutunda zaman var mı?**

Şu anda Dünya'da yaşıyoruz. Ölüm denen olayla birlikte Dünya gözden kayboluyor; sanki Dünya hiç var olmamış gibi!

Nasıl ki, uykudan uyanan bir insan, rüyasında gördüklerini bir süre hatırlar, bilâhare o rüya silinir, gider; yani rüyanın ortamı ve yaşamı silinir hafızadan...

Aynı şekilde, **ölümü tadan kişinin de hafızasından Dünya ve içindekiler kaybolup gider ve o "Kabir âlemi" denen, "Berzah âlemi" denen âlemde yaşamaya başlar...**

Bu âlemde yaşam devam ederken belli bir süre sonra büyük kıyamet meydana gelir. Büyük kıyametle birlikte Dünya'nın manyetik alanı ortadan kalkar ve yeryüzünde yaşamış olan bütün insanlar tek bir platformda bir arada ve cehennem her bir taraftan, alttan, üstten, sağdan, soldan, her bir yandan bu platformu kuşatmış vaziyette!

İnsanların bu platformdan kaçmaları, cehennemin içinden geçerek kaçıp kurtulma şansları var.

Ve herkes kendi inancına göre, Dünya'da kazandığı ilmine göre, Dünya'da kazandığı belli güçlere göre, bu cehennem ortamının içinden geçip, dışarı çıkmaya çabalayacak.

Bu süreçlerde hep, zaman kavramı işliyor. Şu anda Dünya'da bu biyolojik madde bedenle yaşıyoruz. Ölüm dediğimiz olayla birlikte biyolojik bedenimiz ortadan kalkacak, beynimizin ürettiği aynen bu beden şeklinde olan ruh bedenle kalacak.

"Kabir" hayatında, bu bedenin son hâli olan şekildeki **"ruh beden"** ile yaşantımızı devam ettireceğiz.

"Mahşer" denen platformda da, gene bu bedene taalluk eden bu beden şeklindeki **"ruh beden"** şeklimizle yaşamımız devam edecek.

Fakat, cehennem boyutuna girdiğimiz andan itibaren, bedenimiz o ortama göre daha değişik bir şekil alacak, ancak gene **"ruh beden"** olarak...

Burada anlaşılamayan ve sorulan şu:

"Madde beden olmazsa beden azap çekmez"!!?

Bilimsellikten haberi olmayıp, çağlar öncesinin maddeci anlayışıdır bu; ve de onun sorusudur!

Gerçekte madde yoktur!.. Algılama vardır!

Algılama da bulunduğu boyutu "madde" diye değerlendirir, hangi boyutu algılarsa algılasın!

Bunu çok iyi anlayın!

Cehennemden çıkıp cennet ortamına girebilenler acaba nasıl bir ortamda yaşayacak? Orada zaman mefhumu var mı?

Dünya'da zaman var, kabir âleminde zaman var, kıyamette zaman var, mahşerde zaman var, cehennemde zaman var kendi boyut şartlarına göre!

Bunlara rağmen, **cennet ortamında zaman kavramı yoktur. Çünkü cennete nûr yapıda girilecek, "nûr" yapılı ortamda da "ışık hızına" erişilir.**

Işık hızına ulaşılan bir ortamda da artık zaman durur.

"Nûr beden boyutu" yani "cennet boyutu" ışık hızı boyutudur. Orada olup biten her şey "ışık hızı" ile ölçülebilecek şekilde olup biter.

Işık hızı ile devam eden olaylar dolayısıyla, orada zaman kavramı olmaz! O **nûrânî yapıda her şey, düşünce boyutunda oluşur. Düşünce boyutunda, "şöyle bir bedenim olsun" dersin; derhâl bedenin o düşündüğünün şeklinde olur, belirginleşir.**

Düşünce boyutu, ışık hızından bile hızlıdır! **Düşünce boyutunda zaman kavramı yoktur. Cennet ortamına gidenlerde zaman kavramı olmayacağı için "yaşlanmak" diye bir kavram da söz konusu değildir.**

Orada sadece düşünsel beraberlikler ve düşünsel güzellikler yaşanır. **Herkes düşünebildiği kadarki güzellikleri yaşayacaktır.**

Dünya'da düşünce, düşünebilme kapasitesini ne kadar arttırabilirse o insan, cennette de o kadar çok nimete kavuşacak.

Kişinin cennette erişeceği nimetler, Dünya'da erişebildiği düşünce kapasitesi kadardır.

Bu kapasitenin yükselmesi de Dünya'da yaptığın **"zikirle"** beynindeki açılım kadardır. Zikirle ne kadar açılım meydana getirebilirsen, o kadar ilmin artar. O kadar ruhanî kapasiten gelişir. Ve bunun sonucu olarak da o kadar **Allâh isimleri** sende açığa çıkar.

Ne kadar sende ALLÂH'ın yaratıcılık sıfatı açığa çıkarsa, o kadar da senin cennette yaratıcılığın meydana gelir ve o kadar büyük güzellikleri yaşarsın.

“Allâh” adıyla işaret edilen için zaman kavramı yoktur.

ALLÂH’ın Esmâsında var olmuş varlık eğer o boyutta kendisini tanırsa onun için de zaman kavramı kalmaz! ALLÂH’ın Esmâsının getirdiği güzelliklerin oluşturduğu bir ortamda yaşam sürer.

ALLÂH hepimize, bu güzellikleri yaşamayı nasip etmiş olsun ve bu güzellikleri anlayıp, idrak edip, hazmetmeyi kolaylaştırsın!

ALLÂH önümüzdeki günleri en iyi şekilde değerlendirmeyi bizlere nasip etsin!

Antalya, 15 Kasım 1996

20

ANLAYIN!

İslâmiyeti, câmilerde anlatıldığı gibi zannediyoruz. Bütün mesele işin ne olduğunu bilememek!

Bütün sorunumuz, olayın gerçeğinin ne olduğunu bilememek, **geçmişteki sembolik anlatımları bire bir gerçek sanmak, bizi tamamen yanlış sonuçlara yönlendiriyor!**

"*Bırak bu saçmalığı! Bu devirde dinle mi uğraşılır? Dünyanı yaşa, gününü gün et*" gibilerden telkin ve sözler duyuyoruz.

Çünkü, dinden anladığımız, sadece câmilerde anlatılan hikâyeler... Ama, işin hakikatini anladıktan sonra da artık kimseyi tutmak, engellemek, bırak demek mümkün değil!

Onun için benim size tavsiyem prensip olarak şudur:

Bütün bilgileri elinizden geldiği kadar çevrenizdekilere duyurun! Bildiklerinizi mutlaka paylaşın!

Göreviniz sadece bu olsun! Ondan sonra kişi ne yaparsa, sizin sorununuz değil artık. İster namaz kılsın, ister kılmasın; ister oruç tutsun, ister tutmasın... Bunlar sizin sorununuz değil!

Ama insanlar, dinin gerçek mânâda niçin bildirildiğini bilmedikleri için, ömürlerini boşa harcıyorlar. Boşa geçen ömrü telâfi etme şansları da yok! Giden gitmiştir... Geri dönüş yoktur!..

Çokları şöyle diyor: "*Biz ne yaparsak yapalım, nasıl olsa yukarıdaki bizi affeder!*"

Yukarıda biri yok! Bunun farkında değiliz. İşin en kötüsü o!

Yukarıda bağışlayacak, cehenneminden çıkarıp, cennetine koyacak biri var zannediyoruz.

"ALLÂH" isminin işaret ettiği gerçek mânânın ne olduğunun farkında değiliz. "*Affeder canım*" diyorlar.

Kim affediyor? Kimi affediyor? Neyi affediyor? Niye affediyor?

Bu sebeple, benim üzerinde en çok durduğum konu bu!

"Allâh" isminin işaret etmek istediği anlamı, bu insanlar öğrenmelidir!

İnsanların felaketi, bunu anlamamalarından geliyor!

"ALLÂH" adıyla işaret edilen, bu evreni bir noktadan yaratan ve nice noktaların yaratıcısı; asla anladığınız gibi gökte oturan bir tanrı değil ki yukarıdan seni seyredip, seni imtihan edip, seni yargılasın!!!

Öncelikle bu gerçek, fark edilmelidir...

Sen "Allâh" için hiçbir şey yapmıyorsun!

Yani sen, ALLÂH için şunu şunu yapıyorum, diye düşündüğün anda, kendi hayalinde yarattığın ve tapındığın tanrından bahsediyorsun demektir.

Hz. Ömer de, öyle anlatıyor zaten... Diyor ki:

"Biz kurabiyelerden tanrılar yapardık. Önce karşısına geçip tapınırdık. Sonra da o kurabiyeleri bir güzel yerdik."

Şimdi, Hz. **Ömer**'in kurabiyeden tanrısı gibi biz de kendi kafamızda, yukarıya bir yerlere ***tanrıyı*** oturtuyoruz. Sonra da; nasıl olsa O(!) bizi bir yerlere sokar, merhamet eder, deyip, her şeye boş veriyoruz!!!

Düşünmüyoruz ki; şu yemeği yemediğimiz zaman karnımız doymuyor! Yukarıdaki bizi doyurmuyor! Hastalandığın zaman ilaç almazsan, tedavini yaptırmazsan, yukarıdaki seni iyi etmiyor!

Bu kesin gerçekler gözümüzün önünde olduğu hâlde, hâlâ yukarıda biri var, o bizi bağışlar zannediyoruz. Bu kadarla kalmayıp, onun için namaz kılacağımızı, onun için oruç tutacağımızı zannediyoruz.

İslâm Dini kapsamında olan ve de yapmamız tavsiye olunan şeylerin hiçbirisi yukarıdaki birisi için, bir tanrı için değil; bizzat kendimiz içindir.

Nasıl sana tavsiye ile, **"bu vitaminleri al, bunların faydasını görürsün"** diye söylersem; sen bu vitamini benim rızam için, beni hoş ve memnun etmek için mi alacaksın?

Hayır! Kendin için alacaksın! Ben sana sadece yararı olacak şeyleri söyleyip, tavsiye ediyorum.

İşte Hz. Muhammed (s.a.v.)'in insanlara ilettiği teklifler de, insanların kendi yararları için olan çalışmalar... Ya bunları değerlendirirsin, yararını, faydasını görürsün; ya da ihmâl eder, sonucuna da sen katlanırsın, ondan sonra hayatın cehenneme döner.

O zaman da; ***"niye ben cehenneme gittim, cehennemde kaldım"*** dersin. İşte o zaman âyet tecelli eder...

"<u>ALLÂH sizi cehenneme atmadı, siz kendi kendinizi cehenneme attınız...</u>"

Niye böyle?

Çünkü, bilgisizlik yüzünden yapmanız gerekenleri yapmadınız. Sonucunda hayatınız cehenneme döndü. Meselenin esası bundan ibaret!

Gençler, bunu çok daha iyi anlıyorlar. Yaşlılarda bir şartlanma var, yılların oturttuğu ve betonlaştırdığı bir şartlanma...

Kavramlarda da ayrı düşünüyoruz. Dolayısıyla, gençler bu konuları daha kolay anlıyorlar.

Arapça olan, **"nâfi"** kelimesinin anlamı, **"yararlı, faydalı"** demektir. Ayrıca **Esmâ ül Hüsnâ'daki isimlerindendir.**

"Nâfilelerle" demek, **"birtakım faydalı, yararlı çalışmalarla kişi ancak ALLÂH'a yakîn elde edebilir"** demektir.

Yani taban, en alt sınır olan çalışmalar, zaten kişinin kendini toparlayıp, kurtarabilmesi için zorunlu olan şeyler... Ama kişi, **ALLÂH**'a yakîn elde etmek istiyorsa, bunu dışında daha birtakım yararlı, faydalı çalışmalar yapmak yani "**nâfileler**" yapmak durumundadır.

Farzları yerine getirmekle değil, fazladan yapılan nâfilelerle kişi yakîn elde edebilir.

"Tefekkür", ALLÂH'a yakînin ilk basmağıdır.

Tefekkürü olmayanın yakîni oluşmaz!

Allâh'a yakîn elde etmek isteyen kişinin adım atacağı ilk basamak tefekkürdür.

Yani, nâfile yapılan ibadetler, tefekkür basamağına basıldıktan sonra kişide tesirini göstermeye başlar. Tefekkür yoksa, zaten bir yere varılması mümkün değildir. Çünkü insanı hayvandan ayıran özellik, tefekkür özelliğidir.

"Tanrı" kavramı çok önemli! Üzerinde çok duruyorum. Ama burayı çok iyi oturtmamız lazım. Zira bu konu anlaşılamazsa, hiçbir yere varmamız mümkün değildir.

Bizde, doğuştan gelen veya çevreden yerleşen bir inanç var. O da, **"tanrı"** inancı! Biz buna, **ALLÂH** ismini taktığımız için de "*ALLÂH'a inanıyoruz*" diyoruz.

Hemen hemen hepimizde, Türkiye'de yetişmiş olan herkeste; "Biz ALLÂH'a inanıyoruz" diye bir inanç var. Fakat, **"ALLÂH"** kelimesini hep **"tanrı"** kavramı anlamında kullanıyoruz.

Ben tecrübelerle şunu gördüm...

Genelde yapımızda, yaratılışımızda olan tanrı inancı dolayısıyla biz, bu tanrı inancını kafamızdan tam olarak atamıyoruz.

Ne yapıyoruz?

"Allâh" ismi ile ilgili olarak bu ilimle öğrendiğimiz bilgileri kafamızdaki "tanrı" kavramına şırınga ediyoruz. "Tanrı" kavramını, "Allâh" kavramı ile aşılıyoruz. Ve, kafamızdaki "tanrı" kavramını Allâh'laştırıyoruz.

Dediğimi iyi anlayın!

Kafamızda veritabanımıza göre oluşturduğumuz "tanrı" kavramını "Allâh"laştırıyoruz. Böylece kendi yarattığımız "tanrı" imajını "Allâh" adıyla etiketliyoruz.

Hakkıyla ALLÂH'ı anlamış olmuyoruz.

"Allâh" adıyla işaret edilenin ne olduğunu anlayamadığımız için de, sistemde bir yığın aksaklıklar görüyor ve sualler soruyoruz.

Sistemde mevcut bağlantıları kuramamamızın, bu yüzden kafamızda beliren suallerin sebebi hep, **"Allâh"** adıylla işaret edileni anlayamamamızdandır.

İşin problemli noktası burası!

Varlıkta, çeşitli nesnelerin tasarrufunu görüyoruz. İnsanların, hayvanların diğer varlıkların, objelerin, o nesneler suretiyle dilediğini yapmakta olanın adıdır, **ALLÂH!**

Bu cümleyi kafanıza iyi not ediniz. Çünkü burası çok önemli!

Varlıkta algıladığın, gördüğün, bildiğin birimler ve nesneler suretiyle, dilediğini yapmakta olanın adıdır "ALLÂH"!

Sen bir varlık, bir nesne, bir obje düşünüp, bir de onda tasarruf eden ikinci bir varlık düşündüğün anda, tanrı kavramındasın, Hz. **Muhammed** (s.a.v.)'in anlattığı **ALLÂH** kavramından koptun ve uzaklaştın demektir.

"Allâh" ismiyle işaret edilenin ne olduğunu anlamak için birimi ve sistemi çok iyi gözlemek lazım.

Birimi ve sistemi gözlemleyip ne kadar anlayabilirsen, o kadarıyla da Allâh'ı anlayabilirsin. Başka türlü anlama şansın yok!

Senin bütün duyuların, her şeyi, hep beş duyuya bağlı olarak algıladıklarına bağlı olarak değerlendiriyor. Dolayısıyla, bunun dışında senin gözlemleme şansın yok!

Ya hayalinde bir şey yaratacaksın, ona "tanrı"lık vasfını vereceksin. Ya da **gözlemlediğindir ama, gözlemlediğin kadarı ile Allâh'ı kayıt altına almayacaksın!**

Yani, bunu yapıyor, öyleyse budur, demeyeceksin!

Ressam resim yapıyor. Her bir resim ressamın bir özelliğini yansıtır ama resim, ressam değildir. Resmi, ressamdaki vasıftan ayrı düşünemezsin. Çünkü onu ressam meydana getiriyor. Ama, **ressamı da resimle kayıt altına alamazsın!**

Sen beni tek bir kitabım ile kayıt altına alıp, "*İşte Ahmed Hulûsi, bu kitaptaki bilgilerden ibarettir*" diyemezsin. Çünkü, ben o kitabı yazdığım gibi 10-15 kitap daha yazarım. Onların dışında kafamda, daha yazmadığım birçok bilgi var. O zaman beni bir tek eserimle kayıt altına alamazsın.

Sen, "Allâh"ı bir tek "Kur'ân" ile de kayıt altına alamazsın!

Kur'ân, "insanlara" gelmiştir. **Kur'ân, "insanların gereklerine göre"** gelmiştir. Dolayısıyla, Allâh'ı Kurân'la kayıt altına alamazsın!

O'nun sonsuz kelâmından bir kelâm, bir kelimedir, Kur'ân!

Ve yaşadığımız âlem, O'nun sayısız sonsuz âlemlerinden bir âlemdir.

Daha biz, bu içinde yaşadığımız âlemi tam anlayıp, değerlendiremezken; bu âlem gibi sayısız âlemleri, varlıkları meydana

getiren **"Allâh" ismiyle işaret edileni** ne kadar tanıyıp, anlayıp, yorumlayıp değerlendirebiliriz?

21

BEN NEYİM?

Şu işaret ettiğim parmakta, elde, her an tasarruf eden beyindir. El ve parmaklar hiçbir zaman kendi başlarına tasarruf edemez! Hiçbir el, beyinsiz hareket edemez! Nerede bir el veya parmak hareket ediyorsa, onda tasarruf eden bir beyin var demektir.

Bu varlıkta olan hiçbir birim, nesne, obje; Allâh'ın dilemesi, irade etmesi, kudreti dışında kendi başına tasarruf gücüne sahip değildir. İmkânı da yoktur.

Ama, beyni de hiçbir zaman bu elle kayıt altına alamazsın! Eldeki hareketleri görüp de, işte beyin sadece bu parmakları oynatır diyerek beyne sınır koyamazsın!

Bu dengeyi çok iyi anlamak lazım! **"Allâh"** ismiyle işaret edileni anlamanın yolu buradan geçer. İşte bu şekilde eğer, **Allâh**'ı kapsamlı olarak bu anlattıklarım istikametinde anlayabilirsek, işte o zaman kafamızda hayal ettiğimiz tanrı kavramından uzaklaşır, gerçekleri fark etmeye başlarız.

Şayet bunu yapamazsak, sonucuna da paşa paşa katlanacağız...

Kurân'daki gerek **"cennet"**, gerekse **"cehennem"** anlatımı, bizim anlayışımıza göre, bize bir şeyler vermesi için yapılmış olan tarif ve tanımlamalardır.

Bundan yüz sene önce yaşamış insana ben çıkıp da; **"Senin vücudun moleküller ve atomlardan ibarettir"** desem, adam bana bakar,

"*Herhâlde kafayı üşütmüş bu, deli!*" der. Çünkü, çoğunluk onun gibi düşünüyor.

Dolayısıyla biz toplum olarak böyle düşünüyorsak; "*Bu adam deli, bizim düşünmediğimiz şeyleri söylüyor*" deyip, yalancılık ve delilik ile itham ederiz.

İşte, **Kurân**'daki **"cennet"** ve **"cehennem"** tarifleri, tavsifleri de bize belli anlayışları göstermek, bildirmek üzere gelmiştir.

Yani, yanlış dediğimiz belli davranışları yaparsan sonunda seni sıkacak, azap verecek birtakım olaylar var. Eğer belli birtakım yapman gereken şeyleri de tavsiyelere uyup yaparsan, bunun neticesinin de senin için yararlı olacak birtakım sonuçları var, anlamına olarak! Yoksa, bunları somut nesneler olarak alıp, değerlendirmek çok güç!

Senin kafanda düşünebildiğin, ulaşabildiğin en son nokta da, **"Ben bu beden değilim, ben bir ruh yapıyım"** düşüncesidir... Kendini bir ruh yapı olarak kabul ediyorsun.

Nitekim, rüyanda da kendini nasıl görüyorsun?

Bu madde bedenin ağırlığına sahip olmayan, zaman zaman en olmayacak işleri yapabilen lâtif bir beden olarak hissediyorsun kendini. Hatta bazen, kendini dahi görmüyorsun.

Dikkat ederseniz, rüyada yaş kavramı da yoktur, hissedilmez!

İşte senin kafanda düşünebildiğin en ileri safha; **"Ben bir ruhum"** saplantısı oluyor. **Hâlbuki, sen bir ruh da değilsin!**

Şu anda, **"Ben bir beden değilim"** bilincine eriştiysen, aynı şekilde sen, bir ruh da değilsin!

Sen, **"Evrensel Öz"**den meydana gelmiş, bir **"evrensel obje"**sin.

Düşünürsen, hücreden, moleküle; molekülden, atoma; atomdan, atomun altına inerek, evreni meydana getiren dalgalardan ibaret olan yapıya gelirsin.

Senin **“ben”** dediğin gerçek varlığın, **“dalga-bilinç”** varlıktır, **“kuantsal”** varlıktır. Dolayısıyladır ki, **senin bilincin, bir dalga boyudur.**

Bir dalga boyu olan bilinç, her dem kendinde tahayyül ettiğini var görür ve o hayalin içinde yaşar. Onun için de “**cennet**” adıyla işaret edilen ortamda ne düşünür, hayal edersen anında o düşündüğün şey meydana gelir.

Örneğin; **“Benim beş tane bedenim olsun”** dersin. Anında cennette beş tane bedenle yaşarsın. **“Her biri ile ayrı ayrı şeyler yapayım”** dersen, her biri ile ayrı ayrı şeyler yaparsın.

Ben sana, senin bir bilinç varlık, bir dalga boyu varlık olduğunu nasıl anlatabilirim?

Ha, bundan yüz sene önce yaşamış birine ben onun bir moleküler, atomik beden olduğunu anlatmaya kalkmışım!.. Ha, bugün yaşayan sana, senin bir dalga boyu varlık olduğunu, dalga boyundan ibaret bir bilinçten oluştuğunu, maddi veya manevî, ruhanî bir beden olmadığını anlatmaya çalışmışım?..

Dışarıdaki adam da benim bu konuşmamı dinlese, *“Bu adam üşütmüş, saçmalıyor...”* der, geçer. O da haklı. Çünkü, içinde yaşadığı sistemin inceliklerinden haberi yok; tefekkürü yok!

İnsanlar bu anlattığım boyutları anlayamadığı için **eski devirdekiler; “Olay maddi değil, manevîdir” diyerek insanlardaki azap duyma mekanizmasını kaldırıyorlar.**

Yani, “*Olaylar ruhanîdir, ruhta da azap duyma diye bir olay yoktur; öyleyse cehennemde azap duyma yoktur...*” noktasına işi getirmek için bunu söylüyorlar.

İmam Gazâli de, bu yanlış düşünceyi kesmek için; **“Cismanî beden var”** diyor.

Bugün nasıl "biyolojik beden" varsa, öldükten sonra da "ruhanî bir beden" var. Ama, bugün sen nasıl, "Biyolojik bedenim var ama, ben bu beden değilim" diyorsan, ruhanî beden de bir süre sonra terk edilecek bir beden!

İmâm Gazâli; Esmâ ül Hüsnâ şerhinde **"El Bâis"** isminin mânâsını açıklarken, "**defalarca beden değiştirmek**"ten bahseder.

Yani, biyolojik beden gidecek, ruhanî beden gelecek... Ruhanî beden gidecek, nûrânî beden gelecek... Veya, onun dışında başka tür bir beden gelecek.

Artık, geriye dönüş yok! Ama, **ileriye doğru değişik bâ'slar** geçirileceğinden bahsediliyor.

"Yokluk Denizi" denen şey, **senin bireysel varlığının var olmadığını anlamandır.**

Mutlak mânâda bir yokluk denizi yoktur.

"**Yokluk"**tan murat, tüm varlığın kendine özgü bir varlığı-vücudu olmayışıdır!

Elin, kendini beyinden ayrı olarak, ayrı bir varlık hissedip, "Ben dilediğimi yapıyorum" diye zannetmesi nasıl ortadan kalkar?

Elin yokluk denizine girmesi ile!..

El, yokluk denizine girerse; eldeki kan, kemik, sinir, damar hepsi beyne bağlı olduğundan; bağımsız bir varlığı olmadığını fark eder. Anlar ki bedenden ayrı bir varlığı yok ve tümüyle beyine tâbi!

İşte "**yokluk denizi**" denen şey, bu mânâdadır.

Sana desem ki, **"Biyolojik bedenini atomik bedeninden ayır!"** Yapabilir misin bunu? Hayır! Hiçbir zaman ayıramazsın!

Çünkü, **biyolojik bedenin, atomik bedenin sonucu olarak mevcut!**

Öyle ise, **Zât ile "gayrı" adını verdiğini birbirinden ayıramazsın! Bu mümkün değil!**

El ile beyni birbirinden ayırmak ne ise; **“Allâh” ismiyle işaret edilen ile Muhammed’i de birbirinden ayırmak** aynı şeydir.

“Rahmet” ille de merhamet değildir! **“Allâh’ın rahmetinden geldi”** demek; O’nun **üretmesi** ile meydana geldi demektir.

Allâh’ın üretmesinin sonsuzluğu yanında, varlığın yok olması diye bir şey söz konusu değildir, demek!

“Allâh”ın rahmeti, gazabını geçmiştir” sözü...

Allâh’ın ürettikleri iki kısımdır.

Bir kısım ürettikleri, “Rahmân” ismi kanalından gelir.

Bir kısım ürettikleri “Rahıym” ismi kanalından gelir.

“Rahmân” ismi kanalından gelen üretimler, insanın yapısına ilk anda hoş gelmeyebilir. Fakat, o hoş gelmeyen-yakan-üzen şeyin özünde, ardında insan için büyük yarar ve güzellikler vardır.

“Allâh rahmet eylesin” demek **“İhsan ettikleriyle arındırsın, saflaştırsın”** demektir!

Çünkü **“Rahmân”**dan gelen **“rahmet”** arındırıcı-saflaştırıcıdır!

Esasen Dünya’da yaşayanların bu **“rahmet”**e ihtiyacı vardır, ve yaşayan dostlarınızın ardından bu temenniyi yapın!..

Yaşan dostlarınız için; **“Allâh rahmet eylesin”** temenni ve niyazında bulunun; ki onlar Dünya’dayken arınabilsinler!

Halkın yanlışa şartlanmasıdır ölüye rahmet okumak! Ölümü tadanın rahmete ermesi de genelde yanarak olur! **Cehennem** dahi **“RAHMET”** sonucudur müminler için!

“Rahıym” ismi kanalından gelenlerse, tamamen **“**insan**”**ın hoşuna giden şeylerdir. **“Rahıym”**in tam tecellisi **“cennet”** ismiyle işaret edilen boyuttadır.

Ayrıca bu isimlerin bu açıklamaları, yorumları da **insana göre, insan düzeyinde olan mânâlardır.** Evrensel mânâlar değil!

Olayı **evrensel boyutta** ele alırsak, mânâsı çok değişir.

"Kurân", insana gelmiştir. İnsan boyutuna hitap eder. **"Allâh"** kelâmlarından sadece bir tanesidir **"Kur'ân"!**

Bu yüzden ki biz, Kurân'ı anlamaya kalktığımız zaman, birçok temel gerçeğe dikkat etmek zorundayız!

Çoğunlukla, konuları, halk dilinde söylendiği şekilde ele alıyoruz. Mesela, **"adalet"**i herkese eşit muamele, yani **"eşitlik"** diye diyoruz!

Doğada, sistemde EŞİTLİK DİYE BİR ŞEYİN OLMADIĞINI göre göre!

Hâlbuki **"<u>adalet</u>"; her birimin yaratılış amacına göre hak ettiğinin verilmesidir! Ya da hak etmediğinin verilmemesidir!**

Herkese eşit vermek değildir, adalet! Her birimin kendi yapısına, **yaratılış özellik ve amacına göre** hak ettiğinin verilmesidir. **Biz herkese eşit muamele diye anlıyoruz. Ve sonra, "Herkese eşit vermiyor!" deyip, suçlayacak makâm arıyoruz.**

"Allâh", Kurân'da, herkese eşit vereceğim diye bir şey söylemiyor. **"Ben Âdilim"** diyor!

İşte, bunun gibi, birçok şeyi bizler yanlış anlıyoruz. Ondan sonra da, bu yanlışlığı getirip, tanrımıza bağlıyoruz. Tabii ki, bu durumda tanrıyı beğenmeyip; **"**Haydi canım, böyle tanrı olmaz**"** diyoruz.

***

"Ben" dediğim, nasıl bir şey?

İşte bu, meçhul!

"Ben"deki, bazı özellikler biliniyor. Biliyorum! Açığa çıkarmışım, tespit etmişim ama, bunun ötesinde, **"ben"**de acaba neler var?

"Ben"i görebiliyor muyum? **"Ben"**i algılayabiliyor muyum? Hayır!

Sadece, **"BEN"**in varlığını tespit ediyorum algılamakta olduğum özellikleriye, ilim özelliğimle...

"Ben" var! Bu özelliklerin mevcut olduğu bir varlık var!

Ama, O nedir? Burası kapalı!

Onu hiçbir bilinç ortaya çıkartamıyor.

Hiç kimsede **O**, ortaya çıkmadığı gibi; **"Allâh"**ın **"Zât"**ı da hiçbir şekilde açığa çıkmaz; onun için konuşulup, tartışılamaz ve **"Zât"** hakkında hüküm verilemez!

Bunun için de, Allâh Rasûlü;

"Allâh'ın Zâtı üzerinde tefekkür etmeyin!" diyor.

Çünkü, Zât hakkında tefekkür ediyorum sanırsın; oysa Zât'ı üzerine değil, vasıfları üzerine düşünmektesin; bunun bilincinde değilsin!

Zira, saydığım bütün bu özellikler "Zât"daki yani, "Ben"deki belli özellikler, vasıflar!

Orijinde ne var? Meçhul!

"Allâh" ismiyle işaret edilen, ilim sıfatından bildiğimiz, anladığımız kadarıyla, **Esmâsı** ile; yani Allâh'ın isimleri ile işaret edilen özelliklerle sayısız varlıkları yaratmıştır.

Bunları ne ile yaratmış?

Zâtî vasıfları olan, **İlim, İrade, Kudret** vasıfları ile yaratmıştır.

Yani, bu özellikleri ile bunları yaratmıştır. Ama, bunları yaratan **"Zât"**, nasıl bir **"Zât"**tır? Sualinin cevabı burada yok!

Zât'ın anlaşılması, Allâh'ın Zâtı'nın anlaşılması muhâldir.

Bir ressamın eserlerini görebilirsin. Sayısız resimler yapar!

Sayısız resimleri, kendisindeki sayısız özelliklere dayanarak yapar. Ve, ressamda daha ortaya koymadığı sayısız özellikler var. Ama, bu özellikler nerede ve ne'de mevcuttur dendiği zaman; ressamın **"Ben"**liğinde, **"Zât"**ında mevcut, dersin. Başka bir açıklama getiremezsin artık, mümkün değil!

İşte, onun içindir ki, Allâh'ın Zâtı'nı anlayıp, idrak etmek mümkün değildir.

"*Zâtı ile şöyle yaptı, Zâtı ile böyle yaptı. Zâtımda zâtı mevcut!*" türünden ifadeler dahi, aslında yetersiz ve kullanılmaması gereken ifadelerdir.

Kullanılıyorsa, bir şeyi anlatmak, tanımlamak amacı ile anlatılır. Ama, gerçekte kullanılmaz!

Çünkü, Allâh'ın Zâtı; ifadeye, kelâma, düşünceye, tefekküre gelmez!

Allâh, bütün mevcudatı, kendi ilmi ile, kendi ilminden ve kendi yarattığı özelliklerle meydana getirmiştir.

O varlıkların hiçbirinin elinde değildir, var olmamak ya da var olmak!

Yaratan, hangi amaç ve gaye ile onu yarattıysa, o, amacına göre görevini yapar. Bu, doğal kulluğudur. Ya da fıtrî kulluğudur.

Onun yaradılış amacı, sana vesile olmak, sana bahane olmak!

Onun bu işte nasibi yoktur. Sana vesile olmak için yaratılmıştır. Görevini yapar ve gider.

Niye böyle?

Allâh onu, o amaçla yaratmış...

Mozaiğin bir kısmını kare şeklinde, salonuna döşemiş, bir kısmını da merdiven basamağında kullanmışsın! Sana soruluyor mu? Niye, mozaiği kare şeklinde salonda veya merdivenin birinci basamağında kullandın, diye!

Sana sorulmadığı gibi**, Allâh da "Mâlik'el Mülk" olarak mülkünde dilediği gibi tasarruf eder, yani dilediğini dilediği amaca uygun olarak, dilediği görevle yaratır.**

O, kulluk görevini yapar, vazifesini tamamlar ve geçer gider...

Neticede; her birimiz, Allâh'ın ilminde bize takdir ettiği görevi ve yaşamı, yaşamak ve yerine getirmek üzere var olmuşuz.

Bu sebepten dolayı da, herhangi bir kişiyi suçlayamayız! Kınayamayız! Hor hakir göremeyiz! Dileriz ki, Allâh ona da selâmet ihsan etsin! Ama, eder veya etmez. O gene O'nun bileceği iş! Niye etti veya niye etmedi de diyemeyiz!

Eğer biz, ilim üzere isek şükrederiz. Çünkü, bize bunu takdir etmiş. Şükründen âciziz.

Biz seçip almadık, ilim üzere olmayı! Yok, ilim üzere değil de, delâlet üzere isek, gene hamd ederiz. Çünkü, bize bunu takdir etmiş, bunu uygun görmüş. Ne söyleyebiliriz ki! Onun hâli bize nasip olabilirdi. Bizim hâlimiz ona takdir edilebilirdi.

***

Yürümeye çalışan, emekleyen bebeğin ayağa kalktığında, zaman zaman düşüp elini yüzünü kanatması gibi; sizler de gerçeği fark etmenize, idrak etmenize rağmen; zaman zaman çevre şartları, etraf vs. gibi duygusallıklarla, birtakım yanlışlar yapacaksınız... Bu, kaçınılmazdır! **Önemli olan; bu yanlışınızı en kısa sürede fark edip; yeniden o gerçeklere göre hatanızı düzeltmektir!**

"Eyvah, ben hata yaptım; bu işlerden bir yanlış, kusur dolayısıyla uzaklaştım" diyerek sakın bundan dolayı umutsuzluğa kapılmayın!**Yaşadığınız sürece hatanızdan dönme, rotanızı düzeltme şansına sahipsiniz!**

Bir insan hangi gerekçe ile olursa olsun birtakım yanlışlar, hatalar, kusurlar yapmış olabilir.

Bir insan geçmişinde uyuşturucu, esrar kullanmış olabilir. Bir insan geçmişinde en büyük hataları, kusurları, yanlışları yapmış olabilir... Fakat o insan, yaşadığı, nefes aldığı sürece, bütün bunları geride bırakıp;

yeni bir sayfa çevirip; gerçeklere göre yaşamına yön verme şansına sahiptir!

Dünü dünde bırakıp, yarına yeni bir sayfa açma şansına, her insan sahiptir!Bizler, hiçbir şekilde kişileri dününden dolayı sorgulama, itham etme, yargılama hakkına ve selahiyetine sahip değiliz.

Herkesin **"dün"**ü, kendisini ilgilendirir; **"dün"**ünün sonuçlarına kendisi katlanacaktır. Biz, bilgimizle karşımızdakine yardımcı olmak; yarınına en güzel şekilde hazırlanmasına vesile olmak durumundayız. İnsanları **"dün"**lerinden dolayı yargılamak pozisyonunda değiliz!

Şu yeryüzünde, şu bedenle yaşadığımız sürece, geçmişimizdeki bütün eksik, noksan ve yanlışlardan kurtulabilme şansına sahibiz!

Geçmişinize tövbe edin; istiğfar edin demiyorum, geçmişinizdeki yanlışları fark etmeye çalışın diyorum! Geçmişinizdeki yanlışları fark etmenin yolu, sistemin gerçeğini idrak etmekten geçer!

Taklit yollu yapılan şeyler, insanlara fazla bir yarar sağlamaz!

İşin hakikatini, sistemin gerçeğini kavramaktır önemli olan... **Eğer işin hakikatini, doğrusunu fark ederseniz, bu gerçek doğrulara göre, yanlışlarınızı görüp idrak edeceksiniz** demektir...

Onların yanlış olduğunu, yapılmaması gereken, size zarar veren şeyler olduğunu idrak ettiğiniz zaman; bunu kesinlikle bir daha yapmamaya karar verirseniz, işte bu idrakınızın oluştuğu an, sizin "<u>tövbe</u>" anınızdır!

Eli ateşe girip yanmış bir insan ikinci defa elini o ateşin içine sokmaz!

Yanlışını idrak edip, kesinlikle o işi bir daha yapmama kararı "tövbe"dir!

Hâlinden pişmanlık duyma ve üzülme, istiğfardır; dille **"estağfirullâh"** demek değil!

Öyleyse günlerinizi boş vakitlerinizi daima sistemi anlayıp, **"OKU"**mak için değerlendirin... Bilmediğiniz şeylerin size bir getirisi olması mümkün değildir!

Ne kadar bilginizi arttırırsanız Allâh'ın yaratmış olduğu bu sistem ve düzenin işleyişini ne kadar kavrarsanız, o kadar hızla ilerleyecek, tekâmül edecek, kendi ÖZ'ünüzdeki güzelliklere kavuşacaksınız!

"*Ben şu yaşa geldim, şu yaştayım*" gibi cahilâne, şartlanma yollu değer yargılarınızı derhâl kafanızdan çıkarın!

Ölüm ötesi yaşam boyutuna göre, eğer 70 sene yaşamışsanız, 8.6 saniye geçirdiğiniz şu Dünya üzerinde, kendinize yaş-zaman sınırlaması getirmeyin!

Gerçekte, **şuur boyutunuz itibarıyla, siz "yaş"sızsınız!** İnsan, **"yaş"**sız varlıktır! **Kendinizi kafanızdaki zaman şartlanmasından kurtarın!**

Dünkü bedenle değilsiniz bugün! İnanmıyorsanız 5-10 sene evvelki resminize bir bakın... O beden zaten yok! O beden zaten yok olduğuna göre, bugünkü bedeninizin de yaşı yoktur! Yani şu yaştayım değil, şu kadar yıldır Dünya'da şu bedeni kullanıyorum, diyebilirsiniz en fazla...

Öyle ise yaşamımızın her anı Allâh'ın Sistem ve Düzenini anlamak için bilgi almak; bu konuda çevremizdekilerle tartışıp onlardan yararlanmak; eğer bilmiyorlarsa, bilmediklerini öğretmek; biliyorlarsa, onların bildiklerinden faydalanmak şekliyle günlerinizi değerlendirin... Bu, sizin kendi geleceğiniz için geçerli ve gerekli!

Bize göre dünyaya gelmiş olan en değerli ve yüce insan, Hz. **Muhammed** dahi insanlara yaranamamıştır!

Bugün birtakım insanlar cahilâne bir şekilde ona tapınırken; bir kısım insanlar **O**'nun yüceliğini hissetmeye, kavramaya çalışırken; büyük bir kısım insan topluluğu da **O**'nun yatıp kalkmasıyla; kaç kadın almasıyla

laflayıp lakırdılayıp; kendi geleceklerini mahvetmektedirler!Hz. **Muhammed**'in getirdiği ilim bizim için önemlidir; **O**'nun özel hayatında nasıl yattığı nasıl kalktığı, ne yiyip içtiği değil!

Akıllı insan, karşısındakinin ilmi ile ve beyni ile ilgilenir; diğer organları ile değil!

Ahmaklar da kendilerinde ağır basan organlarla ilgilenip; beynin ikinci eseri olan ilmi ikinci plana atarlar!

Bunun sonucu da, onun ilminden mahrumiyet; böylece de kendi geleceklerini tümden cehenneme döndürmeleridir. Ayrıca bir başkasının onları cezalandırmasına gerek yok; çünkü onlar ilimle değil, insanların organları ile ilgilenmelerinin sonucunda, kendi geleceklerini cehenneme döndürüyorlar ki, zaten, onlara bu ceza yeter!

– Deniyor ki, "*Ruh bedenden ayrılıp dönmediği vakitte beden ölür*". Burada açık nokta kalıyor... O zaman ruhun bedenden bizâtihi ayrılma olayı var demek ki, bu hususta ne diyorsunuz?

– Ruhun bedenden ayrılma olayı var; fakat **"**rüya**"** dediğimiz olayların büyük bir kısmının, beynin radar dalgaları ile oluştuğunu söylüyoruz burada... Bu ikisi ayrı şey!

Gerek, **"Tayyı mekân"** dediğimiz olay yani Kurân'daki **"İsra"** olayı; gerekse, **"Fetih"** nasip olanın yaşadığı olaylar, **ruhun bedenden** ayrılması olayıdır.

Buna mukabil, beynin yaydığı radar dalgalarıyla Dünya üstündeki çeşitli yörelere veya kişilere yönelme olayı farklıdır. Bu ikisini birbirinden ayırmak lazım.

Ayrıca beyin ve ruh her an birbiri ile iletişim hâlindedir ve bedenin enerjisi ruhtan takviye alır; daha doğrusu beyin ruhtan takviye alır...

Aynı şekilde beyin, eğer ruhtan takviye alamazsa bunun neticesi olarak beyinde enerji düşmesi ile ani ölümler meydana gelir.

Benim beyin dalgalarımla yaydığım radar dalgaları ile görülen rüyalar; veya yaşanılan başka olaylar esastır. Ruh kesinlikle bedenden ayrılmaz demiyoruz, buna dikkat edin!.. Rüyada yaşanan olaylara bağlantılı olarak, beynin yaydığı radar dalgalarının tespitinden söz ediyorum.

Rüya sırasında, beyin radar dalgaları yaydığı gibi; esasında normal yaşamda da bu tür dalgalar yayar ayrıca... Yani beynin yaydığı radar dalgalarının sonucu olarak algılanılan hissedilen olaylara dikkatinizi çekmek istiyorum.

– **"İn'am üzere olanların yoluna yönelmek"** diye dua ettiğinizde, gençliğinizde, Hz. Rasûlullâh, Ebu Bekir ve Âli'yi düşündüğünüzü söylemiştiniz... Oysa Antalya'da yaptığınız konferansta, Hz. Âli'nin, Hz. Ebu Bekir'in Hz. Muhammed'e dayalı bir şekilde müslüman olduğu, Hz. Muhammed'in ise orijinde Müslüman olduğu gibi bir kayıt var.

Belki yanlış algılamış da olabilirim... **"Orijini getiren, kendinden alan gibi olmaz"** demiştiniz.

– Ben, cebimdekileri anlatıyorum! Cebimde, şu şu var diyorum... Cebimdekilerden anlattığım kadarını, sen gidiyorsun bitişik odadakilere "*Üstadın cebinde şunlar şunlar var*" deyip onlara tarif ediyorsun.

İkinizin arasındaki fark nedir?

Ben, cebimdekileri sana anlatıyorum... Cebimdekilerden anlatmak istediğim kadarını, seni ilgilendiren kadarını sana anlatıyorum... Sen, *"Üstadın cebinde şunlar şunlar var"* diyerek bir başkasına tarif ediyorsun.

Şimdi, seninle benim durumumu al, aynı şekilde Hz. Rasûlullâh'ın kendi ceplerindekileri anlatmasıyla, benim Hz. Rasûlullâh'ın ceplerinden duyduğumu anlatmam arasındaki farkı sen değerlendir.

Onun için ben diyorum ki; hiçbir zaman ben, Hz. Rasûlullâh'ın kesip attığı tırnak bile olamam!

İslâm'ın şartı beş; altıncısı haddini bilmektir! Edep, haddini bilmektir!Her hâlükârda haddimizi bilmemiz lazım.

– **"**Sizin için bu dinden razı oldum**"** hükmü… Bu âyette anlatılanın dışında da o kadar fazla bir şey olmadığı?

– **"Sizin bu kadarı ile bu işi anlamanızdan razı oldum"** demektir!

"Leküm ekmeltü diyniküm"

"Sizin dininizi kemâle erdirdim" diyor.

Yani **"sizin anlayabileceğiniz kadarı ile size Sistemi ve Düzeni anlattım"** demektir bunun mânâsı!

"Mutlak Sistem ve Düzeni" değil, sizin anlayabileceğiniz kadarı ile size Sistem ve Düzeni anlattım!" diyor o âyet!

Hepinizin Cuma'sı mübarek olsun. İşiniz gücünüz mübarek olsun!

22

YA TANRI KABUL ETMEZSE?

– Suali olan var mı?

– Cuma ile ilgili bir sual sormak istiyorum. Ticari işlerim ile ilgili olarak dolaştığım bazı Arap ülkelerinde, Cuma namazı için câmiye girildiğinde, Arapların Cuma namazından önce iki rekât namaz kıldıklarını gördüm. Hutbe bittikten sonra iki rekât Cuma namazı kılıyor, namazı müteakip sağ ve solundakilerle, tanıdık olsun olmasın tebrikleşiyor, sonra da dışarı çıkıyorlar. Bu Arap dostlarım, Türkiye'ye geldiklerinde bizdeki uzun Cuma namazını görünce, bunun yanlış olduğunu, Cuma'nın bir bayram günü olduğunu, Cuma'dan sonra bu kadar fazla namaz kılmanın yanlışlığını söylediler. Hangisi doğru efendim?

– Efendimiz, Hz. **Muhammed** (s.a.v.) kendisi Cuma günleri genellikle evinde iki rekât namaz kılar, mescide öyle gelir, hutbeden sonra iki rekât Cuma namazı kılınır; sonra mescitte iki rekât daha namaz kılardı. Bazen de, Cuma salâsından sonra mescitte kılmaz, evine gelir, evinde dört rekât kılardı! Cuma namazının orijinal olanı budur.

Sonraları "*Ya, bu kıldığımız namazı TANRI kabul etmezse, biz ne yaparız*" gibilerden düşünceyle "ne olur ne olmaz" deyip **"**öğle namazını da kılalım**"** demişler ve Cuma salâsını bu vaziyete getirmişler.

Yani, Arapların orada tatbik ettikleri şekil doğrudur!

Bizim, buradaki uygulamamız da böyledir.

Önden iki rekât namazı edâ ederiz. Cemaatle birlikte Cuma namazından sonra iki rekât daha edâ eder çıkarız.

"Hanımlar Cuma namazı kılamaz" diye bir kural da yoktur! Hanımlar da, Cuma namazını imama uyarak kılabilir! Ama günümüzde, hanımlar kılamaz diye bir kural çıkarmışlar. O da yanlıştır! Hz. **Rasûlullâh** zamanında sabah namazına, yatsı namazına dahi hanımlar câmiye giderlerdi. Cemaatle kılınırdı namaz! Hanımlar pek yalnız gelmesin diye, erkekleri ile beraber gelsinler diye, sonradan uyarı yapılmıştı.

***

– **Zikir** kelimesini nasıl anlamlandırmalıyız?

– Genelde **"varlıkların zikri"** dendiği zaman, buradaki **"zikir"** kelimesini çok geniş anlamda değerlendirmemiz lazım. Bizim yaptığımız çok önemli bir yanlış var; kelimelerin çok dar ve günlük kullanım alanındaki mânâları ile kayıtlanıyoruz.

Mesela **"zikir"** dediğin zaman, şu tespihi eline alıp belli kelimeleri tekrar etmen de zikir kelimesinin kapsamı içindedir... Biri mikro boyutuyla, biri makro boyutuyla...

"Yaşayan ve var olan hiçbir şey hariç olmamak üzere hepsi O'nu zikreder" anlamındaki **"zikir"**, o birimin varoluş gayesine uygun hizmet vermesidir.

"Efendim, biz suyun kenarında otururken, suyun **"Hay Hay"** ismiyle zikrettiğini duyduk?**"** derler...

Bu, kişinin hayalinde oluşan bir anlamdır! Bu harfler insan beyninde oluşan bir olaydır...

Esasen bu, **"lisanı hâl"** ile olan zikrin, kişi tarafından algılanış şeklidir. Yani, **"hâliyle"** işlevini dillendirmektedir; anlamında...

İşte bu anlamda, her şey, **"hâliyle"** zikirdedir... Varoluşunu sağlayan Esmâ'nın açığa çıkmasına vesile olarak...

Her şey hayatiyetini, **"Hayy"** isminin açığa çıkış şekillerinden biri olan, sudaki hayatiyet sıfatından alır. Bu sıfatı algılayan da hayalinde böyle bir kelime tekrarı düşünür. Suyun yaşamında bu harflerin yeri yok ki... Onun varoluş gayesine ve amacına hizmet eden bir şekildeki oluşumu, onun zikridir!

Eğer sen, suyun "Hay Hay" diye kelimelerle zikrettiğini düşünüyorsan duyuyorsan, algılıyorsan, bu, senin hayalindeki canlandırmanın dışarıdan geliyormuşçasına var kabulüdür!

– Yaptığım zikirler ihlâslı olmasa da, kabul olur mu?

– **"Kabul olma"** diye bir kavram var mı?!! **Varsa, bu ne anlamdadır?**

Birisinin kabul etmesi için mi siz ibadet ediyorsunuz? Siz yaptığınız, "ibadet" dediğiniz şeyleri yukarıdaki, dışarıdaki, ötedeki birisinin kabul etmesi için mi yapıyorsunuz?!!

Eğer biri sizin bu yaptığınızı kabul edecek diye yapıyorsanız, yaptığınız temelde; **şirki hafî**'dir!

"Şirk koşanın yaptığı çalışmalar Allâh için değer taşımaz" diyor âyet!

"Kabul eder", "Kabul etmez" kavramını unutun!

Yaptığınız hiçbir şey, dışarıdan birisinin kabulü için değil!

Nasıl ki yemeği yediğin zaman acaba "*Allâh kabul etti mi?*" diye düşünmüyorsan, yediğin yemekte kabul oldu mu, kabul edildi mi kavramı söz konusu olamıyorsa, kıldığın namazda da böyle bir kavram yoktur! **Yaptığın her şey yerini bulur ve karşılığını alır; yani ne yaparsan bir sonraki aşamada kesinlikle o yaptığının neticesiyle karşılaşırsın; yaptığın kapasite kadarı ile!**

İşte, iyi veya kötü, yapılanın sonucuyla karşılaşma olayı, Arapça da, Kurân'da "ceza" kelimesiyle anlatılmıştır.

Yapılan hiçbir şey boşa gitmez!

Benim kitaplarımı okuyup anlayan kişinin anladığının göstergesi; onun beyninden "*kabul oldu mu acaba yaptığım*" gibi bir kavramın silinmesidir! Eğer birisi benim kitaplarımı okuduğunu söylüyorsa; sonra da **"*kabul oldu mu acaba yaptığım*"** gibi bir kavram kafasına geliyorsa; o daha benim kitaplarımın kapağını bile açmamıştır!

Bizim baştan itibaren vurguladığımız olay**; "Ne yapıyorsan kendin için! Dışarıdan birisi için yapmıyorsun" realitesidir!**

Dolayısıyla; "senin yaptığını kabul veya reddedecek bir varlık, kavram söz konusu değildir" diyoruz; ki önce bunu anlamak lazım!

Peki, öyleyse **"Ben Allâh için bunları yapıyorum"** cümlesinin mânâsı nedir?

İşte bu sual, bizim **"Hz. Muhammed'in Açıkladığı ALLÂH"** kitabının okunmadığını dillendirir.

Eğer o kitap okunsa ve anlaşılsa, idrak edilse, fark edeceksiniz ki; **"Allâh İsmi İle İşaret Edilen" senin, dışında yöneleceğin bir varlık değil, içinde, ÖZ'ünde olandır!**

"Allâh için bir iş yapmak" demek; kendi **ÖZ**'ündeki HAKİKATİNİ hissetmek; **"O'na giden yolda yürümek"** demek; kendi ÖZ'ündeki gerçek kuvvene ulaşmak demektir!

"Allâh için yapıyorum ben bu işi" demek; **"Ben, beşerî değerlerim ve dışa dönük varlığım için değil; Öz'ümün, hakikatimin gereğini hissedip yaşayabilme amacı ile bu işi yapıyorum"** demektir!

Sana birisi **"Allâh için bunu yap"** dediği zaman bunun mânâsı; **beşerî, dünyevî, maddi çıkar amacıyla yapma!..** Cehennemden kurtulmak, cennete girme amacı ile böyle bir şey yapma!.. Çünkü bunların hepsi senin birimselliğine, bedenselliğine hitap eder... Sen ÖZ'ündeki hakikatinin gereğini hissetmek için; ÖZ'ündeki güzellikleri yaşayabilmek amacıyla bunu yap; demektir!

"Allâh için yap" demek; olayı, dışa dönük bir biçimde değil; özündekinin gereği olarak, özüne dönük bir biçimde değerlendir, demektir! **"İçe dönük bir biçimde"** sözüyle; dıştan içe doğru değil, içten dışa doğru bakışı elde etmekten bahsediyorum... Bu işte marifet!.. Aksi takdirde, **"Allâh için yapıyoruz"** dediğimiz zaman; hayalimizde, bir anda yukarıdaki, dıştaki bir varlık, bir tanrı meydana gelir yani o dıştaki, yukarıdaki, ötedeki; veya bizim bir başka ifademizle **"ötendeki"!**

"Ötedeki" ile **"ötendeki"** arasındaki fark şu...

"Ötede" dediğin zaman, uzaklarda bir yerdeki...

"Ötendeki" dediğin anda senin **"ben"** kelimesi ile kastettiğin varlığın dışında demektir!

"Ayrıyım"ın ifadesi, **"ötendeki"**dir!

Fiziksel veya şuursal **"öten"** olmuş, fark etmez... Sonuçta **"öten"!**

"Ötende" bir tanrın olduğu sürece de, senin ona, "Allâh" ismini vermen, sadece bu isimle etiketlemendir!

İnsanların çoğu, değil tasavvufa girmiş olanların, tarikattayım diyenlerin yüzde doksan dokuzu; **"ötesindeki"** tanrısına **"Allâh"** ismi etiketini yapıştırıyor!

"Ötende" olduğu sürece mükemmel bir müşriksin! Bir "sen" varsın, bir de **"O"** var!.. **Kendi varlığını, benliğini O'na şirk koşuyorsun.**

23

HER AN!

Başka sorusu olan?

– Geçen haftaki konu ile ilgili bir sorum var... **"Cennette zaman yoktur!"** demiştiniz. **"**Sûretlerin, birimlerin olduğu ve olayların birbirini takip ettiği olaydır, zaman!**"** dediğimize göre ve cennette de birtakım olaylar ve birimler olduğuna göre, nasıl zaman olmadığını, çok iyi anlayamadım. Bir de ışık hızında zamanın nasıl duracağını da anlamadım.

Biz dışarıdan baktığımız için, Güneş'ten gelen bir fotonun 8 dakikada Dünya'ya ulaşması belli bir zaman birimi! Ve ışık da, o zamana uyarak Dünya'ya geliyor. Belli bir yol katederek geliyor. Işık açısından nasıl bir olay bilemiyorum ama, benim açımdan, bana göre belli bir zamana tâbi olarak geliyor... Lütfen açıklar mısınız?

– Cuma'dan önceki bölümde yoktun! Burada bir arkadaş, **cennetle** ilgili bir sual sordu. Cennetteki yapı ve olaylarla ilgili... O bölümde orayı biraz anlattım.

Zaman kavramı izafî bir kavram. Yani zaman, bazılarına göre daralır bazılarına göre yayılır, genişler.

Gece, hiç rüya görmemiş bir adama göre; gece yatıp sabah kalkan yaklaşık 8–10 saat uyuyan bir adama göre, gece 1 saat mi, 5 saat mi, 10 saat mi? Bu husus meçhuldür. Ancak, şu da bir gerçek ki; gecenin yarısında dişi ağrıyan, zonklayan bir adama göre 5 dakika süren diş ağrısı, bir asır gibi gelir.

Bunun bir başka örneği benim başımdan geçti...

Gençliğimde trafik kazası geçirip üç takla attığım zaman, direksiyonun başında oturuyordum... Araba son derece yavaş bir şekilde, ağır ağır dönüyordu, bana göre! Ama, dışarıdan bakanlara göre araba 120 km. hızla, bir anda üç takla attı, diye tarif edilecekti olay! Dışarıdakine göre olay bir anda olup bitti. Ama, bana göre o an öyle bir genişledi, yayıldı ki, son derece ağır bir biçimde ben o olayı yaşadım.

Bir başka örnek daha vereyim...

Saniyeli olan saatlere bir bakın, gözünüzü saate döndürüp baktığınız ilk anda, sanki saniye orada takılmış gibi görürsünüz! Sonra saniye hareket edip normal hızıyla dönmeye başlar olur.

Zaman, algılayana göre değişken bir kavramdır.

Dünya'ya göre zaman vardır, Güneş'e göre zaman vardır, yani Güneş'in galaksi merkezi etrafındaki turuna nispetle... İşte cehennemî zaman da budur! Bir Güneş yılı ya da bizim anlayışımıza göre bir **cehennem yılı**, Dünya senesi itibarıyla 255 milyon yıldır!

Bu süreci biz nasıl algılarız?.. Onu hep birlikte içine girdiğimizde göreceğiz!.. Ama bu sürecin kimimiz için çok kısa, kimimiz için ise çok çok uzun olacağı bildirilmiş!

Bu zaman kavramının ötesinde, **cennet denilen ortamdaki yaşantıda ise; her dilenen, an içinde olup biter!**

Hayal ettiği şey, düşündüğü şey kendisinde açığa çıkan biri, ilmi kadarıyla, o anda belli olaylar yaşar!

Nasıl, bazıları rüya gördüğünde; **"**Yahu bu rüya hiç bitmedi. Sabaha kadar durmadan rüya gördüm**"** der... İşte bunun gibi, kendi **ilminin getirisi** olan bir ortamda, sonsuz varedişleri yaşar. Dolayısıyla artık burada, zaman kavramı kalkar.

"O, her an yeni bir yaratıştadır" hükmü, cennet ehlinde tam anlamıyla yaşanır, hissedilir bir biçimiyle ortaya çıkar.

Her an yeni bir şeyler üretir, yaratır. Kendine birçok beden yaratır. Sayısız varlıkları yaratır. Çünkü kendisinde **"HÂLIK" isminin mânâsı açığa çıkmaktadır.** İşte, **bundan dolayı orada zaman diye bir kavram yoktur.**

Ve cennetteki **bühl** sınıfı değil de, Ârifan sınıfı, Dünya'da bazılarının müşahede ettiği olayı, orada somut bir şekilde yaşarlar.

***

Nedir o! Namazda okuduğun, "Mâliki yevmidDiyn"in anlamı?

Bu ifadeyi eğer **iyi anlarsan, "Mâliki yevmidDiyn"de; "İyyake na'budu ve iyyake nesta'iyn" gizlidir.**

Bir başka deyişle: **"İyyake na'budu ve iyyake nesta'iyn", "Mâliki yevmidDiyn"**in içinde mevcuttur. "**Mâliki yevmidDiyn"** açıldığı zaman, açılmış hâli; **"İyyake na'budu ve iyyake nesta'iyn"**dir.

Biz, **"Mâliki yevmidDiyn"**i, nasıl anlıyoruz?

"Din gününün sahibi"!!? Peki, **"din günü"** nedir?

Efendim, *bir tarihte kıyamet kopacak da, kıyamet koptuğu zaman, din gününün sahibi Allâh olacak!??*

Hâlbuki, **"din günü"** demek, **"Dinin hükümlerinin geçerli olduğu her an"** demektir. Burada, **her "an"ın Mâlik'inin, Allâh olduğu bildirilmektedir!**

"Din" adıyla anlatılan sistemin kurallarının geçerli olduğu her anda tasarruf eden, gerçek sahip, Mâlik, Hükümran, "**ALLÂH"**tır demektir...

Bu ifadenin sonucu olarak da **"Mâliki yevmidDiyn"** diyebilen kişinin, bunu idrak edebilen kişinin, doğal olarak bundan sonra devam edip getireceği cümle, ifade: **"İyyake na'budü ve iyyake nesta'iyn"**dir.

“Yalnız sana kulluk eder ve yalnız senden yardım isteriz” anlamına gelen; **“İyyake na’budu ve iyyake nesta’iyn”i salât hâlinde** diyebilenin de günahları **af olunur** müjdesi vardır. Yani bunu diyebilen, idrak edebilenin günahları af olur.

“Lâ ilâhe illAllâh” sözü, bu anlattığım hususları bir şifre, bir öz cümle hâlinde ifade etme anlamını taşır. Yani, **“lâ ilâhe illAllâh”** şifre hâli, kapalı hâli; **“İyyake na’budu ve iyyake nesta’iyn”**, açılmış hâlidir.

İnsan, **“Mâliki yevmidDiyn”**i anlayamadan **“İyyake na’budu ve iyyake nesta’iyn”** demiş olmaz!

Onun için de, Fâtiha’nın iki tür okunuşu önemlidir...

İki âyet arasına sadece virgül koyarak birlikte bir cümle gibi okumak...

İki âyet arasına noktalı virgül koyarak, bekleyerek ayrı ayrı okumak...

Virgüllü okursan, bir mânâ yönü açılır. Noktalı virgüllü okursan, işin başka bir mânâ yönü açılır.

Umumiyetle birçokları bırakın mânâ boyutunda düşünmeyi, ne okuduğunun dahi farkında değildir!

Hâlbuki, **Fâtiha’yı “OKU”mamış olanın namazı geçerli olmaz!**

Bu konuda Hz. Ömer’in bir sözü var, diyor ki:

“Ben hayatımda kıldığım bütün namazları, Ebu Bekr’in kıldığı iki rekât namaza değişirim.”

Burada kastettiği nedir?

O, okunan kelimeleri anlamadaki kavrayış farkına işaret ediyor burada!

Demek ki, yapılan ibadetin amacı, o anda yaptığın şeyin anlamını hissedip, yaşayabilmek!

Önemli olan; neyi niçin yaptığını mutlaka ve mutlaka hissedilmesi!

Koyun gibi, ağıldan çayıra, çayırdan ağıla hesabı; sokaktan seccadeye, seccadeden sokağa değil! Yukarıdaki birini razı edip gözüne gireyim ise hiç değil!

Kendi öz benliğini, kendindekini anlayıp hissedebilmek, onun gereğini yaşayabilmek amacı ile ibadet gerçekleşir!

Sen, sendekinden gâfil olduktan sonra yaptığın, ibadet olmaz ki!

Yemek var, oturursun 1-2 saatte sofradan kalkarsın. Ağzına attığın her bir lokmanın lezzetine varırsın! Bir yandan dostlarınla sohbet edersin! Akşam olsa da yemek yesem, dersin...

Yine yemek vardır; işe yetişeceğim diye bir sandviç ile geçiştirir, ne yediğini dahi bilmezsin!

İşte, **namaz** da böyledir. **Birileri sandviç yer gibi kılar; birileri de namazı ikame eder.** Dostlarınla yediğin her bir lokmanın değerini hisseder gibi.

Genelde, gündüz vakit namazlarında bu durumu hissetmek zordur. İşte onun için denmiştir ki;

"Nâfilelerle, kulum bana yaklaşır..."

Yani, gecenin müsait bir saatinde, belli bir kitap okumuşsun, bir tefekkür yapmışsın, bir konsantrasyonun oluşmuş... Ondan sonra da, o hedefe kilitlenmekle birlikte namaza durmuşsun.

Bir, **"Allâhu ekber"** deyip, onun mânâsını düşünüyorsun.

Allâh'ın sonsuzluk denizine dalıyorsun!

Bir, **"Elhamdu lillâhi Rabbil'âlemiyn"** derken; Âlemlerin Rabbi olan Allâh, ancak kendi kendini bilebilir, hissedebilir, değerlendirir.

"O'nun varlığında bir hiçim! O'nun sonsuzluğunun yanında ben neyim ki" diye düşünerek başlayabiliyor musun, **"El Hamdu lillâhi**

Rabbil'âlemiyn"e?..

Ondan sonra da, ertesi gün; "Gece olsa da, bir namaza dursam" der beklersin gene o ânı!

İşte bu ikame olunan namazdır!

İkame olunan namazın alâmeti, bir sonrakini sabırsızlıkla özlemektir.

Böylece kişi, **"Allâh"**a **yakîn** elde etmeye başlar **bâtınından!**

Şöyle dediğinizi duyar gibi oldum. "Ben bunları hissedemiyor, yaşayamıyorum. Gündüz namazlarını kılmayayım mı?"

Hayır! Öyle şey olur mu hiç?

O gündüz namazları sende belli bir taban oluşturacak. Gündüz, şuursuz olarak çektiğin zikir, tespih; beyninde belli bir açılım yapacak! O açılımın neticesinde o gece namazında hissedip, yaşayacaksın.

Onun için ne diyoruz?..

"Gündüz, aklın fikrin nerede olursa olsun, o zikirleri yap! Zikir, senin beyninde kapasiteyi açıp, artıracak."

Tarikatlara gidersin. Orada ne zikirler verirler?

"Lâ ilâhe illâllâh", "Allâh"...

Bunlar esasen, zikirden öte **şifrelerdir!**

"Lâ ilâhe illâllâh" bir şifredir. Yani, **"Allâh" ismiyle işaret edilen dışında başkaca bir varlık yok; bunu anla"** demektir.

Bunu anladıysan, kavrayıp içine sindirdiysen, bundan sonra artık, **"lâ ilâhe illâllâh"** zikri yapılmaz!

Alfabeyi öğrenip, ilkokulu bitirdikten sonra, lisede iken, **"**Bana alfabeyi yeniden öğretin**"** der misin?.. Elbette hayır!

Bilgileri öğrendin, o orada kaldı. İşin hakikatine yönelmek o kapıdan olur. Ama, ben bu kapıdan girdim diye, kapı eşiğine oturursan; içeri

girip, yukarı çıkamazsan; ancak **eşik muhabbetine** devam edersin. **Olayın hakikatine ulaşamazsın!**

Devamlı **"Allâh"** isminin zikri yeterli "**marifet"** oluşturmaz! Çünkü O, bir varlığın ismidir. O ismin işaret ettiği varlığın senin varoluşunu meydana getiren özelliklerini vurgulayan, anlatan **"Esmâ ül Hüsnâ"** dediğimiz mânâ isimlerinin zikri yapılır.

Çünkü, sendeki o isimler, sendeki belli özelliklere işaret eder ve onları açar. Dolayısıyla, insanın tekâmülü, gelişmesi **Esmâ** zikrindedir.

Kim ne kadar **Esmâ zikri** yaparsa, o yaptığı zikirin işaret ettiği özellik istikametinde; ve o kişinin istidat ve kabiliyeti kadarıyla açılımları olur. **Kişinin zikir yapmadan da, kendini tanıması** (bilmesi değil) **asla mümkün değildir.**

Adam, "lâ ilâhe illAllâh" ve "Allâh" zikirlerine kırk yıl devam eder. Ama, bakar ki, hiçbir değişme yok! Olmaz tabii ki! Tekâmül, gelişme ancak, "Esmâ" zikri ile olur.

Allâh, hepinize ne yaptığınızı bilmeyi, niye yaptığınızı fark etmeyi; bilinçli bir şekilde, her şeyi yerli yerince oturtmayı nasip etsin! Cumanızı mübarek etsin!

Antalya, 22 Kasım 1996

24

VEHİM

Kim hiçbir şey yapmadığı hâlde, pek çok şey elde edebilir?

Evde oturup, hiçbir çalışma yapmadan, değer ifade eden bir şey elde etmek mümkün mü?

Boş duran insan, çalışanın kazandığını kazanabilir mi?

İnsan denilen varlığın zaaflarının en başında, evhamlı ve hayalci olması gelir.

"Vehim" kelimesinin çoğulu olan **"evham"**, bizim çeşitli konulardaki gerçekleşmesi asla mümkün olmayan şeyleri, sanki gerçekleşecekmiş gibi düşünüp, yaşamamıza ona göre yön vermemize sebep olur. Bugünkü deyimle **"gerçekçi olmamayı"** bizde oluşturur.

Karnının doyması için mutlaka bir şey yemen gerekir.

"*Ben yemesem de doyarım!*"

"*Ben çalışmasam da bana bir yerlerden para gelir!*"

"*Ben ilaç almasam da Allâh bana şifa verir!*"

"*Ben şunu yapmasam da şu olur!*" **türünden fikirler vehimdir!**

Bunlar bizim vehmimizin ürettiği zanlardır. Ve insanın en büyük zaafı da bu noktadadır.

Hâlbuki, bunun yanlış olduğu Kurân'da çok açık, net bir biçimde bildiriliyor.

Efendimiz Hz. **Muhammed** (aleyhisselâm) da bizleri bu konuda defalarca uyarmış;

"Herkes ne çalışma yaparsa, mutlaka çalışmasının karşılığını alır" buyurmuştur.

"*Efendim, yarın gece Mi'râc Gecesi... Allâh, Hz. Rasûlullâh'a nasip etmiş. İnşâAllâh bize de nasip eder. Bize de Mi'râc olur. İnşâAllâh biz de Mi'râcı yaşarız.*"

İnşâAllâh, mâşaAllâh, tebârekAllâh!

Boş bir temenni ve hayalle bütün geceler, gündüzler geçer. Bırakın Mi'râc yapmayı, bir basamak yukarı bile çıkamayız!

Niye?

Cevap gayet basit...

Kendimizi aldattığımız için!

Dünya'da hiçbir insan bir diğerine, o insanın kendine verdiği zararı veremez!

Çünkü bir insan, kendini aldatmak suretiyle kendine öyle bir zarar vermektedir ki bir başkasının ona o zararı vermesi asla mümkün değildir.

Eğer siz belli birtakım çalışmaları yapmıyor, birtakım idrakleri yaşayamıyor, birtakım bilgilerin sonuçlarını günlük yaşamınızda uygulamaya sokamıyorsanız, hiçbir zaman onları yapanlarla aynı seviyeye gelemezsiniz! Bu konuda kendinizi aldatmayın!

Açın geçmişte yaşamış, tasavvufla uğraşmış evliyaların, manevî büyüklerin hayatını okuyun! Neler yapmışlar? Nelere katlanmışlar? Ne gibi çalışmalarla vakitlerini değerlendirmişler? Nasıl yaşamışlar?

Onlar gibi yaşamadan, ter dökmeden, "Allâh'ım bana bunları nasip et!" diye dua edersen çok beklersin! Havadan hiçbir şey gelmez!

Onlar neleri yaptıktan sonra, ne çalışmalar yaptıktan sonra o noktaya geldiler? **Hz. Muhammed** (aleyhisselâm) **ne görevler ifa etti? Neleri**

yaşadı? Nelerden sonra O'na neler nasip oldu?

Oysa biz, durduğumuz yerde, büyük hayaller peşinde koşuyoruz.

Beş vakit namaz, asgari şarttır, **"Müslümanım"** diyen kişi için!

Çünkü, bu taban enerjiyi elde etmezse, öbür tarafta kendisine hiçbir şey ulaşmayacak. Ve hiçbir nimete kavuşamayacak orada! Ve cehennemden de çıkamayacak doğru dürüst!

Zira, o enerjiyi Dünya'da iken elde etmek gerekir!

Biz, **daha günlük beş vakit namazı hakkıyla edâ edemezken**, hangi konularla ilgileniyor, hangi mertebelere göz dikiyoruz. Ondan sonra da o mertebelerin hayali ile yaşıyoruz. Kesinkes kendimizi aldatıyoruz.

"Efendim, Hz. Rasûlullâh Mi'râc'a çıkmış da şunları yaşamış, bunları yaşamış..."

Eee?

"*Allâh bize de nasip etsin! Bak bu geceyi ne güzel kutluyoruz.*"(!)

Kendimizi aldatmayalım! Gerçekçi olalım!

Kim ne çalışma yapıyor ve bunun karşılığında ne bekliyor, nereyi hedefliyor?

Önce hedeflediğini bir düşün! Sonra hedefe varmak için nelerinden fedakârlık ediyorsun, yaşamına neler sokuyorsun?.. Bu yolda ne çalışma yapıyorsun?.. Gününün ne kadarını bu işe ayırıyorsun?.. Bunu bir düşün!

Hayatta gerçekçi olmak kadar önemli bir şey yoktur.

"Ben Allâh'a inanıyorum" diyorsun. Ondan sonra da **"Allâh"** adıyla işaret edileni bir **tanrı** gibi yukarı oturtup, işlerine karıştırmayıp, karşındakini suçluyorsun!

Sen daha **"Allâh" ismiyle sana işaret edilenin ne olduğunu anlayamamışken**; fikrinde, hayalinde yarattığın, tasavvur ettiğin

tanrıya **"Allâh"** etiketi yapıştırıp, onu **"Allâh"** sanıyorsan, daha "**İslâmiyeti**" anlamamışsın!

Konuşmalarımda döner dolaşır, bu noktaya gelirim. Zira, çok önemli! Önce buranın kavranması lazım!

"Allâh" isminin mânâsını anlayıp, kavrayıp, yaşamınızdaki yerine oturtun öncelikle... Tüm değerlendirmelerinizi de artık bu kavrayışa dayalı olarak yeniden gözden geçirin... Bakalım ne kadarı doğru?

Ama sen hâlâ, **"Allâh"**ı bir tanrı gibi düşünüyor, **"*yukarıdan seyrediyor*"** diyor, olaylar içinde, yaşam içinde insanları suçluyorsan, insanlarda kusur-eksik arıyorsan, insanlarla uğraşıyorsan; **kendini aldatıyorsun!**

"Rüzgâr eken fırtına biçer" derler. Ne yapıyorsan karşılığını alacaksın!

Sen hayal peşinde koşup, insanlarla uğraşarak ömrünü tüketirsen, ne kendini tanıyıp, bilirsin, ne de Allâh'ı...

Ve bütün bunların getirisinden de mahrum kalırsın.

İnsan denen varlıktaki en perdeleyici kuvvet, vehim! Bu aynı zamanda eskilerin **"şerr"** dediği kuvvettir. **Vehim gücünü atamadığı içindir ki, insan cehennemde kalır.**

Eğer şu Dünya'da herhangi bir anda, herhangi bir günde olaylar içinde yanıyorsan, Dünya cehennemini yaşıyorsan, bu senin **"vehminin"** sonucudur.

25

VEHİMDEN NASIL KURTULURSUN?

“İSLÂM” kitabının yeni baskısına ek olarak koyduğum bir bölüm var. Daha önce de bu konuyu işlemiştik. Oradan bir pasaj okumak istiyorum.

“İstisnasız bütün insanlar **“mahşer”** denilen genel toplanma ortamından sonra **“cehennem”** diye adlandırılan ortama gireceklerdir... Bundan sonra **iman sahipleri** oradan çıkacaklar ve “cennet” ortamına geçecekler; **imanı olmayanlar** ise cehennem ortamında ebedî olarak kalacaklardır! Yani cehennemden çıkıp cennet ortamına geçmek, kişinin ameline, çalışmalarına bağlı olmayıp; tamamıyla iman konusuyla ilgilidir!

Cehennemde kalış süresi ile cennetteki mertebesi ise, tümüyle Dünya’da yaptığı fiillerine, çalışmalarına bağlıdır!

Cennete girmek niçin imana bağlıdır?.. Bunu açıklamaya çalışayım...

Bir kısım felç olayları vardır ki, bunlar tamamıyla psikolojik kökenlidir! Bedende patolojik hiçbir problem olmamasına rağmen, kişi kendisinin felçli olduğunu ve bir daha asla yürüyemeyeceğini **vehmederek**; tekerlekli sandalyesinde cehennemini yaşar! Hastalık hastası diyebileceğimiz kişiler kendilerini **etki altında tutan vehim gücü yüzünden, akıllarını yeterince değerlendiremez**, çeşitli kabiliyetlerini kullanamaz; ve böylelikle de hayatlarını ızdıraba dönüştüren cehennemden çıkamazlar!

“AKIL ve İMAN” isimli kitabımızda geniş bir şekilde anlattığımız gibi insan, hayatını cehenneme çeviren vehim gücünün üstesinden akılla

gelemez! **Vehim kuvveti** yani **"yoku varsanıp, varı yok sayma"** özelliğinin üstesinden gelecek olan insandaki güç akıl değil, **imandır!** Vehim, akıl ve ona dayalı olan tefekkür mekanizması üzerinde rahatlıkla tasarruf ederken, fiilleri direkt yoldan etkileyen iman karşısında daima yenik düşer! İşte bu yüzdendir ki **"Dini"** anlaması için akıllıya teklif yapılmış ve iman ederek yürümesi önerilmiştir!

İnsanın, gerek Dünya yaşamındaki cehennemî süreci ve gerekse de ölüm ötesi yaşamındaki cehennemi, hep onda galip gelen **vehim kuvvesinin sonucudur!** Bunun sona erdirilmesi ise yalnızca **iman kuvvesi** ile mümkündür!

Bedeninde fiziki bir arıza olmadığı hâlde kendini felçli sanan kişi, inanacağı kişiyi buldu mu, yürür! Evhamlı kişi, iman edeceği insanla ya da bilgiyle karşılaşırsa ızdırabı sona erer...

En dar kapsamlı anlamıyla **"Allâh'a iman"** da, kişiye karşılaştığı zorlukları, **"Allâh"a ait özelliklerin kendisine o konuda yardımcı olacağına ve kendisini o konuda selâmete çıkaracağına iman** sonucunu getirir! Kişi bu iman ile kendisinde cehennem ortamından çıkacak gücü bulur! İsterse zerre kadar imanı olsun! Ama kişinin böyle bir imanı yoksa, kendisini bildiği güçlerinden ibaret sayıyorsa, **"Allâh"ı anlamamışsa ve iman etmemişse; özündeki Allâh'a ait kuvvelerden mahrum kalacağı için** ebediyen cehennemden çıkamayacaktır! İman etmediği için başkası da, kim olursa olsun ona bu konuda yardım edemeyecektir! Aklı vehim gücünün etkisi altında olduğu için kendisinin asla yürüyemeyeceğini sanan kişi gibi!

Yani ebedî olarak cehennemde kalacak olanlar, yaşamlarını yöneten **vehim kuvvetinin etkisi altından kendilerini kurtarıp, iman etmeden yaşadıkları için** sonsuza kadar cehennemde kalmaya mahkûm olmaktadırlar!"

Hepiniz biliyorsunuz ki **"Allâh'a iman" denen olay, tanrıya imandan farklı!** Sen **"Allâh"**a iman ettiğin zaman, **Allâh**'ın **"Esmâ"**sından varolmuş bir varlık olduğunu; ona ait özelliklerin kendi varlığında olduğunu bilip, iman ediyorsun.

Buna imanın ne kadar ise, o kadar hayatta başarılı olursun!

Besmele çekmek esasında, "Ben varlığımdaki Allâh'ın kuvveleri ile bu işe başlıyorum" demektir.

Eğer, bunu hissedebilirsen, o işi başarırsın.

"Besmele ile her iş başarıya gider" gerçeği, besmeleyi söyleyenin o anda bu idrakte olmasıyla mümkündür.

Kuru kuruya yalnızca lafız olarak besmeleyi tekrar etmek, alâkasız bir kelime demekten farksızdır.

Besmelenin mânâsını düşünerek besmeleyi söyleyeceksin! Mânâsını düşünerek söylemek de;

"Bu işe ben, bireyselliğimle değil, varlığımda mevcut olan Allâh'ın varlığı, kuvveti, kudreti ile başlıyorum" demektir. Kişide bu idrakin yaşanması demektir...

İşte sende bu idrak oluştuğu zaman başaramayacağın iş yoktur. Zira bilirsin ki **yapan "Allâh"tır!..** "Sen" değil!

"...Atan Allâh'tı!.." âyetinde işaret edilen sır gerçekleşir "Besmele" yaşandığında!

İşte bu imanın sende olması lazım ki sendeki vehim gücünü, hayali aşabilesin.

Eğer bir yerde başarısız oluyorsan, bil ki o konuda sen **özünden gelen bir biçimde o işe yönelmiyorsun!** Kendini şu et-kemik birim sanarak o işe yöneliyorsun.

Allâh'a iman, insana vehim gücünü aşabilme imkânı sağlar. Madde ve mânâda, her konuda başarısız olan insan ise imanını devreye

sokmayıp, vehmin hükmü altında, hayallerinin hükmü altında kendini tüketen insandır.

Ya hayalinizi aşacaksınız, vehminizi aşacaksınız, güzelliklere erişeceksiniz, veyahut da vehminize, hayalinize tâbi olacaksınız. Ya da "*Ben hiçbir şey yapmazsam dahi, nasıl olsa istediğim olur*" diye avunacaksınız; ve de **hiçbir şey de olmayacak!**

Hâlsiz, kuvvetsiz olduğu yerde kalan adamın, "*Ben vitamin almadan da, hiçbir şey yapmadan da iyileşirim, geçer, kuvvetim yerine gelir*" demesiyle, öbür adamın vitamini alıp, fırlayıp gitmesi gibi bir farkı mutlaka göz önünde tutun.

Kim ne yaparsa, onun karşılığını elde eder. Bu husus **"Allâh"**ın bize bildirdiği **"Anayasa"**da yazılıdır. Bunu hiç hatırdan çıkarmayalım!

İşin esası, temel prensibi şudur:

Sen öleceksin! Ve ölümden sonra yaşam bitmiyor. Yaşam devam ediyor. Sen sadece boyut değiştiriyorsun. Öldükten sonra namaz, oruç, ibadet, hiçbiri kalmıyor. Yani öyle çalışma türleri yok ölüm sonrası yaşam boyutunda!

Bütün bunları Dünya'da iken yapmak zorundasın! Bunları yaparsan, ondan sonra rahat etme şansına sahipsin. Yapmazsan, öbür tarafta bunları yapma şansına sahip olmadığın gibi, getirisinden de mahrum kalıyorsun. Ana tema, ana esas bu!

Durum bu iken; "*Efendim kadın mı üstünmüş, erkek mi üstünmüş? Çarşaf mı giyilmeliymiş, başı açık mı dolaşılmalıymış? İnsanlar maymundan mı halkolmuş, Âdem'den mi? Âdem nasıl halkolmuş, maymun nasıl halkolmuş?*"

Bunların sana, ölüm ötesi yaşam için hiçbir getirisi yok ki!

26

ÖNCE ZİKİR!

Sana öbür tarafta getirisi olacak şey; **önce "zikir"!.. Çünkü, beyin kapasiteni ne kadar geliştirirsen, o kadar da bunun sonuçlarını kazanacaksın.**

Ondan sonra; Namaz, oruç, zekât, hac!

Sen evvela bunları bir yap! Bunların getirisini sağla! Ondan sonra da vaktin kalırsa ek olarak bunları düşün, bunların sevaplarını düşün!.. Her şeyin bir öncelik sırası var.

Öğün vakti gelmiş, karnın acıkmış, yemek yiyeceksin! Ama bunu boş verip, önce camların tozunu alıyorsun. Yahu!.. Yemek vakti şimdi. Cam tozu almanın sırası mı? Önce yemeğini ye, sonra camların tozunu al!

Bunun gibi her işin bir sırası vardır. Bilgili olan kısa yoldan sistemi anlayıp, zikre, namaza, oruca hemen başlıyor. Bu arada da ilmini arttırmak için bu konudaki mühim eserleri okuyor. Nasibinde olmayan, bunları bir yana bırakıyor, fuzuli konularla, dedikodu ile, gıybet ile gününü harcıyor.

Nasibi olanla, olmayan arasındaki fark bu işte!

Olay bu kadar basit!

Bu durumu, çevrendekilerde de görürsün. Buradan anlayın, o kişinin bu işte nasibi var mı, yok mu? Konuları ele alış şeklinden bunu gayet kolay anlarsınız.

Hâlbuki, **bir daha dünyaya geri gelip de, yapmadıklarını yapma şansın yok ki! O hâlde, bir an önce başla!**

“Korunma duası” ile, **“Dua ve Zikir”** kitabının girişinde yazdığımız korunma dualarına herkes devam etsin!

Efendimiz Hz. **Rasûlullâh** zamanında sahabilerden birinin başının ağrımasına deva olsun diye; diğer sahabi başı ağrıyanı karşısına oturtup, elini de onun başına koyarak bir şeyler okuyor... Hasta olanın başının ağrısı geçiyor.

Bunu üzerine hasta olan, **Rasûlullâh** Efendimize geliyor, “*Falanca bana okudu, başımın ağrısı geçti*” diyor.

Efendimiz okuyana, “Ne okudun?” diye soruyor.

Okuyan da:

“Yâ Rasûlullâh, âyeti kerime ‘<u>Biz Kurân’ı şifa olarak indirdik</u>’ dediği için, ben de bu âyete dayanarak Fâtiha Sûresi’ni yedi defa okudum” diyor.

Rasûlullâh da “Çok iyi ve isâbetli yapmışsın” diyor...

Çeşitli ağrılara, hastalıklara sadece Kurân’dan bazı âyetler şifa niyetiyle okunabilir.

Ama günümüzde bunu hakkıyla yapan yok gibi. Özellikle medyada gördüğümüz, hoca diye lanse ettikleri cinci şarlatanlar ve falcılardır. Onların hocalıkla alâkaları yoktur.

Bazı medya organları bunu mahsus böyle bildiriyor ki, din adamları ve böylece din karalansın istiyorlar. Hâlbuki bunlara hoca deneceğine, “<u>cinci-şarlatan-falcı</u>” dense, medya görevini yapmış olur.

***

Vefat eden kişi daha mezarda toprağa verildiği anda **“Münker-Nekir”** isimleriyle işaret edilen **iki melekî kuvve çıkar; üç şeyi sorgular...**

Bazıları bu sorgulamanın hemen akabinde kabirden-mezardan çıkar. Mezar ve kabir şartları biter, ruh, kendi âlemine veya Berzah’a geçer.

Ama diğer büyük çoğunluk uzun süre mezar içinde kalır. Dolayısıyla, mezar azabı onda uzun süreli olur.

Toprağa konulan, ölümü tadan her nefs, üzerine toprak atıldığını görecektir!

Ama olayı çok kısa sürede daha mezar toprakla dolmadan dahi atlatan var. Çok uzun süre, toprak altında mezar azabında kalan da var...

Mezar âlemi başka, kabir âlemi başka, berzâh âlemi başka!

Mezarda mezarın içini görüyorsun, mezarın şartlarını görüyorsun. Bu, **mezar âlemi...** Belli bir süre sonra, bu mezar görüntüsü kaybolur...

Ondan sonra cennet ve cehennemi tam olarak görmeye başlıyorsun. Oradaki durumları görüyorsun. Ve Dünya'da ürettiğin birtakım melekler veya kötü mahlûklar sana zarar vermeye başlıyor. Bu senin **kabir âlemi**nde oluyor.

Gördüğün rüyayı düşün! Bir rüya ki devamlı kâbus görüyorsun. Bu senin o anda kabir âlemin oluyor işte.

Bir de kabir âlemine girmeden, mezardan geçtikten sonra direkt **Berzah âlemi**ne geçip, orada yaşayan ruhlarla birlikte olanlar var! İşte orası, yüksek mertebeli kişilere mahsus olan bir yer.

Ama, çok büyük bir çoğunluk, kabir âlemindedir. Hani, ya kâbus türü rüyalar gören, ya da güzel rüyalar gören kişi durumundadır.

Bu durum kıyamete kadar böylece devam eder...

Cumanız mübarek olsun!

Antalya, 6 Aralık 1996

27

İSMİ 'ALLÂH' OLAN

"Allâh" isminin işaret ettiği varlığın özelliklerini zikretmek...

Şimdi, bakın şöyle bir misal vereyim... Belki bilenlerinizi sıkacak, ama bilmeyenleriniz için faydalı olur.

Diyelim ki, bir arkadaşınız var... O arkadaşınız size benden söz etmek istiyor**.**

"Hulûsi diye biri var"... dedi.

"Varsa ne olacak? Ne yapalım, nedir bu Hulûsi?"

Önce, **"ismi"**nden bahsetti, **"**Hulûsi diye biri var**"** dedi**.**

Tabii bu bizim için hiçbir çağrışım yapmadı! Ne yapalım Hulûsi diye biri var ise var!

Fakat, Hulûsi'nin şöyle bir ilmi var. **"Allâh"**, ona şöyle bir **"ilim"** ihsan buyurmuş...

Şimdi biz buradan, "Hulûsi" <u>ismiyle</u> işaret edilen varlığın, belli bir vasfı, bir "<u>ilim</u>" vasfı olduğunu fark ettik.

"Bu ilmi" dolayısıyla, birçok şeyin, neden, niçin, nasıl olduğunu anlatıyor ve fark etmediğimiz bazı önemli hususları fark ettiriyor.

Şimdi burada, **"ilim"** vasfının yanı sıra, **"hikmet"** vasfından da söz ediliyor. Çünkü, **"hikmet"** demek; bir şeyin, neden, niçin, nasıl olduğunu anlamak demektir.

Diyelim ki, bu anlatım sizde **"**Hulûsi**"**ye karşı bir merak ve ilgi dolayısıyla bir yönelme gereğini oluşturdu.

Peki, siz **"Hulûsi" ismine** mi yöneliyorsunuz; yoksa, **O**'nu tanımak için, öğrenmek istediğiniz **vasıflarına** mı yöneliyorsunuz?

"Hulûsi"ye yönelişinizin sebebi nedir?

O'nu tanımak ve özelliklerini anlayarak, kendinize **GÖRE** bir değer yargısı edinmek...

Misali, gerçeğine uygulamaya kalkarsak...

"Allâh" <u>ismi ile işaret edilen</u> bir varlık var!

Peki bu isim, O'nu tanımamız için yeterli mi?

Hayır!

Peki bu "İSİM" ile, yani "ALLÂH" ismiyle dikkatlerimize sunulan kimdir veya nedir?..

Neden bu isimle anılanı, işaret edileni fark etmemiz ve anlamamız istenmektedir?..

İşte bu soruların cevabını bulabilmemiz için, gökte yaşayan bir "*TANRI*" olmadığı belirtilen "ALLÂH" ismiyle işaret edilenin, ne olduğunu araştırma ve sorgulama zorunluluğuyla karşı karşıya kalırız.

Bu durumda bu isimle işaret edilenin özelliklerini yani vasıflarını anlamaya çalışırız... Görürüz ki...

O'nun ilim sıfatı var... Hikmet sıfatı var... Nûr sıfatı var... Bunlar gibi daha birçok sıfatları var...

Bu vasıflar çok mikro şartlarda da olsa sende de var. Çünkü **O**, kendi varlığından kendi nûruyla, kendi ilmiyle seni var etmiş. Sende de bunlar var. Sen kendindeki bu özellikleri açığa çıkar ki, neticede **O**'nu anlayabilesin!

Çünkü, **O**'nu ancak, kendinde açığa çıkarabildiğin, kendinde fark edebildiğin kavrayışın kadarıyla anlayabilirsin. Daha fazla anlamana imkân yok!

Şimdi, bir insan tutup da Hulûsi diye bahsettiğinde, seni ilgilendiren Hulûsi'nin **özellikleri** midir, **"*ismi*"** midir?

Sen tut ki, elinde tespih, bütün gün Hulûsi diye zikretsen, ne getirir sana? Hiçbir şey getirmez... Getiremez ki!.. O, bir işaret kelimesidir! Yani, böyle biri var, git bunu değerlendir anlamınadır, senin Hulûsi'ye yönlendirilmen!

Sen, "<u>işaret</u>" kelimesi olan "*ismi*" **alıp da zikir kelimesi yapıp tekrar edersen, o işin ilmi sende yokken; otuz yıl da geçse; kaynar mı kazan altında ateş yanmayınca?!!**

Olay bu!.. Maksat, önemli olan; işareti değerlendirip, işaret edilenle meşgûl olmaktır!

İşte! "Allâh"ın "<u>Esmâ ül Hüsnâ</u>"sı bize bu amaçla bildirilmiş.

Biz ne yapmışız?

En güzel, en süslü, en yaldızlı sedef kakmalarla o isimleri yazıp, duvarımıza asmışız! Ve de, karşısına geçip seyreder olmuşuz...

Ya Hû! O isimler bize süs olsun diye verilmedi ki!

O isimlerin **mânâları üzerinde** düşünelim; o isimleri zikredelim ve neticede, hâsılasını, meyvasını yiyelim diye bize bildirildi **"Esmâ ül Hüsnâ"!**

İşte bu zikirleri yapan 25 yaşındaki bir genç, iki sene içinde ne idraklere ulaşıyor...

Bunu değerlendirmeyip de "*isim*"de, resimde kalan, 10 sene, 20 sene, 30 senesini "Allâh" zikri ile geçiren, bir bakıyor ki, yerinde sayıyor.

"Ben 30 senedir Allâh diyorum, daha, "Allâh"ın "A" harfinin işaret ettiği mânâyı anlayamadım!" diyorsun... Anlayamazsın!

O isim, sana böyle biri var, bununla bir ilgilen, değerlendir diye, bildirilmiş. Sen onunla ilgilenmezsen, **"*isim*"**de kalırsan; tefekküre

tezekküre girmezsen kendine yazık edersin!

İşte, işin püf noktası buraya gelip dayanıyor. Neyi, niye yapacağını bilmek, ondan sonra da o yolda yürümek...

Antalya, 3 Ocak 1996

28

ALLÂH İSİMLERİ

Hepimiz Allâh'ın isimlerinden meydana gelmişiz.

Hepimizde Allâh'ın 99 ismi var...

Buna mukabil, her birimizin terkibinde bu **isimlerin oranı farklı!**

99 hammaddenin atıldığı kazanız ama; bu 99 hammaddenin birbirine oranı, her kazanda farklı!

Her birimiz ayrı bir kazan sanki!

Birbirimize de hiç benzemeyiz, bu formül farkları dolayısıyla!

Anlamaya çalışın ki, burada önemli olan; senin doğuştan gelen özelliklerini aynen koruman değil; doğuştan gelen özelliklerini, Allâh'a erecek bir biçimde değiştirmen!

Önemli olan nokta burası!

Adam, kırk senedir **"Allâh"** diyerek zikrediyor; kendinde hiçbir değişiklik yok! Bütün özellikleri aynen devam ediyor...

Bizim önerdiğimiz tarzda ise, zikir yapıp 3-5 ayda değişmeyen ise yok gibi!

Niye?

Gayet basit! Ayarlar değişiyor!

Formülü değiştirip, katkı maddelerinin oranlarını farklılaştırdığın zaman, kazandaki boyanın rengi değişir. Değişmemesi mümkün değil!

İşte bunun içindir ki bu Allâh isimlerinin ve sıfatlarının zikri, kişide, **inansa da inanmasa da** 3-5 ay içinde çok büyük değişiklikler yapar.

Bu değişiklikler ne yönde olur?

Zikrettiği isimlerin mânâsı yönünde!

Eğer, **"Fettah"** ismini zikrediyorsan, sana birtakım yeni şeyler daha açılmaya başlar. Sana kapalı olan, çözemediğin konular, rahat anlaşılır hâle gelir...

Eğer, **"Müriyd"** ismini zikrediyorsan, eskiden yapamadığın, yapmakta başarısız kaldığın ya da zorlandığın birçok şeyi yapabilir, başarır hâle gelirsin!

"Eskiden yapmayı çok istiyordum ama, yapamıyordum; ama şimdi, çok kolay yapıyorum" dersin. Çünkü **irade kuvven** arttı.

Bu zikirleri yapanların hepsi bir şeyler kazandı.

Bilmeden de zikir yapılır ama, bir şeyi anlayıp, idrak ederek yapmak elbette daha güzel!

Biri taklit yolu, diğeri tahkik yolu!

– Bir soru sorabilir miyim? Sizin tarikatınız ne? Hangi yolu takip ediyorsunuz?

– **Ben, "yollar" düşünmüyorum. Benim yolum, benim anlayışım; "Muhammedî"liktir!**

Bağlı olduğum kaynak; Kur'ân ve Hz. Muhammed'tir.

Ben hiç kimseye benim "yolum" var, o yoldan gidin, demem!

"İstiyorsanız, çalışmalarımdan yararlanın; ama benim kaynağıma yönelin" derim!

Bunun dışında, gelmiş geçmiş ne kadar hakikate ermiş zât varsa, hepsinden de istifâde ederim.

Hepsi, Allâh'ın yarattığı ayrı bir mükemmeliyete sahiptir.

Herkeste olduğu üzere, bendeki mükemmeliyet de, hiçbir insanda yoktur!

Allâh, her bir insanı ayrı bir mükemmeliyetle var etmiştir. Dolayısıyla, her birimiz bir diğerimizden istifâde etmek durumundayız, eğer kendimizi geliştirmek istiyorsak!

Bunun için ben, **Ahmed Rufaî'**den da istifâde ederim, **Abdulkâdir Geylânî**'den de istifâde ederim, **Muhyiddini Arabî**'den de; **Abdülkerîm el Ciylî**'den de!

Ne kadar tahkike erdiğini fark ettiğim kişi varsa hepsinden de ayrı ayrı istifâde ederim. Her birinde açılan ayrı bir sır vardır.

Dolayısıyla ben, **"yol" adamı değilim!**

Ben, Muhammedîyim!

Benim tâbi olduğum, bağlandığım, inandığım, yoluna baş koyduğum kimse Hz. Muhammed'dir...

Sen Melâmî, O Kadirî, diğeri Nakşî gibi ayırımlar başlar, **"yol"** deyince!

Ama, **"Ben Muhammedîyim!"** dediğim zaman, hepsini kucaklamış oluyorum...

Bu nedenle, benim bakış açımda; Türk, Kürt, Alevî, Sünnî, Nakşî, Kadirî, Şia vs. gibi bir ayırım yok!

Biz hepsini kucaklıyoruz... Bizim için hepsi değerli!

Önemli olan, insanın taklitten kurtulup tahkike ermesi!

Yaptığının gerçeğine ermesi! Neticede yaptığından pişmanlık duymaması!

Bunun için en çok yapacağınız dua:

"Allâh'ım! Sonunda pişmanlık duyacağım şeyden beni koru!" olmalıdır...

Bazı güya bu işten anladığını söyleyen anlayışı kıt ve düşüncesizler, **"Müriyd"** ismini inkâr ediyorlar... Dolayısıyla da **"Allâh"**ın **"irade sıfatını"!..** Ama fark edemeyecek kadar cahil ve basîretsizler!

Artık herhâlde beyinsiz ahmaklar dışında, kimse, “*Allâh’ın “Müriyd” ismi yoktur, Ahmed Hulûsi insanları kendine bağlamak için Müriyd ismini çektiriyor*” **diyemez!**

Şu, ortaya koyduğumuz, değişik kaynaklara ait bu kadar belgeye rağmen, artık, herhâlde bu lafı kimse söyleyemez!

İmam Gazâli’nin ifadesi de aynen şöyle:

“Fukaha” ile diğer âlimler aşağıdaki isimlerin de, “Esmâ ül Hüsnâ”dan olduğunda ve bunların şanı yüce Allâh hakkında kullanılabileceğinde ittifak etmişlerdir.

El Müriyd – El Mütekellim – El Mevcud – Eş Şey – El Ezel vs...

Demek ki, **Allâh’ın “Müriyd”** ismi de varmış!

Nasıl olmaz?

Eğer, Esmâ ül Hüsnâ’dan bir isim olsa reddettikleri, belki anlarım...

Allâh’ın **yedi subûti** sıfatından bahsediyorlar...

Hayat, İlim, **İrade** diyorlar. Ondan sonra, irade sıfatının adı yok!

İrade sıfatı var ama, irade sıfatının ismi yok!!?

Bunu mantık kabul eder mi?

Gelelim sizin Cuma’dan önce sorduğunuz suale...

Sorduğunuz bu sualin cevabı büyük lokma!

Aranızdan bazıları bu büyük lokmayı yutamayacak ama, sordunuz cevaplayalım! Anlayan anlar, anlamayan bir yere koyar, zamanı gelince anlar!

Soru şu idi:

Allâh’ın; Zâtı nedir; Sıfatı nedir; Esmâsı nedir?

“Zât” kelimesi ile ne kastediliyor? **“Sıfat”** kelimesi ile ne kastediliyor? **“Esmâ”** kelimesi ile ne kastediliyor? Ne anlatılmak isteniyor? Önce bunu iyi anlamak lazım!

Bunu anlatmak için de, size şu misali vererek açıklamaya gayret edeyim...

Bir kişi **"ben"** der... **"Ben"** dediğin zaman sorarım! Nedir bu **"ben"** kelimesi ile işaret ettiğin şey? **"Ben"** kelimesini, sen bana izah etmek istediğin zaman, belli vasıflarından, özelliklerinden söz edersin ancak!

"*Ben, canlı bir varlığım. Benim bir aklım var. Şuurum var. Belli bir dileme gücüm var. Belli birtakım şeyleri yaparım*" dersin.

Bu tarif, gerçekte "ben" kelimesinin karşılığı, açıklaması değildir! "BEN"in, **"ben"** kelimesi ile işaret edilen varlığın, sahip olduğu özellikleri anlatma sadedinde yapılan bir açıklamadır.

Bana, **"Hulûsi"** adını vermişler.

"Kimdir Hulûsi" dediklerinde. **"Benim"** derim. "Peki, sen kimsin" diye bana sordukları zamanda **"BEN" kelimesi ile işaret olunan orijin varlığı, ben anlatamam!**

Yani, **"Zât"**ımı anlatamam... O, orijin varlığa **"Zât"** adı verilir tasavvufta!

"Zât"ımın sahip olduğu **özellikleri** yani **sıfatları** anlatmam mümkündür! Yani, **vasıflarımı anlatırım.** Bir diğer ifade ile sıfatlarımı, anlatırım!

Mesela; **"Hayat"** sıfatına sahibim ben... Hayatım olduğu için varım. Varlığım, hayatta olmamı açıklar! **Demek ki, benim bir vasfım; Hayatta olmam!**

Yani, **"Hayy"** isminin mânâsı bende mevcut olduğu için; hayatta olan, canlı bir varlığım! **"Ben"**im, bir vasfım bu!

Sonra, aklım var, **şuurum** var!

Şuur, belli bir **ilmin** ifadesidir. Az veya çok, bir ilmin ifadesidir. Demek ki, **"ben"**im bir **ilmim** var. **Bir vasfım da, ilim!**

Yani, **"Aliym"** isminin mânâsına da sahibim. Böyle bir mânâ da bende mevcut. **"BEN"de! mevcut!**

Sonra... Bu ilmimi, bildiklerimi **"açığa çıkarma, ortaya koyma"** özelliğine sahibim. İster düşüncede, düşünce planında açığa çıkarayım! İster eylem planında! Bunu açığa çıkarma özelliğine sahibim. **Yani, dilerim, isterim, irade ederim.** Demek ki, **irade** sıfatı da **"ben"**de mevcut!

"Müriyd" isminin işaret ettiği, **"irade etme, dileme, arzu etme"** özelliğim de var! Bu da, benim bir vasfım!

Bundan sonra açığa çıkarttıklarımı, bir kuvvet bir kudretle meydana getiriyorum. **Demek ki, kuvvet ve kudretim de var!** Bu, açığa çıkarmayı irade ettiklerimi, çıkartabiliyorum. Çıkması kudretle meydana geliyor.

Yani, **"Kaadir"** isminin mânâsı da, benim varlığımda mevcut.

Sonra! Açığa çıkarttıklarımı algılayabiliyorum. **"Semi"**nin mânâsı, algılamaktır.

Ve, **"Basıyr"...** Algıladıklarımı değerlendiriyorum. Yani, **"ben"**de **"Basıyr"** sıfatı da var!

Bütün bunlar, benim ana vasıflarım...

Ama, dikkat edin! **Gene de ana vasıflar dediğim, bu özellikler, vasıflar bendeki, "BEN"deki özelliklerin bir kısmı...**

Bunun yanında acaba daha başka ne vasıflarım var? Bunları açığa çıkartmadığım için belli değil!

29

KADER KONUSUNU ANLADIK MI?

Şimdi, bu konuyla bağlantılı olarak önemli bir konu daha var...

Kader konusu!

Bizim, kader konusunu anlayamamamızın en büyük sebebi; hep, çoktan Tek'e bakmaya çalışmamız! Çokluk kavramından Allâh'ı tanımaya çalışmamız!

Hâlbuki, kendi varlığınıza, kendi bedeninize bakın! Hiç, sizin beyninizin hükmetmediği bir şekilde parmağınız oynuyor mu? Beyninizin hükmü olmadan, ayağınız, tırnağınız oynuyor mu, hareket ediyor mu?

Hep, beynin hükmü altında, bedendeki bütün hareketler!

Bedendeki tüm hareketler beynin hükmü altında olur da, bütün bu kâinatın beyni hükmünde olan Allâh'ın ilminin dışında bir şeyin olması mümkün olabilir mi acaba?

Hem, **"Allâh'ın hükmü ve takdiri dilemesi olmadan yaprak kımıldamaz"** deriz. Ondan sonra da, kalkar insanları suçlarız. Hayvanları suçlarız. Doğayı suçlarız. Havayı suçlarız... Yağmuru, denizi suçlarız!

Öte yandan gelir tekrar; **"Allâh'ın ilmi, iradesi, kudreti, takdiri olmadan hiçbir şey olmaz"** deriz.

Her şeyin Allâh'ın hükmü ve takdiri ile olduğunu anlamışlardan Erzurumlu İbrahim Hakkı, "Marifetname**"sinde, şöyle der:**

Deme, şu niçin şöyle;
Yerincedir ol öyle!
Bak sonuna sabreyle,
Görelim Mevlâ neyler
Neylerse güzel eyler!

Âyeti kerîmede der ki;

"...Sizin için hayır olan bir şeyden hoşlanmayabilir; sizin için şerr olan bir şeyi sevebilirsiniz. Allâh bilir, ne var ki siz bilmezsiniz!" (2.Bakara: 216)

Allâh, kusurlu, hatalı, noksan iş yapar mı?

Allâh'ın yaratmayıp da, başkalarının yarattığı neler var yeryüzünde?

Eğer, her şeyi Allâh yaratıyorsa! Allâh, eksik, hatalı, kusurlu iş yapmıyorsa! Biz de birtakım şeyleri, noksan, hatalı, kusurlu buluyorsak!

O zaman bizim imanımız var mı?.. Varsa, ne noktada, ne kadar?..

Bu suallerin cevaplarını biraz düşünelim! Ona göre kendi yaşamımıza kendimiz yön vermeye çalışalım!

30

BELÂ NİYE?

Hacc'a gidecek herkese haber verin! Umreye gideceklere de haber verin! Gidenler belki gittiler, gidecekler de vardır.

Geçen defaki Hac'dan gelişlerinde söylemiştim bazı arkadaşlara.

Birçok insan, Umreden, Hac'dan geldikten sonra başlarına gelmedik belâ kalmıyor.

"Yahu bir mübarek yere gittik geldik, nereden geldi bu iş, bu belâ başımıza?" diyorlar.

Hâlbuki, bunu diyenlerin hepsi de, orada bu belâyı kendileri istediler, talep ettiler. Dualarının kabul olması ile de o belâlar başlarına geliyor...

Niye?

Çünkü, oraya gidenlerin hepsi de, Allâh'tan büyük mertebeler istiyorlar. Allâh'a yakîn elde etmek istiyorlar. Evliya, enbiyâ ile beraber olmak istiyorlar... Bunun pahası da, o belâlara katlanmak, sabretmektir!

Yüksek mertebeler sadece ibadetle, zikirle elde edilmez!.. Onun pahası belâlara katlanmaktır.

Rasûlullâh'ın bir açıklaması vardır. Buyuruyor ki:

"Belânın büyüğü Rasûllere, sonra Nebilere, sonra mertebesine göre evliyaullâha ve en azı da müminlere" diyor.

"Belâ" demek; kişinin tasfiye aracı demek! İnsanın arınması, saflaşması!

Altın nasıl ateşe atılır, saflaşır, üstündeki katkılar yanar yok olur, sonuçta nasıl saf altın kalırsa; insan da belâlarla yontulur, saflaşır, arınır.

Dolayısıyla, oraya gittiğiniz zaman, eğer yüksek mertebelere tâlip olup, bu yolda dua ediyorsanız; bilin ki, birtakım çileler, sıkıntılar sizi bekliyor. Çünkü bunlar, arınma çalışmalarıdır.

Kitabımızın birinde diyoruz ki;

"Cehennem insanlara Allâh'ın rahmetidir."

Niye?

Çünkü o yanma dediğin olaylarla sen arınıyorsun, saflaşıyorsun! Eğer o arınma saflaşma ortamı olmasaydı, zaten cennete giremeyecektin. Senin için bir arınma ortamıdır cehennem!

Senin nefsine, şartlanmalarına, değer yargılarına ters gelen, hoş gelmeyen olaylarla karşılaşıyor; zorunlu olarak onlara katlanıyor ve bu yüzden de yanıyorsun.

Zaman içerisinde ona bağışıklık kazanıyorsun. Onu hoş görmeye başlıyorsun, yerinde görmeye başlıyorsun.

"Allâh, mâdemki böyle istemiş, böyle olsun" deyip, Allâh'tan razı olma noktasına geliyorsun.

İşte, senin **arınman** denen olay böyle meydana geliyor.

Her şey eğer senin sevdiğin, istediğin istikamette gelişirse, bu, aslında senin cehennemdeki yanmanı büyütür ve genişletir.

Dolayısıyla ki orada, isteklerinize çok dikkat edin!

Ya, çok güzel şeyler isteyin ama, sonuçlarına katlanmayı kabul edin. Ya da istemeyin! **Ve dualarınızda;**

"Yâ Rabbi, katlanamayacağımız yükten sana sığınırız. Bize vereceklerini hazmıyla ver. Bizi isyana, küfre sürükleyecek hâllerden sana sığınırız" diye dualarınıza ilave edin!

Aslında bunun benzerini birçok defa bilmeyerek de söylüyorsunuz, **"Âmener Rasûlü"**yü okurken. **"Takatimizin dışında kalandan sana sığınırız" diyorsunuz ama, o dediğinizin farkında da değilsiniz maalesef...**

31

"OKU"DUNUZ MU?

Şimdi sorsam ki ben... **"Hiç içinizde Kur'ân okuyan var mı?"** diye;

Belki pek çoğunuz elinizi kaldıracak "Ben okudum" diyeceksiniz.

Ama, okuduğunuzun mânâsına kaç kişi eriyor?

Kurân'ı OKUmak demek; onun mânâsını, ne dediğini, anlamak demektir.

Ramazan geliyor, efendim mukabeleler yapılacak, karşı karşıya oturacaklar, birisi okuyacak, ötekiler de kâğıt üzerinden harfleri sıralayacak... Sonra da **"*Hatim yaptık*"** diyecekler!!!

Bu, kendini aldatmaktan başka bir şey değildir. Onun tamamını hatmedeceğine, bir sayfasını anlayarak oku, evlâdır**. Çünkü Kur'ân, "<u>Siz anlayasınız</u>" diye gelmiştir.**

Düşünün ki, **yeni bir araba ithal ettik.** Diyelim ki, halkın kabul ettiği güzel araba nedir? Mercedes 500 veya Mercedes 600...

Araba geldi, kapının önüne konuldu. Bu arada bize **Almanca kataloğunu verdiler**, tabii ki araba **Alman malı olduğu için... "Okuyup, kullanın" dediler**.

Biz de aldık Almanca kataloğu, okuduk. O kadar iyi okuduk ki, ezberledik! Kullanmak üzere arabanın başına geldik.

Orada düğmeler var. Artık böyle anahtar devri geçmiş! Düğmeye basacaksın ki, araba çalışsın. Ortada yazı yok! Katalog da Almanca!

Ben Almanca bilmiyorum!.. Kataloğu ezberledim; baştan sona, ezbere biliyorum ama ezberlediğimin anlamını bilmediğim için arabayı

çalıştıramıyorum. Bir düğmeye bastım; **"**bip biip**"** dedi. Ne oluyor diye şaşırdım kaldım.

Arabayı kaldırıma çok yakın park etmişler. Arabanın yanında yan sensörler var. Bu yan sensörler, otuz santimden fazla araba yaklaşırsa kenara, uyarı veriyor. Ya da park edeceğin zaman, öndeki mesafe elli santimden aşağı düşmüşse hem sesli hem görüntülü uyarı veriyor; **"Öne fazla yaklaştın"** diye.

Başka bir düğmeye bastım. Silecekler çalışmaya başladı.

Ama ben bu Almanca kataloğu çok iyi biliyorum, kelimesi kelimesine ezberledim. Çok iyi tekrar da ediyorum; ama ezberlediğimin ne anlama geldiğini bilemediğim için hangi düğmeye basmam gerektiğini bilemiyorum; o yüzden de arabayı çalıştıramıyorum! **Çünkü, anlamını bilmeden ezberlemiş olduğum için "MANUEL" bana yararlı olamıyor maalesef!**

Biraz evvel ne dedim?..

"Allâh" <u>ismi</u> ile işaret edilen var!

İnsanın, Dünya ve âhiret saadeti, bu "ALLÂH" ismi ile işaret edileni fark edip, anlayıp, tanıyıp O'nu değerlendirmesine bağlı!

Bunu yaparsa, Dünya ve âhiret saadetinin kapıları ona açılır.

Manuelin (el kitabının) **mânâsını anlayıp, hangi düğmenin neye işaret ettiğini, neyi sağlayacağını anlayıp direksiyona öyle oturursan, o araba seni hedefine götürür.**

Mânâsını anlamadıktan sonra, onu kuru kuruya ezberlemen sana arabayı kullanma yolunu açmaz!

Öyle ise, biz hatim indirmek istiyoruz, diyorsanız; mutlaka ve mutlaka mukabele sonrasında **Kurân**'ın bir Türkçe meâlini alıp oradan, okuduğunuz yerleri tekrar gözden geçirmeniz, yorumlu da olsa, ne dediğini kafanıza sokmanız gerekir.

Bu, işin en aşağı, en alt düzeyidir. Anaokulu düzeyidir...

Kurân'ı ele almanın anaokulu düzeyidir, Kur'ân meâlini açıp okumak...

Peki, **Kurân**'ı daha iyi anlamanın yolu nedir?..

Sıradan bir insanı ele alalım. Böyle, âlim, mürşid, velî, gavs vs. olmayan, sıradan bir insanı ele alalım... Mesela beni ele alalım...

Ben, **Kurân**'ı anlamaya çalıştığım zaman, hangi konuyu ele alıyorsam, o konu ile ilgili çeşitli sûrelerdeki âyetleri gözümün önüne getirmeye çalışıyorum. Bu konu ile ilgili olarak hangi sûrede hangi âyet var? Onları şöyle bir öne çıkartıyorum. Sonra o âyetleri birbirleri ile bağlantı kurarak, oradan bir sentez oluşturuyorum. O konuyu o sentez ile değerlendirmeye çalışıyorum.

Bu, sıradan bir insanın **Kurân**'ı anlama yolu!

Daha üst düzeydekilerin ise?

Bir üst mertebedekinin hâlini ben bilemem ki onu size anlatayım!

Herkesin yaptığı şey, kullandığı aracı anlatmaktır. Ben, bu kadarından anlıyorum. Bunun üst düzeyini **Allâh** kime nasip etmişse onu bulup, ondan öğrenin!

Allâh, benim anladığım kadarıyla değil; **Kurân'ı gerçekten iyi anlayanların** anladıkları kadarını size nasip etsin!

Zira, ben bakıyorum, hiçbir şey anlamadığımı görüyorum nice eski değerli zevâta göre... Ama işte, "Abdurahmân Çelebi" derlermiş ya, koyunun olmadığı yerde keçiye! İşte biz de bu memlekette bir keçiyiz!

32

Mİ'RÂC NASIL OLUR?

Bakın, basit bir misal vereyim size…

Aşağı yukarı buraya gelenlerin hepsi namaz kılan insanlar. Arada eksiği-gediği olan; kaçırdıkları olsa da genelde namaz kılan insanlar…

Namaz konusunda Hz. **Rasûlullâh** buyuruyor ki:

“Müminin mi’râcıdır, namaz” diyor…

“Mi’râc” konusunu iyi anlamak lazım!

Mi’râc diye bahsedilen olayın ilk bölümü “İsra” hâdisesi, bir tayyı mekân olayıdır. Rasûlullâh’ın, Mekke’den, Kudüs’e gitmesi hâdisesidir. Bu bir tayyı mekân olayı ve madde bedenle yapılan bir şey… Mi’râc, burada yok! Bu olay değil, Mi’râc!

Kudüs’teki ziyaret ve Kudüs’teki Rasûllerin ruhaniyetleriyle toplu olarak buluşma… Bu birinci bölümü…

Bu olayın tamamı, **üç** bölümde incelenir…

İkinci bölümü, semâları gezişi ki, bu cennet ve cehennem boyutlarını seyir olayı, BOYUTSAL bir gezi olayı; madde beden olayı değil! Bu da Mi’râc değil! Kudüs’teki namazdan sonra **Hz. Rasûlullâh’ın semâları gezişi… Cebrâil’in eşliği ile yedi kat semâdaki o semâ varlıklarını; o semâların yaşamlarını, bu arada cennettekilerin yaşamlarını, cehennemdekilerin yaşamlarını seyretmesi, ikinci bölüm… Bu da mi’râc değil!**

Üçüncü bölüm ise, Sidret-ül Münteha denilen; Efâl âleminin, çokluk âleminin son bulup; Cebrâil’in; “Ben buradan sonra yokum”

dediği noktadan başlayıp, Hz. Rasûlullâh'ın kendi hakikatine yönelmesi suretiyle Rabbini, bâtınında müşahede etmesi; "Mİ'RÂC" denen olaydır.

Bu üçüncü bölüm **bâtınî - enfüsî bir seyirdir; âfakî bir seyir değil!**

Birinci bölüm, **Tayyı Mekân** olayıdır. **İsra** olayıdır, Mekke'den Kudüs'e!

İkinci bölüm, **Semâları, Cennet ve Cehennemi gezmesi**dir, Cebrâil'in eşliğinde. Bu da Mi'râc değildir.

Esas **Mi'râc** denen üçüncü bölüm ki, bu **enfüsîdir.** İkinci bölüm de âfakî idi. Semâları gezişi, cennet ve cehennemi görüşü **âfakî** seyir idi. Üçüncüsü, enfüsî seyirdir, Rabbini bâtınında görmesidir.

"Kab-ı kavseyn ev ednâ"; yani **"yayın iki ucunun yakınlığı hatta daha da yakın"** nispetinde kendi hakikatinde, özünde Rabbini müşahede etmesi! İşte bu Mi'râc'tır...

Niye bu mi'râcı anlattım şimdi ben size? Ne gereği var? Püf noktası neydi?

"Namaz, müminin mi'râcıdır"; diyor Hz. **Rasûlullâh...**

Biz, genelde "Mi'râc" diye bu üç bölümün tamamını düşündüğümüz için, **"*namazda bu üç bölümün tamamı olur*"** diye hayal ediyoruz, tasavvur ediyoruz.

Hayır!

Bu üç bölüm namazda tezahür etmez! Namazda tezahür eden, üçüncü bölüm diye anlattığım kısmıdır! Hakiki "Mi'râc" da budur işte!

Kişi namazı hakkıyla edâ ederse, bu mi'râc onda hâsıl olur.

Namazın hedefi, amacı **"mi'râc"**tır.

Bazıları için de, yaşamın amacı "mi'râc"tır!

Düşünen beyin, bu cümleden şunu çıkaracaktır...

Namazın amacı ve hedefi mi'râc ise, anlaşılır ki bundan, "mi'râc" edenin namazı edâ olmuştur! Elbette buna kişinin kendi vicdanı karar verecektir.

Şimdi burada, daha evvel beni görmemiş olan birisini düşünün! İlk defa gelen! Diyelim ki siz! Daha evvel beni görmediniz. Ve, ilk defa şu anda beni gördünüz.

Bundan sonra hayatınızın herhangi bir döneminde, beni görmemiş olabilir misiniz? Beni görmemişlerin hissiyatına sahip olabilir misiniz? Mümkün mü böyle bir şey?

Bir kere beni gördüyseniz bu, hafızanıza yerleşmiş ve nakşedilmiştir! Çıkarmanız mümkün değil!

"Mi'râc"ı da bir kere yaşayanın, onu kendisinden silmesi asla mümkün değildir. Mi'râcı yapan, "daimî namaz" mertebesine yükselir... "Salât-ı vüsta"dan, "Salât-ı daimî"ye geçer.

"Salât-ı vüsta"dan, **"Salât-ı daimî"**ye geçiş, **"mi'râc"** ile mümkündür.

Bu, **seyri bâtınî**'nin getirisidir...

"Namaz müminin mi'râcıdır" sözüyle **Efendimiz** bir gerçeğe işaret ediyor...

Hz. Rasûlullâh, mi'râc yapmış bir Zât...

Mi'râcı nasıl ve ne ile yaptı?..

Kendisinde meydana gelen "Fetih" ile gerçekleştirdi.

Eğer, Hz. **Rasûlullâh**'ta bu **fetih** olmasaydı, onda **mi'râc** meydana gelmezdi.

Cuma akşamları **Kurân**'dan, önce **"Yâsiyn"** ondan sonra, **"İza vâkıa"** sonra da, **"İnnâ fetehnâ leke"**yi okusak!

Sevabı çok bunların!

Peki, **okusak** diyoruz da; **"İnnâ fetehnâ leke fethan mubiynâ"** sözünün anlamını hiç düşündük mü?

"İnnâ fetahnâ leke fethan mubiynâ; Liyağfire lekellahu mâ tekaddeme min zenbike ve mâ teahhare..."

"İnnâ fetahnâ leke fethan mubiynâ"...

"Biz sana açık seçik bir fetih ihsan ettik"...

Bu fethin sende meydana gelmesi sebebiyle, fethin yaşanılan doğal sonuçları gereğidir ki;

"Liyağfire lekellahu mâ tekaddeme min zenbike ve mâ teahhare"...

"Senin geçmiş ve geleceğe dönük bütün günahların, kusurların bağışlanmıştır."

"Ve yütimme nı'meteHÛ 'aleyke"...

"Ve dahi sana olan nimet böylece tamamlanmıştır."

"Ve yehdiyeke sıraten müstekıyma"...

"Ve dahi sana mutlak gerçeğe yönelme kapıları açılmıştır. Mutlak gerçeğin hakkını edâ etme kapıları açılmıştır."

"Ve yensurekellâhu nasren 'Aziyza"...

"Allâh, sana çok azîz, çok değerli, karşı çıkılması mümkün olmayan bir mutlak zaferi ihsan etmiştir." (48.Feth: 1-3)

İşte, Mi'râc ile Feth Sûresi'nin başında bahsedilen hâlin bağlantı noktası...

Mi'râcı olanlarda, bu âyetler tezahür eder.

"*Efendim, bu âyetler Hz. Rasûlullâh'a gelmiştir. Onun hâlini anlatır. Basılan Kur'ân da Hz. Muhammed'e s.a.v. ait bir kitaptır... Biz koyalım bir kenara! Hz. Muhammed de okudu geçti, gitti zaten!!!*"

Kurân'ın her âyeti, ümmetten her bir ferdi ilgilendirir. İçindeki hiçbir âyet için; "*Bu Ebu Bekr ile ilgilidir. Bu, Hz. Muhammed'e aittir... Bu*

falancayla ilgili inmiştir" diyemeyiz.

Her bir âyet, her bir birimi ilgilendirir. Her bir birim kendi kapasitesi kadar ondan âyet alır.

Kimi Kurân'dan bir âyet okur(?) bütün hayatı boyunca, geçer gider!

Kimi Kur'ân-ı Kerîm'den elli âyet okur, geçer gider. Kimi beş yüz âyet okur gider. Hatm(?) edebilene ne mutlu!

Rasûlullâh diyor ki; **"Namaz, müminin mirâc'ıdır."**

Peki, bu mi'râc nasıl oluşacak?

Nasıl oluşacak veya nasıl oluşmayacak? Oluşmasını sağlayan nedir? Oluşmamasını sağlayan nedir?

Hz. Rasûlullâh diyor ki;

"Fâtiha'sız namaz olmaz!"

Başka bir yerinden söz etmiyor **Kurân**'ın! Namaz da Mi'râc olduğuna göre; **Mirâc'ın yolu Fâtiha'dan geçer demektir bunun anlamı!**

Başka bir hadîs-î şerîfte ne diyor?

"Her kılınan namaz, kendisinden önceki vakitle kendisi arasındaki bütün günahları siler, bağışlar, af ettirir" diyor.

Namaz, **Fâtiha**'sız olmadığına göre, **Fâtiha ile namaz edâ edildiğine** göre demek ki**; Fâtiha'daki sır, senin bir önceki kıldığın namazla, senin o kıldığın namaz arasındaki günahların hepsini bağışlatıyor.**

Allâh'a şükür ben namaza duruyorum ve okumaya başlıyorum...

"Bismillâhir rahmânir rahıym, elhamdu lillâhi rabbil âlemiyn, errahmânir rahıym, mâliki yevmiddiyn............. Âmin."

Fark edin, anlayın ki, bu şekliyle ben namaz kılmamış oldum! Fâtiha'yı da "OKU"madım!!!

Dil ile **Fâtiha**'yı tekrar etmem yetmez! Bu yüzden de **"OKU"**muş olmadım!

Hatırına okumanın neresindeyken geldi? Mesela geldi ki; "kul hu vAllâhu ahad Allâhus samed lem yelid ve lem yuled"i okuyorsun... Ya da Fâtiha bitti!!! Neredeysen orada, kal orada! **Geri dön! Besmeleyi çek! "Elhamdu lillâhi rabbil âlemiyn" diyerek bunun mânâsını bir düşünün!**

Sonra "mâliki yevmid diyn"in mânâsını bir düşünün. Bundan sonra da, "iyyake na'budü"nün mânâsını idrak etmeye çalış!

İşte o zaman namazın yerine gelmeye başlar! Böylece "Mi'râc" basamaklarında yukarı doğru adım atarsın. İşte o zaman namazın ne olduğunu da anlarsın.

Ya bunu yapmazsak?

Fâtiha'dan sonra kısa sûreleri okuyoruz hani, ne bulursak! Orada da bir şeyler okuyoruz ama, ne okuduğumuzun farkında değiliz galiba!

"<u>Eraeytelleziy yükezzibü bid diyn</u>"

Eraeyte... **Gördün mü?** Elleziy... **onu ki,** yükezzibü bid diyn... **"<u>Allâh'ın sistemini yalanlıyor</u>"! Allâh'ın yaratmış olduğu bu sistem ve düzeni yalanlıyor.**

"Fezâlikelleziy yeduul yetiym ve lâ yehuddu alâ ta'âmil miskiyn"; Yetimlerin hakkını yiyiyor. Gariplerin, fakirlerin hakkını vermiyor, sistemi yalanlaması dolayısıyla.

Sonra; **"<u>Feveylün lil musalliyn elleziyne hüm an salâtihim sâhûn</u>"**

"<u>Namaza duruyor, yatıp kalkıyor ama, namazın ne olduğundan gâfil!</u>"

Bak böyle diyor âyet!...

Yıllar boyu yatıp kalkmış, namaz kılıyorum sanmış!!! Kendi gibi namaz kılmayanları da cehennemlik olmakla suçlamış; "Siz cehennemliksiniz" demiş. Ama daha kendisi, namazın ne

olduğundan gâfil! Namazın mirâciyetinden bîhaber! O mirâciyeti yaşamamış.

<u>"Ellezziyne hüm an salâtihim sâhûn"!..</u>

Fâtihadan sonra bir çoğunuz okuyordur Mâûn Sûresi'ni... **Kurân'daki 8 kısa sûreden biri...**

"Aman, çabuk okuyalım da bitsin bu namazda"!!!

Pardon! Hanginiz buradan bir an önce kalkıp gitmek istiyorsa, hemen kalkıp gidebilir elbette?.. Namazdan da sıkılan oyalanmasın hiç!!!

Ama, o namaza durduğunuz zaman bir an önce bitirip, gitmek istiyorsanız bilin ki bu **"Allâh" huzurundan çekip gitmek istiyorsunuz, demektir!**

Şurayı bırakıp gitmeyi kimse istemiyor, kimseden gık çıkmadı!

Ama, **Allâh'ın huzuruna durmuşsun, mi'râca niyetlenmişsin, "*bir an önce şunu okuyayım da namazı bitireyim de çekip gideyim*"** diyorsun!

Benim anlayışıma göre **Kurân'ı *anlamadan hatmetmekten***, daha değerli olan; **Kurân'ı anlamaktır!**

Kurân'daki değişik verileri, mânâları bir araya getirip sonuç çıkarmaktır. Ve de, düşünerek yaşamaktır.

Sen, ey **"Allâh"**ı isteyen kişi! Bir sohbet ortamını bırakıp gitmek istemezken... Hem, **"Allâh"ın huzuruna çıktım**, diyorsun! Sonra da, bir an evvel okuyacaklarını okuyup kaçmaya çalışıyorsun.

Diyelim ki, birisi kalkıyor diyor ki:

"Hulûsi, seni çok seviyorum! Hayatta her şeyden çok seviyorum. Evimden, işimden, yakınlarımdan, her şeyimden ama her şeyimden çok seviyorum. Hep seninle beraber olmak istiyorum.**"**

Sonra?..

İşte burada bulunduğum sırada, bir ara uğruyor, beş dakika oturuyor, merhaba, nasılsın iyi misin falan filan ve çekip gidiyor.

Böylesine beş on dakikalığına uğrayıp, hatır sorup ondan sonra da kalkıp giden, buna karşın da beni her şeyden çok sevdiğini söyleyen insanı, ben ne kadar inandırıcı bulurum? Ne kadar ikna olabilirim?

Sen kalkıyorsun, hem Allâh'ı çok seviyorum, Allâh'a ermek istiyorum diyorsun, ondan sonra da, **"Allâh"** ismiyle işaret olunanı yaşamak üzere namaza durduğun zaman, iki âyet miktarı kadar yönelip, daha amacın gerçekleşmeden hemen namazdan çıkıp, diğer işine dönüyorsun.

"*Ben şuraya gidicem*" deyip arabaya biniyor, motoru çalıştırmanın akabinde tekrar motoru susturup, eve giriyor; sonra da, istediği yere gitmiş olmanın huzuru içindeki insanlar gibi eve dönüyorsun!!!

İşine dönüyorsun, eşine dönüyorsun, aşına dönüyorsun... Yalnızca dünyanı yaşıyorsun! **Bütün yaşamın, dünyalıklar olmuş! Ondan sonra da kalkıp,** *"Ben Allâh'ı çok seviyorum" diyorsun!!!*

"Allâh"ı ne kadar istediğin, senin yaşamından, hâlinden, zamanını neye ayırdığından belli! Allâh ile bağın ne kadar?

Bırak "ALLÂH"ı istemeyi bir yana, ebedî cennet yaşamını bile ne kadar istediğin sorgulanmaya değer... Ya da ebedî cehennem azabını ne kadar ciddiye alıp, ondan korunmak için neler yaptığın!..

Sen giderken tersine, nasıl ulaşırsın Mersin'e!

Namaz diyorsun "salât"a... Ya içindekiler?

<u>Secde</u>; kişinin varlığının, "Allâh" indîndeki yokluğunun yaşanması demektir!

<u>Kıyam</u>; Allâh'ın Bâkî olma vasfının yaşanma mahallidir.

Secdede Kur'ân okunmaz! Kur'ân, kıyam hâlinde okunur.

Secde, fenâfillâhtır; kıyam, bakâbillâhtır.

Bunun üstünde bir düşünün! Bu, önemli bir konudur. Pek de kitaplarda rastlanmayan bir noktadır bunlar.

Secdede okunmaz Fâtiha; kıyamda okunur! Mi'râcın kapısı olan "Fâtiha", ayakta iken okunur!

"Allâhu Ekber" deyip, eller şöyle kalkarken tekbire; **"Dünyamı geriye attım" diyorsun. "Allâh ile aramda hiçbir şey kalmadı" diyorsun.**

Dedikten sonra, onun gereğini de namazda yaşamıyorsan, sonra sana **"yalancı"** derler, **"riyakâr"** derler...

"Ya dediğin gibi ol! Ya da olduğun gibi görün!"

Dediğin gibi olmak için, namazın hakkını vermen lazım! Namazın hakkını vermek için de, ağızdan çıkacak her kelimenin mânâsını öğrenmek ve onu anlayarak, hissederek söylemek gerek!

Benim karşıma gelen biri, ağzından çıkan kelimelerin mânâsını idrak ederek söylemiyorsa, uyarıyorum; "Sen ne konuştuğunun farkında mısın? Ağzından çıkan kelimelerin mânâsını anlıyor musun? İdrak ederek mi konuşuyorsun?" diyorum.

Namaza durduğun anda da, sana bu şekilde hitap ediliyor ama, senin kulağın onu duymuyor. **Namaza durduğun anda sana hitap ediliyor; "Ağzından çıkanın mânâsının farkında mısın?"**

"*Efendim, bir türlü namaz kılamıyoruz...*"

Sen ne dediğinin farkında değilken; nasıl, namazı edâ edersin ki?

İki kişi, karşı karşıya geldiğiniz zaman, düşünerek, idrak ederek birbirinize hitap ediyorsunuz, ne demek istediğinizi bilerek...

Öte yanda sen, "Allâh" huzurunda, ne dediğini, niye dediğini bilmiyorsun!

Sarhoşlar için gelmiş bir âyet var...

"Sarhoşken sakın namaza yaklaşmayınız"

Niye? **"Sarhoşken"** sözünden kasıt ne?

Ne dediğinizi, ağzınızdan çıkanı bilmez bir hâlde iken namaza yaklaşmayın! diyor.

Sarhoşluktan murat, içki içmek değil, <u>içkinin şuuru bulandırmış olması ve bunun neticesinde de, ağızdan çıkan sözün idrakında olmamak</u> demektir.

Yani, "<u>ağzından çıkanın mânâsını değerlendiremiyorsan, ne dediğini bilmez hâldeysen, söylediğinin anlamını idrak edemiyorsan, o zaman namaza yaklaşma!</u>" diyor.

Biz, bunu nasıl anlıyoruz?..

İşte; **"Lâ yemessehu illel mutahharun"; "Tâhir olmayanlar Kurân'a el sürmesinler!"** âyetini anladığımız(!?) şekliyle uygulayıp, haydi yallâh duşun altına! Kovalar dolusu suyla yıkanıp temizlenmeye çalışıyoruz!!!

"Duşun altına gir de, Kurân'a öyle dokun" demiyor ki âyet!

Kafandaki şirk düşüncesinin pisliğinden arındıktan sonra; "Allâh" ismi ile neyin anlatılmak istendiğini fark ettikten, idrak ettikten sonra al bu Kurân'ı oku; yoksa, anlayamazsın! anlamındadır bu "arınmayan dokunmasın" âyetinin anlamı... "Sarhoşken namaza yaklaşmayın" âyetinin mânâsı da; "ne dediğinin idrakinde değilsen, namaza yaklaşma" demektir.

<u>Çünkü, namazdan amaç; mirâc'tır!</u>

"Mi'râc"tan amaç; "Allâh" adıyla işaret olunanı bâtınında yaşamaktır "Allâh ahlâkıyla ahlâklanmış olarak"...

"Allâh"ı bâtınında müşahede etmek de ancak şuur ve idrak ile olur.

İdraksiz, şuursuz bir şekilde namaza yöneldiğin zaman, namazın sadece şeklini, bedensel yanını yerine getirirsin.

Tıpkı, buraya hasbel kader uğramış bir adamın, ben bunları konuşurken, İstanbul'daki işlerini düşünmesi, benim söylediklerimin

onda hiçbir açılım yapmaması gibi...

İstanbul'dan kalkmış, bir yığın cefaya katlanmış, yorulmuş gelmiş, yarım saattir karşımda oturuyor ama kafasında, İstanbul'daki işleri var! Benim söylediklerimin biri, **bir kulağından girip öbür kulağından çıkıyor** değil! Kulağına bile girmiyor!!!

Ve ondan sonra, buradan kalkıp gidiyor...

"Ne anlattı Üstad?", diye soruyorlar İstanbul'a dönüşünde dostları!

– **Sormayın! Kafamda çok işler vardı, ne dediğini hiç duymadım bile!**

– Peki, niye kalktın gittin kardeşim İstanbul'dan tâ Antalya'ya kadar, mâdem dinlemeyecektin? Niye bunca eziyet, zahmet?.. Hatırlamaya çalış, ne konuştu Üstad? Neler anlattı?

– Çok güzel şeyler anlattı!

– Ne dedi?

– Çok güzeldi. Çok huzur verdi yahu! Çok güzel odası vardı vs...

Namaz da, çok iyi(?), çok güzel(?), bir çoğumuz için!

<u>Namaza duruyoruz; ne amacımızın farkındayız, ne namazın! Bir görev!!! Görevi yerine getiriyoruz. Kıl demişler namazı(!), biz de kılıyoruz!!!</u>

Bak dostum, "*görev olsun*" diye önerilmedi ki sana namaz! Bir amaç uğruna tavsiye edildi.

Nedir o amaç?

Bâtınında, Hakikatinde Allâh'ı müşahede edesin diye!

Sen, bu amacı gerçekleştirmek için namaza gireceksin, namazı edâ edeceksin ki, mi'râc hâsıl olsun.

Yani bu, *bir görev değil!*

Mirâc'ı yaşamanın sonucunda, sende hâsıl olacak bazı şeyler var. O bazı hâsıl olacak şeyler sonucunda geleceğin sıkıntı ve azaplarından

kendini kurtarıp, bir yere varacaksın.

Bir amaç uğruna sana namaz kapısı açıldı.

Sen namazı bir görev gibi düşündüğün zaman, zaten hiçbir şey alamıyorsun, fark edemiyorsun ve de anlamıyorsun, demektir.

Sana, "*Git, Ahmed Hulûsi'yi gör*" dediler. Sana bir görev verdikleri için geldin.

Geldin, gördün(?) ve gittin… Ne aldın? HİÇ!..

Yahu sana dedilerse **"**Ahmed Hulûsi diye biri var! Git, gör, dinle**"** diye!

Sen de; **"Acaba bana ne vermek istiyor, ne alabilir, ne öğrenebilirim"** düşüncesi ile gelir ve sözlerimi dikkatle dinlersen, işte o zaman Ahmed Hulûsi'yi ziyaret etmiş olursun.

Yoksa, anlattıklarını can kulağı ile dinlemeyecek, onun dediklerini anlamayacak ve değerlendirmeyecek isen, Ahmed Hulûsi'ye gelsen ne olur, gelmesen ne olur?

Önemli olan Ahmed Hulûsi değil, O'nun anlattıklarının, senin kafanda bir ampul yakması! Bir konuda sana ışık tutması!

İşte o zaman Ahmed Hulûsi'ye gelmiş olursun…

Namaza gelmenin mânâsı da; "Mi'râc"ı yaşamak!

Onun için **Gavsı Â'zâm Abdülkâdir Geylânî** diyor ki:

"*Mirâc'ı olmayanın namazı yoktur*"!

"Risâle-i Gavsiye Açıklaması" adlı kitabımızda birçoğunuz okumuştur, bu sözü…

Beş vakit namaz, sana günde beş defa mi'râcın kapısını açıyor.

O kapıdan içeri girip sarayın sahibi ile hemhâl olmayı kolaylaştırıyor…

Sen de, "Öyle bir şeye benim ihtiyacım yok" diyorsun… Ondan sonra da; "Ben O'nun için yaşıyorum, O'nu çok seviyorum, O'nun yolundayım"

diyorsun.

Nasıl olur, O'nun yolunda olmak? O'nun hâlini ve ilmini paylaşmadıktan sonra O'nun yolunda olmak ne demektir?

Kendini aldatma!

Bugüne kadarki çeşitli konuşmalarımda hep bir tek gerçeğin üstünde çok fazla durdum.

"Kendinizi aldatmayın!" dedim.

Kendinizi aldatmanın pahasını ödeyemezsiniz!

Neyi, neden yapmakla yükümlüsünüz, bunu idrak edin! Sonra da o idrakinizin gereğini yapın!

Yarın size kimseden fayda yok! Gideceğiniz yerde mazeret diye bir şey geçerli değil, o boyutta **"mazeret"** kavramı yok!

Mazeretiniz bugün ne olursa olsun, yarın âhiret yaşamınızda hiçbir şekilde geçerli olmayacak!

Mazeretin geçerli olmayacağı bir ortama mazeretle gitmeye kalkmayın! Geçersiz akçe!

Dünya'da insanın var olmasının amacı, Allâh'ın yaratmış olduğu sistem ve düzeni anlayarak, o sistem ve düzeni değerlendirmek suretiyle kendini geleceğe hazırlamasıdır.

Hangi mazereti kendine vesile kılarsan kıl, öbür tarafa gittiğin zaman mazeret geçersiz olacak ve sen bu hâlinin sonucunu yaşayacaksın!

"Allâh ismi ile işaret edilenin, özünü ve özelliklerini kendinde bul ki, gelecekte selâmet olsun yaşamın", denmiş.

Sen, ulaşmanın kapısı olan namaza girmiyorsun daha! Namazı yaşamıyorsun, namazı edâ etmiyorsun!

Ondan sonra da, "Ben bu yoldayım" diyorsun. O yolda olmak bir şey ifade etmez ki! **Yola çıkmaktan amaç, hedefe ulaşmaktır.**

Sen hedefe ulaşmayı amaç edinmemişsin, hedefe gitmeyi düşünmüyorsun, yollarda ömür harcıyorsun. Kaç yüz kilometre gidersen git, isterse bir metre kalsın, içeriye girmedikçe içerdekini göremezsin! Boşa emek!

"İlim, ilim bilmektir. İlim Allâh bilmektir. Sen Allâh'ı bilmezsin! Bu nice emektir" demiş işte!

Allâh'ı dışarıda, ötelerde değil, Öz'ünüzde bulma şansına sahipsiniz.

Bunun yolu da ilimden geçer, namazdan geçer.

Namaz da, "Fâtiha"yı "OKU"makla ancak gerçekleşir!

"Fâtiha"yı **"oku"**mak demek, onun kelimelerinin mânâsını anlayıp, idrak ederek, o kelimenin mânâsını hissedip yaşamak, demektir. **Fâtiha'nın kelimelerinin mânâsını hissederek okuduğunuz zaman, size mi'râc basamakları açılır ve o nispette namazınız mirâc'a döner.**

Nûr, ilim nûrudur. Nûru, ampul ışığı, Güneş ışığı zannetmeyin. Nûr kelimesinin anlamı, iman nûrudur. **İnsanı Allâh'a erdiren şey iman nûrudur.**

Akıl, iman nûruna basamaktır. Akıl, iman nûrunu değerlendirir. Fakat iman nûru olmaz ise, kişi cennete giremez! Cennetin anahtarı iman nûrudur, akıl değildir.

Akıl, insanı iman nûruna erdirir. Yol, akıldır. İman saraydır.

Kişi de iman nûru yaratılmamış, var edilmemiş ise, o kişi şakî olarak gider. Kişide iman nûru yaratılmış ise, o kişi saîd olarak gider. İman nûru var olmamış kişinin, sonradan iman nûrunu kazanması mümkün değildir.

Ana rahminde 120. günde o kişiye iman nûru verilir. İman nûru verilmemişse, o kişi bir daha iman nûrunu elde edemez. İman nûru,

çeşitli sebepler ile zaman zaman güçlenir, parlar. Zaman zaman zayıflar ama, yok olmaz! İman nûrunun güçlenmesi kişiye edâ kapısını açar.

Biz insanlara, öncelikle **"MÜRİYD"** ismini tavsiye ederiz.

Çünkü, **insandaki irade gücünü artırır.**

"Müriyd" isminden sonra, önündeki engelleri, perdeleri aşabilmesi için gerekli olan hoşgörüyü, yani her şeyin yerli yerindeliğini idrak ettirecek olan **"HALİYM"** ismini tavsiye ederiz.

"Haliym" ismi, Allâh'ın her şeyi yerli yerinde yaratmasını kişiye idrak ettirir. Hoşgörünün kaynağıdır.

Ondan sonra**, "MU'MİN"** ismini tavsiye ederiz. **"Mu'min"** ismi, imanı kişide güçlendirir. Var olan imanı güçlendirir. Var olmayanı imanlı kılmaz!

Ondan sonra, **"NÛR"** ismini tavsiye ederiz**.** İman nûrunun parıldayıp, Allâh'ın yaratmış olduğu sistemdeki gerçekleri fark etmesi için...

Ondan sonra, algılama hatalarını ortadan kaldırmak, her şeyi doğru dürüst, gerçekçi bir şekilde algılamasını tavsiye etme bâbında **"SEMİ"** isminin zikrini veririz.

Aldığını iyi değerlendirmesini temin etme bâbında **"BASIYR"** ismini veririz.

Sistemdeki birbirleriyle arasındaki bağlantıları sağlayıp, sentezleri yapabilmesi için, **"HAKİYM"** ismini veririz.

İşte bizim tavsiye ettiğimiz bütün isimler, böyle komplike bir sistem, bir bağlantılı sistem sonucudur. Rastgele bir Esmâ zikri değildir. Bunların her birinin diğerleriyle bağlantısı, sebep-sonuç ilişkileri vardır.

Öyleyse, toparlayalım...

Amaç; Allâh ismiyle işaret edilen varlığı anlayıp, tanımaktır.

Amaç, isim değil, müsemmadır. İsmin çevresinde dönüp duranlar, ömürlerini boşa harcarlar.

OKUmak demek; okuduğu kelimelerin mânâsını anlayıp, idrak etmek ve de hissetmek demektir. Bu hissediş, kişideki tekâmülü meydana getirir.

Bu tekâmülün sonu secde! Sonun başlangıcı da kıyamdır.

Secdede varlığını yok etmeyenler, kıyamda, Fâtiha'yı okumaktan mahrum kalırlar.

Öyle ise dualarımız;

"Allâh'ım, bize namazı nasip et!" şeklinde olsun!

Namaz edâ edilmeden, namaz ikame edilmeden, namaz daimîye dönmeden, hedefe ulaşılmış sayılmaz!

İşte onun için denmiştir; "Namaz dinin direğidir!" diye...

Bir çoğunuzun dikkatini çekmiştir; pek namazdan bahsetmemişimdir, şimdiye kadar. **Birçok şeyden bahsetmişimdir de, namazdan bahsetmemişimdir... Niye?**

Çünkü birçok şey anlaşılıp idrak edilmeden, namaza girilmez!

Namazı anlamayan da zekât veremez!

İşte bu yüzden; "akimus salâti ve atiuz zekât" bağlantısı vardır Kurân'da.

Allâh, hepimize namazı kolaylaştırsın. Gerçekten namazı isteyenlerden ve hakkını edâ edenlerden olmayı bize nasip etmiş olsun Cenâb-ı Hak...

Cumanız mübarek olsun!

Antalya, 3 Ocak 1997

33

ALLÂH SİSTEMİ: DİN

Kesin bir gerçek var! O da şu...

İnsanlar fâni... Bugün var, yarın yok!.. Ama İlim, Bâkî!

Hz. Ebu Bekir'in bir sözü var, çok önemli:

"Her kim Muhammed'e tapıyorsa, Muhammed öldü. Her kim Allâh'a iman ediyorsa, gereğini yapmaya devam eder."

İşte bu! Ana gerçek...

Siz bugün varsınız, yarın yoksunuz! Ben bugün varım, yarın yokum! Ama önemli olan; insanların gerçekleri, bu ilmi anlayabilmeleri!

Bir pınardan su fışkırmış... Bu pınardan fışkıran su 1400 seneden beri akıp geliyor, yol buluyor. Bireylerden akıp geliyor.

İnsanlar Dünya üzerinde yaşadığı sürece de, bu su bir yol bulup akmaya devam edecek.

Dolayısıyla, **de ki:**

"Bizim ihtiyacımız suyadır, musluğa değil! Musluk, altın kaplama olmuş, bronz olmuş, sarı olmuş... Musluklar hiç önemli değil! Biz, suya bakarız."

Su geldiği müddetçe hayatiyetimiz de devam edecektir. Yaşamımız, güzelliklere doğru, inşâAllâh devam edecek demektir. İşte bu sebeple önemli olan sudur!.. Musluk değil!

Ancak burada anlamamız gereken çok önemli olan bir nokta var:

İslâm Dini'nde "Ruhban" sınıfına yer yoktur. Dünya'da ise ruhban sınıfı daima olmuştur ve olacaktır.

Daha doğrusu, âyeti kerîmeye göre:

"Sonra Rasûllerimizle onların eserleri üzere takviye ettik! Meryem'in oğlu İsa ile de takviye ettik; Ona İncil'i (müjde olan BİLGİ) **verdik... Ona tâbi olanların kalplerinde şefkat, sınırsız hoşgörü ve rahmet ve Ruhbaniyet** (Allâh'a ermeyi) **oluşturduk; bu amaçla yaptıkları ruhbaniyet çalışmalarını ise** (çok büyük korku dolayısıyla sırf uhrevî - ruhanî yaşama dönük çalışma) **<u>onlar uydurdular!</u>** (Oysa) **onu** (Ruhbaniyeti) **onlara mükellef kılmamıştık. Ancak Allâh'ın rıdvanını** (cennet nimetlerini) **talep etmek için bunu başlattılar...** (Ama) **ona hakkıyla da riayet etmediler! Onlardan iman edenlere ecirlerini verdik...** (Ancak) **onlardan** (ruhbanlardan) **çoğunun inancı bozuktur!" (**57.Hadiyd: 27)

Dinde ruhbaniyete yer yoktur!

Ruhbaniyetle birlikte ruhban sınıfı da yoktur. Yani, İslâm Dini'nde, din adamları sınıfı olmaz!

Din, ne demektir?

"DİN", Allâh'ın yaratmış olduğu sistem ve düzendir.

Allâh'ın yarattığı sistem ve düzen içinde, din adamları sınıfına yer yoktur demektir.

Din, hükümlerinin geçerli olduğu devri kapsar. Yani sadece, Âdem'den şu güne kadar olan zaman dilimlerini kapsar olmaması gerekir.

Niçin "*din adamları*" sınıfının dinde yeri yoktur?

Çünkü din, insanlara, toplumsal düzen kurmaları, çeşitli sosyal sınıflar oluşturmaları, saltanat kurmaları ve böylece de birbirlerine hükümranlık tesis etmeleri için gelmemiştir.

<u>Din esasında, gelmemiştir. Din, bildirilmiştir!</u>

Allâh'ın yaratmış olduğu sistem ve düzen, Rasûlü tarafından insanlara bildirilmiş, açıklanmış, tebliğ edilmiştir...

"Allâh'ın yaratmış olduğu böyle bir Sistem ve Düzen var! Siz, bu Sistem ve Düzeni anlayarak kendinize ona göre yön verin ki, neticede pişmanlık duymayasınız" diye insanlar uyarılmışlardır.

Açıklamaya çalıştığım bu husus çok önemlidir.

Bugün tartışılan pek çok konunun çözüm anahtarıdır.

Allâh, yeryüzü yaratılmadan evvel, ezelde bir **Sistem ve Düzen içinde bu âlemleri yaratmıştır.** Dünya'nın yaratılışı ise, bu sistem ve düzende bir değişiklik meydana getirmemiştir...

"Lâ tebdiyle li halkıllâh..." (30.Rûm: 30)

"Allâh yaratışında değişme olmaz!" Hükmü, bu sistem içinde çalışmaktadır.

"Ve len tecide li sünnetillâhi tebdiyla" (33.Ahzâb: 62)

"Allâh'ın sünnetinde değişiklik olmaz!"

İşte bu sistem, Rasûller ve Nebiler aracılığı ile insanlara tebliğ edilmiştir.

Sen bugün için Dünya'da herhangi bir şekilde varsın; ama, yarın öbür gün bu dünya ile alâkan kesilecek, başka bir boyutta yaşamaya devam edeceksin.

Daha sonraki evrelere kendini hazırla! Çünkü, Allâh böyle bir sistem ve düzen oluşturmuş... Sen kendini bu sistem ve düzene göre yetiştirmezsen, ölümden sonraki yaşamda büyük sıkıntı ve ıstıraplara düşersin.

Rasûller insanlara bu gerçekleri bildirmiş...

Bu bildirim nasıl yapılmış?

"Eyyühen Nâs"; "Ey insanlar" denerek. Falanca millet, falanca kavim denerek değil! "Eyyühen Nâs"; "Ey insanlar" şeklinde hitap var.

Çünkü, bütün insanların, içinde yaşadıkları sistem ve düzenin kurallarını bilmek ve ona göre kendilerine yön vermek hakları vardır. Dolayısıyla, "DİN"in yani, Allâh'ın yaratmış olduğu sistem ve düzenin muhatabı da *din adamları* değildir. Yeryüzünde yaşayan her ferttir! Tek tek!

Ve buradaki önemli ikinci nokta da şudur:

Her ferde, bu sistem ve düzen bildirilirken, insanların kendilerini kurtarabilmeleri, geleceğe güzel bir şekilde hazırlanabilmeleri için de bu teklifler getirilmiştir. Yani, şunları yaparsanız, yararını görürsünüz, kârlı çıkarsınız. Yok, ihmâl ederseniz, neticesinde de siz kendi kendinizi cehenneme atmış olursunuz, diye bildirilmiştir, Kurân'da!

Buradaki teklifler tek bir paket değildir. "Bunların hepsini yaparsan cennete gidersin, yapmazsan cehenneme gidersin"... Böyle bir şey "DİN"de yok! Rasûlullâh'ın tebligatında yok!

Nasıl ki; bir dönem ders çalışılır, imtihana girilir, ve imtihanda çıkan sorulardan bir kısmına doğru cevap verilebilir ve o kadarının karşılığı not alınarak, sınıf geçilirse; aynı sisteme benzer olarak İslâmiyette de, İslâm "DİN"ine göre insanlara çeşitli teklifler getirilmiştir.

Namaz, oruç, hac, zekât, yalan söylememek, iftira atmamak, gıybet etmemek, başkasının hakkına tecavüz etmemek, yetim hakkı almamak, hanımlar için başlarını örtmek gibi.

Bunların hepsi getirilmiş tekliflerdir. Bir kişi bunlardan yapabildiği kadarını yapar; yapamadığı, onun kendi eksiğidir. Bunların hepsini yapacaksın, yapmazsan hepsini birden, diğer yaptıkların geçersizdir; diye bir şart yoktur. Sen, yapabildiğin kadarını yaparsın ve bunun karşılığını da alırsın.

Kişi, yaptığının veya yapamadığının hesabını kimseye vermek zorunda değildir. Çünkü, hesap verilecek din adamı sınıfı yoktur İslâm Dini'nde!

Din Profesörü, din âlimi, imam, müftü, şeyhülislâm... Böyle şeyler yoktur İslâm Dini'nde!

Her fert direkt Rasûlullâh'a muhataptır, Kurân'a muhataptır.

Kur'ân teklifleri Allâh Rasûlü tarafından açıklanmıştır. İsteyen tatbik eder, istemeyen etmez! İnsanın başında, bunlardan sorumlu olan bir din adamı sınıfı yoktur. Olamaz! Böyle bir şey uydurmadır!

Hiç kimse, hiçbir insan, hiçbir fert; "*Efendim, ben falancadan fetva aldım, ben filanca şeyhten duydum, filanca müftüden duydum, onun için böyle yaptım*" diyerek mesûliyetten kendini kurtaramaz!

Bunu çok iyi anlayın! Çevrenize de anlatın!

Hiç kimse, hiç kimseyi bahane ederek, bana yanlış bilgi verdi diyerek, kendini kurtaramaz! Sistemde mazerete yer yoktur.

"*At buradan kendini aşağı!*" diyen adama inanır da, dokuzuncu kattan aşağı kendini atarsan, kemiklerinin kırılmamasını bekleme! Aşağıdaki mermerden de, merhamet dilenme! **"**Atladığımda bir şey olmayacağını söyleyen adama ben inanmıştım!**"** demenin de bir yararı yok artık! **Yanlış adama sormanın pahasını bütün kemiklerin kırılarak ödersin!**

İslâm Dini'nde din adamları ve sınıfı yoktur!

İslâm Dini'nde istişare vardır!

Bildiğini düşündüğün kimselerle istişare eder, danışırsın, fikrini sorarsın! Ama sen, kendi aklınla kendi mantığınla, kendi vicdanınla yolunu çizersin... Ve, sonucuna da katlanırsın...

Bana sorarsanız, fikrimi söylerim, fetva verme hakkım yoktur! Fetva veremem, fetva verme olayı yanlıştır ve bâtıldır, geçersizdir!

Fetva vermek demek, Allâh adına konuşmak demektir.

Ben, Allâh adına konuşamam!

Ben, Allâh Rasûlü adına konuşamam!

Ben, çalıştığım konuda, yaptığım çalışmalar kadar, etüd ettiğim kadar, kişisel kanaatimi söylerim ve benim görevim orada biter.

Otomobil konusunda; **"***Şu arabanın motoru nasıldır? Performansı, gücü nedir? Yeterli midir?***"** diye sorar, danışırsan ve benim de, bu konuda bir fikrim varsa... Arabanın motoru, kaportası, aksesuarı vs. hakkında bilgi verir, fikrimi söylerim.

Yahut bilgisayar konusunda danışmak istiyorsan, bilgisayar hakkında bilgimi söylerim.

Ya da, "DİN" hakkında sorarsın, fikrimi söylerim.

Ama, benim bütün bu tavsiyelerim, sözlerim kimseyi bağlamaz!

Çünkü herkes; kendi aklı, fikri, idrakı ile kendi yolunu çizecek, sonuçlarını da kendisi yaşayacaktır!

İşte Allâh'ın yaratmış olduğu sistem ve düzen budur!

Hiç kimsenin Allâh adına, din adına, şeriat adına diyerek bir başkasını yargılama hakkı yoktur.

Sen, birinin malını gasp ettiysen, bu olay, toplumsal hukuk açısından yargılanacak bir suç oluşturur. Bu toplum seni, onun hakkını çaldığın için yargılar. Toplumsal hukuk açısından, toplum düzeni açısından yargılar. **Allâh** adına, **din** adına yargılama yapılmaz!

Din, Allâh'ın ezelde yaratmış olduğu bir düzendir.

Bunun bildirilmesindeki amaç, kişinin içinde yaşadığı sistem ve düzeni anlaması, ona göre kendini geleceğe hazırlamasıdır.

Âhirette yaşanılan şartların dehşetinden, âlemin yaşamından söz ederek, âyeti kerîme diyor ki:

"O süreçte kişi, kardeşinden kaçar, anasından, babasından, karısından ve oğullarından! O süreçte onlardan her birinin derdi

kendi işidir!” (80.’Abese: 34-37)

Yani, herkes ferden ferdadır.

Orada, normal bir gelişin, akışın gereği olarak, birtakım kavramlar yok artık! Yedi kat ceddin, deden ninen ile yedi kat torunun ve sen aynı yaştasın aynı ortamdasın... Bunu iyi anlamaya çalış! Artık orada, birtakım değer yargıları vs. yok! Herkes kendi başına!

Din ferde gelmiştir, devlete değil!.. Topluma değil!.. Rejimler kurulsun diye değil!..

Hz. İsa, bu gerçekleri anlatıyordu insanlara ve diyordu ki;

“Kendinizi göklerin krallığına yani âhiret âlemine, oranın güzelliklerine hazırlayın!”

O, bunları söylerken, bir Barabbas çıktı ortaya!

Barabbas, Yahudilere karşı bir tepki ile gelen bir grubu temsil ediyordu. Ve, İsa’ya dedi ki:

“Sen bizim başımıza geç. Biz yeni bir din devleti kuralım ve bu din devleti ile yahudilere galebe çalalım...”

Hz. İsa’nın cevabı şu oldu:

“Ben, dünya rejimi saltanatı kurmak için gelmedim. Ben insanlara âhiretin güzelliklerini anlatıp, oraya hazırlanmaları için uyarmak üzere geldim.”

İsa’nın devrinde kalmadı Barabbas! Her devirde var Barabbas’lar!

Eğer siz gidip de; “*Hocaefendi, gel benim ölülerime oku! Onların günahlarını bağışlat! Sana şu kadar para veririm*” dersen, o hocaefendi de gelir, senin güzellikle paranı alır, “*okudum*” der; yedi çarkına okur! Sen de cahilliğinin, bilgisizliğinin pahasını ödersin!!!

Önce, dinde neyin var olup, neyin olmadığını araştır, ona göre de, davranışlarını düzenle! Bilgisizliğinin ve cahilliğinin pahasını ödüyor, sonra da; *“Bu para benden niye alındı*” diyorsun. Ne olacak! Sülün Osman,

Beyazıt Kulesini de sattı, Galata Kulesini de! Alan olduktan sonra niye satmasın!

Biri Galata Köprüsünü satar, öteki de cennetin anahtarlarını!

Sen, Cennet nedir, Cehennem nedir bilmezsen, o da; "*Saçının teli göründü, cehennemden hiç çıkmayacaksın, ebedî yanacaksın*" der. Seni korkutur. Sen de "*Aman yanmayayım*" deyip, ne vereceksen vermeye kalkarsın. Kendi cahilliğinin pahasını, bedelini ödersin...

Yanlış, din adamı dediklerini suçlamandır!

Doğru, kendini suçlamandır.

Sen bilgi sahibi olursan, ona gitmezsin ve onun da seni kandırmasına imkân vermezsin! O, seni, kandırıyorsa, sen **"beni kandır"** diyorsun. Onun için kandırıyor.

İnsanın yaptığı en kolay şey; karşısındakini suçlamaktır. Karşıdakini suçlama! Kusuru kendinde ara!.. Yanlışı kendinde ara!.. Senin yaptığın yanlışlar dolayısıyla karşındaki seni istismar ediyor...

34

BAĞLAMALI ORUÇ

Bu arada, bazı arkadaşların bağlamalı oruç ile ilgili sorularına bir açıklık getirmek istiyorum.

Şartları müsait olanlar için yapabilecekleri bir şeydir bağlamalı oruç. Ancak, böyle bir şey tavsiye edilmemiştir, yapın denmemiştir herkese!.. Kişinin içinden gelir, yapar, o ayrı!

"Din", tamamen en kolay şekliyle insanlara teklif getirmiştir. "Gücün nereye kadar yetiyorsa" diye.

Bugün insanlar, bir gün bile orucu zor tutarken, hiçbir şekilde iki gün, üç gün arka arkaya bağla da oruç tut diye bir şey söylenemez. Böyle bir şey söylemek de abesle iştigaldir.

Bunun yanında, bir diğeri kendini iyice **"Allâh"**a vermiştir. O yolda bir mücahede yapmak istiyordur. Ona da kimse karışamaz. **Ancak, bu orucu tutabilmek için sağlığın çok düzeyli olması lazım.** Herhangi bir kan şekeri problemi olmaması lazım. Zira, orucun meydana getireceği kan şekeri düşüklüğüne bağlı aşırı unutkanlık ve ne yaptığını bilememe gibi dalgınlık hâlleri oluşturması, kişi için çok zararlı!

Onun için de, bazı ibadetler de gençlikte yapılabilir. Gençlikte yapıldığı zaman o çalışma yarar sağlar. Yaşlılıkta sen onu yapmaya kalkışırsan, arabanın lastiğini yarmış olursun. Hem yola gitmeye kalkıyorsun hem de arabanın lastiğini yarıyorsun. Yarar sağlamaz!

Onun için, her şeyin bir yeri yurdu ve şartları var.

Bugünkü insanlar ibadetler hakkında fazla bir şey bilmiyor dersen kabul ederim. Çünkü, insanlar tespih namazının da çok yararlı olduğunu ve bu namazın kolaylıkla kılınabileceği gerçeğini bizden duydular.

Bizden evvel Türkiye'de tespih namazı âdeta yoktu, yaygın değildi. Eğer bugün tespih namazı kılınıyorsa çeşitli yerlerde, bu, bizden çıkan ve yayılan bir olaydır.

Kimse hadis kitabı okuyarak dini öğrenmiyordu ki!

Din öğrenmek istediğinde ne yapıyorsun?.. Gidiyor, mahallenin imamına soruyorsun... **Mahallenin imamı nereden bilecek ki!** O, senin bildiğinin yarısını bile bilmiyor. Doğru dürüst din araştırması yapmış insan yok ortada! Olmayınca da, ehli olmayanlara soruyorsun. Ve o da, seni yanıltıyor.

Bu işin kaynak kitaplarını aç oku! Oralarda neler anlatılıyor. İbadetler hakkında neler deniyor? Böyle bir şey var mı yok mu? Araştır bakalım!

35

KAZALARDAN KORUNMA DUASI

– **Kazalardan korunma duası** nasıldır? Söyler misiniz, ben bulamadım.

– **“BİSMİLLÂH, RABBİYALLÂH, HASBİYALLÂH, TEVEKKELTU ÂLALLÂH; VE İYTESEMTU BİLLÂH, FEVATTÜ EMRİ İLÂLLÂH, MÂŞALLÂH, LÂ KUVVETE İLLÂ BİLLÂH.”** Bu bir vasıtaya binildiğinde 8 veya 12 kere okunur.

36

MUHABBET - AŞK - HAŞYET

– Aşkla muhabbet arasındaki mânâ farkı nedir?

– Aşk, muhabbetin şiddetlisidir.

– Aşkın daha şiddetlisi ne demektir?

– Aşkın daha şiddetlisinde bir şey kalmaz ortada! Aşk, zaten bir ateştir, olduğu yeri yakar yıkar, gerisi de kalmaz.

– Haşyet diyemez miyiz o zaman?

– Hayır! Aşk ayrı şey, haşyet ayrı bir şeydir. Hiç alâkası yok birbirleriyle! Ayrı kavramlardır, Aşk ve Haşyet! İkisi de ayrı ayrı şeylerdir...

Aşk, aşık olanı, kendi varlığını yok etmeye sevk eder! Yani, öylesine seversin ki karşındakini, onun için, her şeyinden geçersin. Sevdiğinde yok olursun!..

Beğeni ayrıdır, sevgi ayrıdır!

Bir şey beğenirsin, beğendiğin şeye sahip olmak istersin!

Seversen, sevdiğinin istek ve arzularında yok olmak mecburiyetindesin!

Sevgi, aktığı kadarıyla kişide benliği yok eder.

Ne kadar çok seviyorsan, sevgin kadar karşındakine teslim olursun; bunun sonucunda da ondan razı olmak mecburiyetindesin.

Bu sevgi, aşk noktasına ulaştığı anda artık onun yanında senin istek ve arzuların sıfır noktasına düşer. Sadece, onun yanında

olayım, yeter dersin, ne hâl ve şart içinde olursam olayım. Hani, diyor ya;

"Dün gece yâr hanesinde yastığım bir taş idi.

Altım çamur, üstüm yağmur, gene gönlüm hoş idi."

İşte, o yâr hanesinde altı çamur, üstü yağmur, başının altında sadece taş var iken mutlu olmak, aşkın sonucudur. Bu, mutlak teslimiyete götürür.

Haşyet ise, bundan çok farklıdır.

Haşyet, Allâh ismi ile işaret edilen varlığın sonsuz azamet ve kibriyâsı önünde bir hiç olduğunu hissetme hâlidir.

İşte bu, hiç olduğunu hissetme hâlinin adı, "Haşyet!" Yaşamı da, "secde"dir.

Hakiki secde, tahkikî secde budur.

Taklidî secde ise, işte benim yere yatıp alnımı toprağa koymamdır.

Biz toprağa bile koymayız. Öyle büyüğüz ki (temizlik zırvasıyla), halının üstüne seccade atıyoruz.

Allâh Rasûlü, yağmurda çamurda, toprağa secde ediyormuş.

Biz, halının üstünde, halılar yetmiyor, bir de seccade arıyoruz. Yaptığımız hareketin ne anlama geldiğini hiç düşünmüyoruz.

"O öyle yapıyorsa ben de öyle yaparım..."

TAKLİT!!!

İşte insanı batıran, mahveden şey, **"O, öyle yapıyorsa ben de öyle yapayım"** düşüncesidir.

Niye öyle?

Allâh'a yakîn aramanın, Allâh'a yakîn elde etmenin yolu; "Niye, Neden, Niçin, Nasıl"dan geçer.

Soru sormayan beyin için Allâh'a giden yol kapalıdır! Soru sormayan beyine yakın olan mekân, ağıldır. Allâh'a ermek isteyen

beyin sorgular; ağıla gitmek isteyen beyin boyun keser ve dinler.

– Maddeden bu kadar soyutlanma olayı, şartlanmalardan bu kadar kurtulabilme olayını başarmak kuvvetli bir muhabbet, aşk mı gerektiriyor..?

– **Ya kuvvetli bir akıl veya kuvvetli bir aşk...** Kuvvetli bir akıl, tefekküre götürür. Kuvvetli tefekkür haşyeti getirir. Ne diyor âyette?

"Allâh'tan ancak âlim olanlar haşyet duyar."

"Haşyet duyabilen" derken şunu unutmayalım... **Haşyet, duygu değildir! Haşyet, tefekkür sonucu oluşur.** Tefekkürün sonucunda oluşan haşyetin hissettirdikleri vardır.

Aşk ise, duygudur. Onun içindir ki, haşyet sahipleri âşıklardan mertebe olarak üstündür.

Hz. Muhammed için, "yüksek muhabbet mertebesi" derler. Bu, yanlıştır.

Hz. Muhammed, haşyet mertebesinin yüceliği içindedir!

Aşkta, eriyiş ve yok oluş vardır...

Haşyette, Allâh'ın Azamet ve Kibriyâsı vardır.

Allâh'ın Azamet ve Kibriyâsını kaç kişi müşahede edebilecektir?

Âbidler, ârifler, âşıklar çoktur... Haşyet ehli çok azdır! Çünkü, o **haşyetin** oluşması için çok güçlü bir tefekkür lazım. Çok yüksek bir basîret ve de feraset lazım!

– O zaman, aşkta benlik var, diyebilir miyiz?

– **Benlikle başlar, nihayeti benliğin kalkışıdır. Aşk, fenâfillâha götürür. Haşyet, Bakâbillâh'ın seyrinde olan bir olaydır,** hakkıyla olması için!

– **"Onlar Allâh'ı çok şiddetli severler"** şeklindeki âyet, haşyete düşenler midir?

– **Hayır! Onlar, Allâh'a ulaşmak isteyen âşıklardır! Öteki ile kıyasa gelmez.** Allâh için hep bir şeyler yaparız. Allâh için bir şeyler yapma arzusu, şevkin, muhabbetin neticesidir, aşkın neticesidir. **Bana göre, haşyet, aşkın üstündeki mertebedir.**

"Eğer siz benim bildiklerimi bilseydiniz, rahat rahat yataklarınızda uyumaz, Allâh Allâh diyerek çırılçıplak dağlara fırlardınız."

İfadesi Hz. Rasûlullâh'ın haşyetine işaret eder. Ve, kendisindeki o haşyeti dile getiriştir.

"İçinizde Allâh'ı en çok bilen benim. En çok korkan da benim!" demesi de, haşyete işarettir.

Buradaki korku, haşyettir. Korku, bildiğimiz Allâh'ın sopasından korkma değildir. Hadiste ona işaret ediyor.

Yeryüzünde, Hz. **Muhammed**'den daha iyi, daha yüksek vahdet ehli olabilir mi? Onun bahsettiği en yüce durum işte bu haşyettir.

Ama, hayalindeki "*tanrı*"na "Allâh" *etiketini* yapıştırıp ona, Allâh diyenler, haşyetin ne olduğunu bilmezler. Onlara göre en yüksek mertebe aşktır.

Muhabbet, temeli ile ikilik ve şirktir. Tâ ki, aşkın en son noktası ikiliği kaldırır. O noktaya kadar hep ikiliktir, muhabbet! **Zaten, haşyeti duyan kişide ikilik kalmaz!** Çünkü, **"Hiçlik"** noktasındadır. **Haşyetin sonucu; O azamet ve kibriyâ önünde hiç olduğunu hissediştir.**

– Haşyet, Mardiye'de mi hissedilir?

– **Mutmainne'de onun ilk hâlleri hissedilir, yaşanır. Radiye'de kemâle erer. Mardiye'de tam haşyet yaşanır. Mardiye'de ve Sâfiye'de belli olur.**

– Bu haşyet duyulmaya başlandığında çok büyük acılar da yaşanır mı?

– Sen o haşyeti her zaman duyamazsın zaten... O ancak, bir namazda iken ve kendini o konuda yoğunlaştırdığında hissettiğin bir olaydır. Haşyet duymana rağmen beden duruyor, varlığını sürdürüyor. Beden ortadan kalkmıyor ki! Beden ortadan kalkmadığı gibi, bedenin dünyası da yaşamını sürdürüyor.

– Bu yaşam sürerken, yapılan fiillerin yanlışlığının farkına vararak bu sistem içinde korkuların yaşanması olacak mı?

– Olacak tabii!

– Peki, bunlardan sıyrılmak zikirden, ibadetten, Hacc'dan..?

– Şimdi bakın! **Zikir, arabanızın deposunu benzinle doldurmaktır. Ama, arabayı hedefine götürmek yol bilgisi ister. Yolu bilmiyorsan, hangi yoldan nereye gideceğini bilmiyorsan, arabaya ne kadar benzin doldurursan doldur. Hatta, arkasına benzin dolu tank bağla istersen!**

Önemli olan ilimdir!

Zikir, ilmin gelişmesi için gereklidir. Zikir hedef değildir ama, onsuz bir yere varılmaz. İlerleyemezsin! Mümkün değil! Ne kadar yol bilirsen bil, arabanın deposunda benzin yoksa çakıldın kaldın bir yerde.

Ben, **"DUA VE ZİKİR"** isimli kitabımda yazdım. Zikir istemek için bana gelmenize gerek yok ki! Bu kitabımda ben, herkesin neler yapabileceğini yazıyorum. Benim, kitaplarımda tüm bunları yazmaktan amacım, **insanlar beni aramak gereğini duymasınlar, beni aramak mecburiyetinde kalmasınlar**.

Gerekli olan tüm bilgiler kitaplarda var. Dolayısıyla **beni aramanıza gerek yok!**

37

HACCA GİDENLER, DİKKAT!

– **"K"** harfinin noktasında bütün sırrın olduğu... Hafsalamızın alamadığı o koskoca evrenin, **"K"** harfinde olduğu gibi çizgi üzerindeki bir noktadan açılan açı içindeki evrende yaşadığımız gerçeğine işaretinizi bir kasetinizde dinlemiştim... Bütün bunların **"Allâh"** adıyla işaret edilen indînde hiç durumda olduğunu, o kasetten dinlediğim zaman, çok tesir etti! Ben de hacca gitmeye niyet ettim... Hacc'da özellikle tavsiye edeceğiniz nedir?

– **Oraya giden kişinin bir kere yapması gereken en önemli ve en çok şey, tavaftır!**

– Ramazan'da bir Tv kanalında gösterdi. Orda tepeler, evlerin olduğu yerler, hep namaz kılanlarla dolu, ne kadar kalabalık! Çok az bir grup da tavaf ediyordu?

– İşte o kadar, insan içinde uyanık olanlar! Tavaf edenler... Geri kalanı hani Yunus'un söylediği; **"Sürüden saydılar beni..."**

Çünkü Allâh Rasûlü diyor ki;

"Kâbe'de yapılan en değerli ibadet tavaftır."

Tavaf yapacak gücün bittiyse, kalmadıysa, o zaman namaz kıl!

Daha önemlisi; adam, **"***Ben Kâbe'ye gittim.***"** diyor, **dışarıda Ebu Cehil'in evinin olduğu yerde namaz kılıyor!!!**

Esas olan, Kâbe'nin çevresidir!

Televizyonda gördüğünüz gibi, terâvih namazı kılınırken, tavaf edenler var. İşte o kadarlık bir alan! Ondan sonra zaten evler başlıyor.

Yani, Kâbe'nin kapalı alanı, dış mahalle! Bir de, dış mahallenin dışları var!!! Oralarda namaz kılanlar, Kâbe'nin feyzini alamıyor!

Kâbe'nin feyzini alabilmek için, terâvih namaz kılanların boş bıraktığı takriben 20-30 m. yarı çapındaki alan önemli! Esas radyasyonun güçlü olduğu alan orası...

Eğer onların, bu işten biraz anlayan yanları olsaydı, Kâbe'yi o kadar büyütmek yerine; o alanda Kâbe'yi yükseltip onun etrafını beş kat, altı kat yükseltip, tavaf alanı yapar, döne döne Kâbe'nin etrafında üç tur çıkar, üç tur iner çıkar giderdi. Orda yapılması gereken hesap budur.

Ama millet, Kâbe'yi taş duvar biliyor. Eh! *"Biz de gittik orda, döndük"* diyor!!! Böylece bir hikâye sürüp gidiyor.

Dolayısıyla, Kâbe'ye en yakın olan o alanda tavaf yapılmasında yarar var!!! Yapabiliyorsan yap! Yok, yapamazsan o alan içinde tavafını, git bir tarafta namaz kıl!

Hacc'da, günahların sıfırlanması söz konusudur!

Umre ile Hac hiçbir zaman kıyaslanamaz! Bin tane Umre bir Hac getirisi yapmaz!

Arafat'ta milyonlarca insan topluluğunun beyinlerinden yaydığı güçlü bir radyasyon var.

Arafat Tepesinde ve çevresinde aynen Kâbe'deki gibi mevcut olan radyasyon ile etkilenince oradaki o insanların beyinleri; Dünya'nın hiçbir yerinde olmayacak güçte bir etkileşim oluşur ve günahlar sıfırlanır...

Umrede böyle bir olay yaşanmıyor ki!..

– **Arafat'ta günahlar siliniyor.** Namazdaki **"iyyake na'budü ve iyyake nesta'iyn"** derken, onun bilincine vararak o namazı kılarsak günah silinecek. Aradaki günah silinme farkı ne?

– **Birisi, iki zaman arasındaki günahı siliyor. Diğeri, yaşamın boyunca olan günahları siliyor.**

– Hacca gitmenin taban yaşı nedir?

– Taban yaşı, farziyet itibarıyla bulûğa ermiş olmak! Tabii ki, ondan evvel giderse hiçbir mahzuru yok! Ama**, bulûğa erdikten sonra sorumluluk başlar!** Eğer gitmemişse kişi, o sene içinde giderse geçmiş günahlarından sıfırlanacak! Daha sonra ne kadar yaşayacağın belli mi?

– Kâbe'de kılınan bir namazı televizyonda izleyerek, uyulabilir mi?

– Kendini tatmin etmek için isteyen uyar! Namaz kılmak için câmi diye bir yer şart değildir ki! Her yerde namaz kılınır. Ama, Kâbe'de kılınan namaza televizyondan tâbi olarak kılınamaz!.. Ancak, onlara fikrinde uyarak **"namazı yaşamaya"** çalışabilirsin. Bunu da kimse yasaklayamaz!

20 rekât namaz kılıyorlar, terâvih diye. 20 rekât zorunlu değil ki!!! **Terâvih namazı sekiz rekâttır! Rasûlullâh'ın zamanında, O'nun kıldığı sekiz rekâttı.** Açın hadis kitaplarını bakın! Neresini düzelteyim ben bu işin?

– Kitaplarınızdan, **"kalp"**in **"bilinç"** olduğunu anladım?

– **Kalp, şuurdur.** Bazı âyetlerde, kalp göğüste mecaz olarak anlatılıyor.

Efendimize cahil Arab'ın biri gelmiş; "Ben Allâh'ı biliyorum" demiş. Efendimiz de; "Nerede?" diye sormuş. Arap; "Gökte" demiş! Efendimiz de; "Tamam, sen iman etmişsin, güle güle" demiş...

Kur'ân, bütün topluma hitap etmiyor mu?.. Bir kısım dar anlayışlılara da hitap etmesi için onların anlayışınca da bir şeyler yazması, hitap etmesi lazım değil mi?..

Anlayış seviyelerine göre çeşitli hitaplar vardır Kurân'da...

Abdülkâdir Geylânî de, kalpteki kara noktadan bahseder. Tabii, kalpteki kara nokta deyince, yüreğin içinde kara nokta arıyoruz**.**

Abdülkâdir Geylânî'nin bahsettiği "Sevde-i Âzâm" dediği "kara nokta" kalptedir! Yani, şuurda! "Haşyet" idrakı sonunda oluşan "HİÇLİK" noktasıdır! Biz arıyoruz, yürekteki kulakçıkta mı, karıncıkta mı; nerde, diye?..

Benim bu anlattıklarım için; "*İslâm dininde yoktur, senin bu dediklerin! Bu, yeni bir din mi?*" diyorlar bana.

Allâh Rasûlü'nün anlattığı dini anlatıyorum, "*yeni bir din mi bu***" diyorlar!!! Allâh Rasûlü'nün anlattığı, açıkladığı dine ne kadar yabancılaşmış, uzaklaşmış bunu diyenler; anlayın işte!**

– **"Zât-ı Akdes"** ile **"Zât-ı Mukaddes"** arasında ne fark vardır?

– "Zât-ı Akdes"; Allâh'ın kendi kendine olan, kendi benliğine olan ilmidir.

"Zât-ı Mukaddes"; Allâh'ın kendindeki özelliklere göre varlıkları meydana getirmeyi murat etmesidir. Her ikisi de Allâh'ın ilminde olup biten bir olaydır!

Kendine olan nazarıdır, "Zât-ı Akdes"!

"Zât-ı Mukaddes" ise, kendindeki özelliklere dayalı olarak varlıları yaratmayı murat etmesidir. Daha doğrusu, o varlıkları meydana getirecek Esmâ'yı, ilminde düşünmesi veya meydana getirmesi...

Burada kelimeler yeterli olmuyor. Kullandığımız kelimeleri böyle bir mertebeyi anlatmak için kullanmaya kalktığın zaman, olay rayından çıkıyor. Bunları anlatacak kelime hazinem yok!

HİÇLİK, yaratılmış için geçerli bir kavramdır. Ancak, Zât'ın bilinmezliğinden söz edebiliriz!

"Ahadiyet" mertebesi itibarıyla o **"bilinmezliği"**, biz kendi aramızda anlayabilmemiz için **"hiçlik"** tâbirini kullanırız. Ama, gerçekte **"hiçlik"** tâbiri kullanılmaz! Bizim aramızda diyalog kurup, konuyu paylaşabilmek için kullandığımız bir kelimedir bu. **Zât, "hiçlik" kavramından münezzehtir!**

Cumanız mübarek olsun! Allâh, hepinizin muîni olsun!

Antalya, 14 Şubat 1997

38

İLÂH SANDIĞIN...

İmkân dahilinde tüm hadis kitapları ve önde gelen tüm tasavvuf eserleri incelendikten sonra yazılmış kitaplardır, benim kitaplarım. Elbette bütün bu verilerin kendime göre değerlendirilmesi de söz konusudur. Yaptığım çalışmaların getirisi de buna eklenmelidir.

Bütün bunlar yine elbette ki **Allâh'ın lütfu ihsanıyla** mümkün olmuştur.

Sonuç bu veritabanı üstüne oturtulmuş, **kişisel yorumdur.** Bu veritabanına oturmayan başka birinin yorumu ise, elbette ki benim yorumumdan farklı bir sonuç orataya koyacaktır!

– Hissedilip de bahsedilemeyen şeylerden mi bahsediyorsunuz kitaplarınızda?

– **Müşahede edilir ama konuşulmaz, yazılmaz bir kısım şeyler!** Çünkü yeterli altyapısı olmayan karşındakini küfre -inkâra- isyana götürür bir kısım bilgilerin; o konuların bağlantıları görülmediği için...

Oysa sen de o ilmi elde edip, o bağlantıları görebilsen; her şeyi yerli yerinde bulursun. Sen tutup da bir bölümünü söylediğin zaman, karşındaki o bağlantıları göremez, bağlantıları göremeyince de kendi başına mütalaa eder, isyan eder, küfre gider.

– Hallacı Mansur gibi?

– Hallacı Mansur ne ki? Bu devirde çocuk oyuncağı hükmünde o söylenenler! Ortaokul talebesi de söylüyor, **"Enel Hak"** lafını söylemek değil, Onun hissettiklerini hissedip yaşamak önemli... Hallacı Mansur

“Enel Hak” dediği zaman gecede 300 rekat namaz kıldığı yazılı kitaplarda...

Şimdi, **“Enel Hak”** diyor; elinde içki kadehi demleniyor!!!

Nerede **tahkiken**, birilerinin **“Enel Hak”** gerçeğini hissetmesi, yaşadıkları; nerede elinde içki kadehiyle **takliden “Enel Hak”** mavalı söyleyip içki kadehine sarılışı... Ne benzerliği var bu ikisinin?!!

Türkiye’nin, bugün söylendiği gibi yaklaşık yüzde otuzu değil; on binde biri gerçekten tarikat ehli olsa Türkiye’yi bugün hiçbir devlet tutamaz.

“Tasavvuf ehli olmak” demek; alıcı olmak demek değil, verici olmak demektir!

Bir daha özetleyim aynı konuyu...

Dünya, Güneş sistemi, galaksi vs. yaratılmadan evvel, **Allâh** kâinatı ve içinde bulunduğumuz tüm sistemleri, **ilminde** yaratmıştır. Belli bir sistem ve düzene dayalı bir şekilde.

Ne galaksinin ne Dünya’nın ne de Dünya üstündeki insanın varoluşu, **Allâh’ın yaratmış olduğu sistem ve düzeni hiçbir şekilde etkilemez ve değiştirmez.** Siz ister buna günlük ifade ile **“Doğa Kanunu”** deyin, ister **“Tabiat Kanunu”** deyin, ne derseniz deyin... Bahsettiğiniz şey; **“Allâh’ın yaratış Sistem ve Düzeni”**dir.

Allâh “Sistem ve Düzeni”, “DİN” ismiyle Rasüller ve Nebiler aracılığı ile insanlara duyurulmuştur.

İnsanlara bu Allâh’ın yaratış düzenini duyurmasının sebebi...

İnsanlar, “ölüm” **denen olay ile birlikte yaşamları son bulmaz, ölüm ötesinde de yaşamları devam eder. Eğer insan, nasıl bir sistem ve düzene göre yaratıldığını bilirse, ona göre gereken çalışmaları yaparak ölüm ötesi yaşamda da kendini kurtarır.** Eğer insan, içinde yaşadığı sistem ve düzenin ne olduğunu -ne yaparsa ne ile

karşılaşacağını- ne yaparsa neyi elde edeceğini bilemez ise, o zaman bunun gereği olan çalışmaları da yapmaz; sonunda da büyük acı ve ızdıraplara düşer. Yani cehennem hayatı yaşar!

Rasûl, Allâh'ın bu sistem ve düzenini, Allâh'ın kanunlarını, **"Eyyühen Nâs"** diyerek bütün insanlara tebliğ etmiştir.

Rasûl'ün muhatabı; ırk, renk, dil, cins, millet farkı olmaksızın bütün insanlardır! Yani tek tek fertlerdir!

Fertler, kişiler; Rasûl'ün bu hitabını değerlendirmek, **O**'nun dediğini anlayarak veya anlamadan iman ederek, gereken çalışmaları yaparak kendi âhiretini, gelecek hayatını elleriyle inşa etmek durumundadırlar!

Ya Rasûl'ün dediklerini araştırırsınız, öğrenirsiniz ve aklınızın mantığınızın gerektirdiği bir biçimde değerlendirirsiniz... Ya da bunu yapmazsınız, sonuçlarına katlanırsınız!

İslâm Dini'ne göre, yani Allâh'ın yaratmış olduğu sistem ve düzene göre; kimse kimseden mesûl değildir; ve kimse, kimse için mazeret teşkil etmez.

İslâm Dini; Rasûl'ün ferde tebliğ ettiği yaşam sistem ve düzenidir!

Ne yaparsan onun neticesi ile karşılaşırsın, yaptığının sonucu olarak! Senin neleri yapmanın sana yararlı olacağı anlatılmış; neleri yapmazsan da zararını göreceğin bildirilmiştir.

İslâm Dini'ne göre, "*din adamları sınıfı*" yoktur!

Maalesef geçmişte de, günümüzde de ve insan yapısı gereği gelecekte de "*din adamları sınıfı*" olacaktır!...

Gerçekte ise, İslâm Dini'nde "*din adamları sınıfı*" yoktur! Herkes kendi başına kendi dinini öğrenip gereğini yapmakla mükelleftir! **"*Ben falanca din adamından öğrendim de onun için böyle yaptım*"** demen, seni hiçbir zaman hiçbir şekilde kurtarmaz!

Allâh'ın yaşam sistem ve düzenini, yaratmış olduğu bu sistem ve düzeni; herkesin tek başına, tek tek öğrenmesi ve yaşamını düzenlemesi gerekir!

Daha önce de verdiğim misal gibi senin dokuzuncu katta kenarda durup, yanındaki adamın buradan atla sana bir şey olmaz, demesine inanıp kendini aşağıya atınca, mermerin üstüne düştüğünde *"bana falanca böyle demişti de onun için benim kemiklerim kırılmasın"* demen hiçbir şey ifade etmez, kemiklerin kırılır!Senin önce, işin doğrusunu gerçeğini öğrenmen gerekir!

Öyle ise, **hiçbir din adamı, hiçbir şeyh, hiçbir hoca, hiçbir müftü senin için öbür tarafta kurtarıcı olamaz; mazeret bahanesi, vesilesi olamaz!**

Herkes, tek tek, **İslâm Dini'nin** ne olduğunu, yani **Allâh**'ın **yaratmış olduğu sistem ve düzenin** ne olduğunu, âhirette nelerle karşılaşacağını; karşılaşacağı olaylara karşı ne gibi tedbirler alması gerekliliğini bizâtihi öğrenmek, araştırmak zorundadır.

Bir sene, iki sene, beş sene sonra başına neler gelir diye düşünüp, ona göre tedbirler almaya kalkıyorsun...

Herkes, bugüne kadar dünyaya gelen herkes, bu dünyada kalamayıp, ayrılıp gittiği hâlde; sen de bunu gördüğün hâlde; eğer sen gideceğin yerin ne olacağını -nelerle karşılaşacağını- araştırmak gereğini duymuyorsan; o zaman bunun sonuçlarına da paşa paşa katlanmak zorundasın!

"Allâh'ın yaratmış olduğu sistem ve düzen", "İslâm Dini" adı altında Rasûl tarafından insanlara tebliğ edilmiştir!

"İslâm Dini", Hz. Muhammed ile gelmiş yeni bir din değildir!

Âdem'den Hz. Muhammed'e kadar gelen bütün Rasûller, Allâh'ın yaratış sistem ve düzenini insanlara bildirmişlerdir. Yani, İslâm

Dini'ni tebliğ etmişlerdir!

"İslâm Dini" böyle... Sistem böyle... İnsan da eğer bu sistemi değerlendirirse, neticede hayatı cennete döner. Değerlendirmezse neticede cehennemi yaşar!

Biz **"Allâh, Allâh"** deyip duruyoruz. Sanki biri somut objeden veya yarı somut bir objeden bahseder gibi...

Az ya da çok kafamızda şekillendirdiğimiz, belli özelliklerle bezediğimiz bir objeye takıyoruz bu adı... Acaba öyle mi **gerçekte?**

"Allâh İsmi İle İşaret Edilen" varlık nedir?

Biz bunu **"Hz. Muhammed'in Açıkladığı ALLÂH"** kitabında yazdık! **"İSLÂM"** kitabında buna değindik... Ayrıca **"Hz. Muhammed Neyi OKUdu?"** kitabındaki bazı bölümler dolayısıyla konuya daha açıklama getiren, bir sayfalık ilave bölüm yazdım... Arzu ederseniz size onu okuyayım...

"İsim" isimleneni ne kadar anlatır? Burada çok çok önemli bir noktaya dikkat çekmek istiyorum.

"İsim", dikkati - düşünceyi bir varlığa yönlendiren kelimedir.

Biz, **"isim"**i konuşmak ya da herhangi bir şekilde düşünmek istediğimiz varlık için kullanırız.

"Allâh" kelimesi, bilindiği üzere bir **isimdir** ve dahi **herhangi bir dile tercümesi genel dil kurallarına göre mümkün olmayan bir özel isimdir!**

"Hulûsi" kelimesi, nasıl bu fakîre işaret eder, tanımayan biri için de bu **işaretin ötesinde** hiçbir şey açıklamayan bir kelime ise; **"ALLÂH"** ismi de, yalnızca bir **özel isimdir** ki, işaret ettiği varlık hakkında hiçbir açıklama getirmez. İlk defa bu kelimeyi duyan kişi, sadece, bu **isimle anılan bir varlık** olduğunu anlar...

Peki... Bu **ismin** <u>işaret ettiği</u> varlık, nasıl bir varlıktır? Bir tanrı mıdır ya da başka bir şey midir?

İşte burası, konunun **en önemli** tarafıdır.

Bize **"Allâh" ismi**yle, **"O", "HÛ"** dediğimiz varlığı tanıtan **Rasûlullâh Muhammed Mustafa** (aleyhisselâm), o isimle işaret edilen varlığın bir ***tanrı, mâbud, ilâh*** olmadığını vurgulamaktadır!

Burada şunu iyi anlayın...

Kurân'daki, **"Sizin İlâhınız Allâh'tır!"** beyanıyla da; bizim, **"*İlâh*"** veya **"*Tanrı*"** diye varsandığımız şeyin, **gerçekte "Allâh İsmiyle İşaret Edilen"** varlık olduğu açıklığa kavuşturulmaktadır.

Yani, **"Sizin ilâh sandığınız varlık gerçekte ALLÂH'tır, ki o da bir ilâh olmaktan münezzehtir!"** anlamı vurgulanmaktadır.

"*İlâh-tanrı*" kavramı başkadır... **Kurân**'a göre, **"ALLÂH"** ismiyle işaret edilendeki anlam ve tarif başkadır.

Bu yüzden, eğer, **"*ilâh*"**ın, **"ALLÂH"** olduğu açıklanıyorsa size; bu demektir ki, **"Allâh"** <u>isminin</u> işaret ettiği mânâ içinde, **"*ilâh-tanrı*"**lık kavramını yeniden değerlendirmek zorundasınız! Yani, **"*ilâh-tanrı*"**yı, **Allâh**'laştırmayıp; aksine, **"Allâh" ismiyle işaret edilen anlamı kavramaya çalışarak**, **"*ilâh-tanrı*"** kavramının onun içinde yok olduğunu **FARK** edeceksiniz!..

Zira, idrak edilirse **"Allâh"** <u>ismiyle</u> işaret edilen anlam; görülür ki, **"*ilâh-tanrı*"** kavramı ortadan kalkar!

"İlâh-tanrı" kavramıyla işaret edilen daima senin ötende bir varlığı simgeler...

Çok büyük önemine binâen biraz daha üstünde duralım...

"Sizin İlâhınız Allâh'tır!**"** demek; **"Allâh"**ın bir **"***tanrı***"** olduğu yani **"***ilâh***"** olduğu anlamına gelmeyip; aksine, şu mânâda olarak ifade

edilmiştir; **"Siz ötenizde *tanrı-ilâh* diye bir şey kabul ediyorsunuz ya, işte öyle bir şey yoktur!"**

"Tanrı, İlâh" yoktur; "Allâh" İsmiyle İşaret Edilen" bir varlık vardır. Bu isimle size anlatmaya çalıştığım varlık; varlığı ve özellikleri itibarıyla sizin varsandığınız ***"tanrı-ilâh"*** kavramından tamamıyla ayrı bir şeydir!

Öyleyse bugüne kadar düşündüğünüz ve varsandığınız ***"tanrı-ilâh"*** fikrini bir yana koyarak, **"Allâh"** İsmiyle tanımlanan varlığın ne olduğunu bir nebze de olsa fark etmeye, tanımaya çalışın!

Dünya...

Dünya adlı uydunun tâbi olduğu, kendinden 1.333.000 defa daha büyük olan Güneş...

Güneş gibi 400 milyar yıldızdan oluşan bir galaksi..

Bu galaksi gibi milyarlarla galaksiyi barındıran, varlığını algıladığımız evren...

Algılama boyutumuza hitap eden bu evren gibi, **sayısız algılama boyutlarına** hitap eden, evren içre nice evrenler...

Nihayet, bu sayısız boyut algılayıcılarının algıladığı sayısız evrenlerin içinde yer aldığı açının yaratıldığı TEK NOKTA, TEK AN... DEHR!..

İndînde sayısız anlar ve noktalar; ve o noktalardan meydana gelen açılar içinde sayısız evren içre evrenler yaratan varlığa işaret amacıyla kullanılan, "ALLÂH" ismi!

Evren içinde, Afrika'daki **"Tanrı kulu"** kabilesinin toteminin yeri ne ise; **"Allâh İsmi İle İşaret Edilen"**in indînde, insanların ***"tanrı-ilâh"*** düşüncesi de o!

İşte nerde bugünkü Dünya toplumlarının düşündüğü ***"tanrı-ilâh"*** fikri; nerede **Muhammed Mustafa** (aleyhisselâm)'ın **Kur'ân-ı Kerîm** ile

açıkladığı **"ALLÂH İSMİ İLE İŞARET EDİLEN"!**

Kur'ân; "şirk" yani "*tanrı-ilâh*" necâsetinden tâhir olmuş, gerçeği anlamaya gayret eden, düşünen ilim sahibi insanlar için gelmiştir! "<u>Allâh İsmi İle İşaret Edilen</u>"i fark edip kavramaya çalışsınlar ve onun gereklerine ve gerçeklerine göre yaşasınlar diye...

Bunu kavrayacak kapasitesi olmayanlar ise, elbette **güdülecekler** ve diğer mahlûkat gibi yaşamaya devam edecekler!

Evet... İşte bu yazıda **"Allâh"** kelimesinin mânâsının bizim kafamızda öyle hayal ettiğimiz, düşündüğümüz **"tanrı-ilâh"** kavramından ne kadar öte, farklı bir şey olduğuna bir nebze olsun işaret etmeye çalıştık...

Eğer bunu **birazcık anladıysak**, hiç değilse akşamları yatağa girdiğimizde bir durup düşünelim...

Kâinatın, evrenin sonsuzluğu içinde bizim yerimiz ne? Ve fark etmeye çalışalım o sonsuz kâinatı, evreni yaratanın varlığını, kudretini, azametini, kibriyâsını!

Esasen Hz. **Muhammed** (aleyhisselâm)'dan bu yana gelmiş ve olayın hakikatine vâkıf olmuş her insan, çevresine benim şu anlattıklarımı söylemiştir.

Biz, Allâh'ın, bugün için, bu ilmi izhar ettiği bir musluğuz!

Sizin için önemli olan musluk değil, musluktan akan sudur! Sizler o suyu alıp değerlendirin! Musluklar geçicidir... Bugün bu musluk vardır, yarın bir başka musluk vardır... Musluklar gelip geçicidir, musluğa bağlı kalmayın, nerede bulursanız o suyu değerlendirin.

Çünkü zaten esas olarak daha evvel dediğim gibi **"İslâm Dini" adıyla açıklanan sisteme göre, "*din adamı*" diye bir sınıf yoktur!.. Dolayısıyla da müftü, şeyh, hoca, âlim, vs... gibi kavramlar asılsızdır, insanların indî yakıştırmalarıdır bu tâbirler...**

Her fert **Allâh**'ın bize gönderdiklerini, **Rasûlullâh**'ın tebliğ ettiklerini, olabildiğince anlayıp dinler ve bu bildiklerini çevresi ile paylaşmak mecburiyetindedir. Ama **hiç kimse, Rasûlden sonra, din adına, Allâh adına, Kur'ân adına konuşma yetkisine sahip değildir!**

Her birimiz **Rasûlullâh**'ın getirdiklerini anlayabildiğimiz kadarını anlar; ve bunu çevremizle paylaşırız. Paylaşılan bu ilim, size ait olandır.

Herkesin örnek alması gereken tek kişi Hz. Muhammed Mustafa'dır!

Benim sayısız eksiklerim, hatalarım, kusurlarım vardır veya olabilir; veya bir başkasının eksikleri, kusurları, hataları, yanlışları olabilir... Siz, **kişi ile ilgilenmeyin, eğer o kişiden gelen ilim size faydalı görünüyorsa alın, değerlendirin!** Aklınız yatmadıysa bir başka yerde ilmi arayın...

Hiçbir zaman, hiçbir yerde, hiçbir şekilde bir ferde bağlanmayın!

Bağlanmanız gereken yegâne şey, "Kur'ân"dır, Allâh Rasûlü "Muhammed Mustafa"dır!

Size en son tavsiyem bunlardır!

Bugün için Cenâb-ı Hak bizi vesile kılmış, bizim vesilemizle bu ilim size gelmiş. Önemli olan bu ilmin size gelmesidir. Biz, bugün varız, yarın yokuz; ama, siz **bu ilmi değerlendirmezseniz, o zaman kendi kendinize zulmetmiş olursunuz, kendi hakkınızı vermemiş olursunuz!**

Çünkü **ölüm sonrası o ebedî hayatınızı ancak ve ancak şu Dünya'da yaşarken inşa etme şansına sahipsiniz. O boyuta ölümle geçtikten sonra durumunuzu iyileştirmek için HİÇ BİR ŞEY YAPAMAYACAKSINIZ!**

Ya bugünden birtakım çalışmaları yaparak ölüm ötesi yaşamınızı cennete döndürürsünüz, cennete gidersiniz ya da birtakım çalışmaları

yapmamanın sonucu olarak; bu ihmâlin sonucu, geleceğinizi cehennem etmiş olursunuz.

Kurân'daki hüküm; **"Allâh kullarına zulmetmez. Herkes elleri ile yaptığının karşılığını alır..."** şeklindedir!

Kendi kendinizi yetiştirip bir yere gelmek zorundasınız! Onun içindir ki elde ettiğiniz ilmin kadrini kıymetini bilin, kendinizi bir yere getirmeye bakın...

39

AMACIMIZ NE?

Rahat olduğum bir husus var... Herkes için gerekli olan bilgileri kitaplarımda anlattım.

İnternetteki Web sitemizde tüm yayınlarımız mevcut... İsteyen beş kuruş ödemeden internetten tüm açıkladığım bilgileri edinebilir: www.ahmedhulusi.org adresinden...

İster ben olayım, ister ben olmayayım hiç önemli değil. O kitaplardaki bilgilerle, siz kendi yönünüzü ve yolunuzu kendiniz çizip; bir yerlere gidersiniz. Zaten o kitapları yazmak, kasetleri doldurmaktaki amacım; insanların, herhangi bir beşere muhtaç olmadan, kendi yollarını kendilerinin bulmasını temin etmekti!

İnsanlar birilerine bağlanma gereğini duymasınlar, kendi akıl ve kendi mantıkları ile kendi yollarını çizebilsinler, amacım buydu! Bu amaçla bu kadar kitabı yazıp, öğrendiklerimi, yanı sıra bildiklerimi, düşündüklerimi bugünkü **toplumun kaldırabileceği ölçülerde** yazdım.

Dolayısıyla, benim gidişim, size bir kayıp olmayacak... İstediğiniz anda, o kitapları açtığınız anda, gereken bilgileri bulacak ve sanki size ben konuşuyormuşum gibi, kitapları okuyacaksınız!

Bizim kapasitemiz işte bu, elimizden bu kadar geliyor... Bunu da yaptık. Yapacağımızı yaptık, **vicdanî** görevimiz bitti...

Aslında görev falan da yok da kendi kendimize bir görev edinmişiz, bu bildiğimizi yazalım diye... Böyle bir sorumluluğumuz da kalmadı artık... Bundan sonra birazcık da kendimize zaman ayırmamız lazım... Biz etrafa

faydalı olalım, derken kendimizi ihmâl ettik. Onun için biraz inzivaya çekilip, bir umutla, kendimizi biraz daha yetiştirmemiz lazım deyip bir kenara çekileceğiz...

Artık bundan sonrası kendi bileceğiniz iş...

Sormak istediğiniz şeyler var mı?

– Hz. Muhammed'in hayatıyla ilgili daha başka şeyler yazacak mısınız?

– Yazmak istiyorum, niyetim var ama ne zaman nasip olur bilemiyorum... Öyle bir niyetim var... Medine devresindeki yaşamı ile ilgili bir kısım şeyleri derleyip toparlayıp yazmak istiyorum; ama ne zaman nasip olur bilemiyorum.

Ne için yaşıyoruz? Amaç ne? Varoluşumuz ve yaşamımızdaki amacımız niye?..

Bu arada şu sorunun cevabını düşünün:

"ŞİRK" niçin kötü ve sakınılması ZORUNLU bir şey?..

Allâh niçin ŞİRKİ bağışlamaz; ama, bunun dûnundakileri dilediğine bağışlar?..

Gökteki Göktürk tanrısı mı kızıyor kendisine şirk koşulmasına?

"*İyi bir mertebe kazanayım*"! Bugünkü insanların %99'unda cehennemden korkmak diye bir olay kalmadı elhamdülillâh; kimse cehennemden korkmuyor... Çünkü cehennem denen şeyin ne olduğunu bilmiyor!

İnsanın bir şeyden korkması için onun ne olduğunu bilmesi lazım; ki ondan korksun! Mesela, sopadan, falakadan korkarsın, çünkü sopanın veya falakanın ne olduğunu az çok biliyorsundur... Ama cehennemden hiç korkan yok! Çünkü cehennemin ne olduğunu anlayan, bilen yok! Eski kaynar kazanlar uçtu gitti, yerine yenisi de gelmedi!!!

Dolayısıyla cehennemin ne olduğunu bilmiyoruz şu anda. Hâliyle cehennem korkusu da kalktı!

Cennet desen, cennetin de ne olduğunu bilmiyoruz! Kimi diyor "Birkaç köşkle birkaç hûri"... Gayet basit bir şeymiş gibi nitelendiriyor cenneti; kimi de "Aman ne olacak canım, cennet de ne imiş!" diyor!

Cennet için de yaptığımız bir şey yok! Nerden çıktı bu Ahmed Hulûsi, bizi diri diri mezara sokuyor!!!

Eyvah, işte orası felaket...

Hiç ölüm korkusu falan da yoktu bizde; nerden geldi bu başımıza! Ahmed Hulûsi, mezara diri diri sokuyor bizi... "Ölüm" diye bir olay getirdi başımıza, ardından diri diri mezara konuyormuşuz! Biz ne güzel, mezara konucaz, kıyamette de artık her ne zamansa ayağa kalkıcaz, dirilicez... Eh, ondan sonrası da Allâh kerîm deyip; gidiyorduk...

Bu adam geldi başımıza, dedi ki;

"ÖLÜM DİYE BİR OLAY YOK! Şu andaki aklınla, şuurunla, **idrakınla DİRİ DİRİ O TOPRAĞIN ALTINA KONUYORSUN!** Etrafını seyrede seyrede... Ve yaşamın, hiç kesilmeksizin devam ediyor, "kabir âlemi" denen o boyutta!

Eyvaah! Aldı mı sizi bir telaş!..

Ya dediği doğruysa, delil de gösteriyor; âyetler dediğini tasdik ediyor; hadisler dediğini tasdik ediyor; çeşitli duyduğumuz hikayeler kabirde yaşamın devam ettiğini söylüyor... O zaman gerçekten biz canlı canlı, diri diri, şuurlu bir şekilde beden hareket etmese de, felç gibi olsa da o mezara giriyoruz...

Şimdi bizi tanıyanların veya kitaplarımızı okumuş olanların veya kasetlerimizi dinlemiş olanların hemen hepsinde ortak olan bir bilgi var:

"ÖLÜM" DENEN OLAYIN BİR SON OLMADIĞI; BU OLAYIN BOYUT DEĞİŞTİRME OLDUĞU; AYNI AKIL VE ŞUURLA YAŞAMIN BU DEĞİŞEN BOYUTTA DEVAM EDİP GİTTİĞİ!

İnsanın doğru dürüst cenneti, cehennemi düşündüğü yok ama işin bu tarafı kesin; bunu fark etti bizi okuyanların hepsi, şükürler olsun! Bu, her işin başı... Bunu idrak, insanın bütün yaşamına yön veriyor... Artık gerisine nasıl yön verir, o, kişinin kendi sorunu ama; **Ahmed Hulûsi** isminin hemen yanında bir gerçek var, o da ölümle birlikte herkesin diri diri, şuurlu, aklıbaşında bir şekilde kabir âleminde yeni bir yaşama başladığını idrak etmesi!

En alt düzeydeki **aklın gereği odur ki, yarın başına ne geleceğini düşünür.**

Akılsız, **"yarın"** diye bir kavram taşımaz! Ama aklın en alt düzeyi **"yarın ne hâlde olucağım"** diye düşünür, ona göre birtakım tedbirler alır...

Yarın sorunu, düşüncesi olmayan ise zaten **"İNSAN"** sınıfı içinde değildir, diğer mahlûkattandır!

Yarını düşünmeye başlayan insanın ikinci aşamada aklına gelen şey, boyut değiştireceğime göre, ben hangi ortamda olacağım, nasıl olacağım, ne hazırlık yapmam lazım; düşüncesidir!

15 gün sonra Londra'ya gidiyorum; şimdiden telefonla orada kalacağım evi ayarlatıyorum, oradaki birtakım şartlarımı ayarlatıyorum...

Niye?..

Gittiğim yerde zor duruma düşmeyeyim diye! Ama belki, buradan çıkarken bir araba vuracak öbür boyuta intikâl edeceğim!

Yarın sorarlarsa bana, **"Orada ne yaptın?"** diye; diyeceğim ki;

"Böyle benim gibi diri diri aklı başında, şuurlu geleceklerini olabildiğince insana fark ettirdim! Yaptığım tek hizmet bu! Dünya'da başka hiçbir şey yapamadım; en büyük ihtimalle, ben

batsam bile, bu gerçeği fark eden birçok insan buraya hazır gelecek... İşte böyle hizmet ettim!"

İnsanoğluna vasiyet tavsiye edilmiş; hatta eskilerden bazıları her gün vasiyet yazarlarmış, yarın kalkamam diye... Ertesi gün kalkınca, yatarken gene vasiyetini yazarmış.

Allâh'a şükür bakıyorum; bir kere, kimseye hiçbir vaatte bulunmamışım; ben sana şöyle yaparım, böyle yaparım, şunu getiririm, bunu getirim gibisinden...

Var mı?

Benden hiç böyle bir vaat duydunuz mu? Hayır, hiç kimseye bir vaadim yok! Bu, bir!..

İki; kimseden hiçbir talebim de yok! Sizlerden veya çevrenizden benim **şahsî bir talebim** oldu mu bugüne kadar, var mı?

Hiç kimseden hiçbir talebim de yok; herkese karşılıksız olarak bu ilmi dağıttım!

Hiçbir dünyevî, iktisadî, siyasî, ekonomik ve politik beklentim de yok; yolcuyum! Tüm yaşamım boyunca yalnız, tek başıma yaşadım, bu alanda!.. Türkiye Gazeteciler Cemiyeti'ne, basın mesleğim dolayısıyla üyeliğim dışında hiçbir teşkilata, derneğe, kuruluşa cemiyete üyeliğim de yok!

Borcum ya da müdanaam da yok!

Her an gitmeye hazırım!İsteyen alsın dinlesin veya okusun değerlendirsin açıkladıklarımı; isteyen de değer vermesin!.. O da benim umurumda değil.

Çünkü, ben **vicdanî görevimi** yaptım... Ben insanlar üzerinde zorlayıcı veya uygulatıcı değilim!

Dolayısıyla, "*Aman arkamda kalanların mesûliyeti benim üstümde*" gibi düşünecek **bir şeyh, bir mürşit, bir hocaefendi de değilim!**

Hiçbir dinî hüviyetim, etiketim, ünvanım, vesairem de yok!

Sadece ve sadece, "AHMED HULÛSİ"yim!

Onun altına yapıştırılacak hiçbir etiket yok!

Ayrıca, **yerime, arkama şu kaldı diyeceğim, hiçbir kimse yok!**

Beni hiç kimse temsil edemez yeryüzünde! Hiç kimse benim adıma konuşamaz! Hiç kimse benim namıma, birisine bir şey veremez ve birisinden bir şey isteyemez... Böyle bir şey de kesinlikle olamaz!

Dolayısıyla, şapkamı bile almadan, çeker giderim bu dünyadan; başımı çevirip hiç arkama bakmadan!

Çünkü vicdanen rahatım, elimden geleni yaptım; **bu toplumun kaldırabileceği ölçüde** her şeyi açıkladım; gerçek bildiklerimi söyledim... Dolayısıyla da artık bundan sonra top bu insanlarda...

İsteyen bu bilgileri alır, değerlendirir, getirisini yaşar! İsteyen de bütün bunları değerlendirmez, sonucuna katlanır!

İşte bizim müslümanlık anlayışımız bu! Ayrıca, tartışmaya, iddialaşmaya; bütün bunların sonunda da kendime bir pâye, bir yer edinmeye de meraklı değilim.

Siz şu an, burada belki 70-80 kişisiniz; bilmiyorum ne kadar insan var... Ama benim kitaplarımı okuyup da benimle tanışmak isteyen insanların sayısı, buradakilerden çok çok fazla muhakkak ki... Fakat bunların hepsi de beni bulamıyor, göremiyor... Benim de bu insanları görüp, etrafıma toplayıp bir yerlere gelme gibi bir amacım ve derdim yok.

İnsanlar akşamları yatağa girdikleri zaman yanındakine "*hadi Allâh rahatlık versin*" deyip kendi dünyasına çekilirler... Ben de, sabah kalktığımda **"Allâh rahatlık versin"** diyorum, çevremdekilere; günüme böyle başlıyorum!!!

DünyaNIZda, sizler gibi iyi bir insan olmaya çalıştım elimden geldiği kadarıyla… Ne kadar bunu başarabildim; bilmiyorum.

Bilgileri aktardım sizlere; ayrıca da kendi aklımca tavsiyelerim oldu **"DOST'tan Dosta"** kitabımda yazılı.

"DOST'tan Dosta"; alınıp uzun uzun okunacak bir kitap değildir… Ara sıra açacaksın, içinden birkaç satır bakacaksın… Sana hitap ediyorsa ne âlâ… Sonra gene kapatacaksın, koyacaksın bir kenara.

İşte bu anlattıklarım dolayısladır ki, artık benim burada yapacağım bir şey kalmadı!.. Bir insanın yapacağı bir şey kalmayınca da onu oradan alırlar!

Kısmetse bu arada, **"İSLÂM'IN TEMEL ESASLARI"** diye bir kitap daha çıkacak.

Bu kitap, daha evvel çeşitli kitaplarda, çeşitli yerlerde dağınık olarak bahsettiğimiz **"Namaz Oruç Hac Zekât"** bölümlerini içine alan bir kitap olacak. Çok isteniyordu bizden böyle bir şey…

"Namaz nedir, detaylı bilgi bulamıyoruz. Oruc'u bulamıyoruz, çeşitli yerlerde var, fakat toparlayamıyoruz" deniyordu. O zaman dedik, böyle bir şey yapalım…

"AKIL VE İMAN" kitabı, **"İman ve İtikat"** esaslarını anlatacak… **"Kelime-i Şehâdet"**in açıklaması, **"Hz. MUHAMMED'IN AÇIKLADIĞI ALLÂH"** adlı kitabımızda mevcut. Namaz, oruç, hac ve zekât da, **"İSLÂM'IN TEMEL ESASLARI"** isimli kitapta olacak. İnşaAllâh faydalı olur.

Cuma namazı vaktimiz geldi… Varsa sorularınıza cevaplar namazdan sonra inşâAllâh…

40

GÖRME

– Yaradılışından cinlere “halife” özelliği verilmemiş; fakat cinlerin evliyasının olduğunu biliyoruz kitaplarınızdan; bunu anlayamadım, cinlerin Allâh’ı tanıma yolundaki çalışmaları?

– Şimdi, bizim Kurân’dan bildiğimiz; **“İnsanın yeryüzünde Halife”** olduğudur; daha doğrusu.

Şimdi, âyeti kerîmede bir incelik var; **“İnniy câilûn fil arda Halifen”** deniyor.

Bu **“inniy”** hitabının nereden geldiğini, hangi mertebeden geldiğini bir araştırmak lazım!

Rubûbiyet mertebesinden mi, Rahmâniyet mertebesinden mi, Ulûhiyet mertebesinden mi, Vâhidiyet mertebesinden mi?

“İnniy câilûn” diyen hangi mertebe ki, **“o mertebe”**nin **“halifeliği”** anlaşılsın! Bunu bir etüd etmek lazım... Bunu bir etüd edin, ondan sonra **“halife”**nin hangi mertebenin hilâfetini yüklenmiş olduğunu müşahede etmeye çalışacaksın.

Cinlere böyle bir hitap olduğundan bahsedilmiyor! Onlar için böyle bir hilâfet durumunun olup olmadığı konusunda bir karar veremeyiz. Bahsedilmemesi, yok olması anlamına gelmez! Yok olmaması anlamına gelmemesi demek de, onlarda böyle bir şey olabileceği ihtimaline açık kapı bırakır...

“*Cinlerde halife yoktur*” şeklinde bir hadis ya da âyet yok!

"Velâyet" yani hakikatini tanımanın getirdiği ilim ise, onlarda da belli ölçüde var; bunu da kaynaklardan bilebiliyoruz!

Dolayısıyla onlarda da böyle bir halifenin olmadığına dair hüküm veremeyiz... Verirsek, biz söylenmeyenleri de bilen bir zât'ız, satır arasını vermiş oluruz... Bu da bize yakışan bir şey değildir.

O yüzden Kur'ân ve hadiste böyle bir şey açıklanmamışken; bizim bu konuda söz söylememiz doğru olmaz kanaatindeyim... Ama maneviyat ehli zevâtın eserlerinden, cinlerin de evliyası olduğunu biliyoruz.

En azından **"Divan"** toplantılarına katılan birtakım zevâttan öğrendiğimize göre; cinleri de temsilen oraya katılan cinlerden birtakım zevât var.

Dolayısıyla da, oraya katılan zevâtın, son derece değerli, üst düzey kişiler olması gereği var... Bunu da gözardı edemeyiz! Bunun ötesinde daha fazla bir şey söyleyecek durumda değilim, haddimi aşmış olurum!

– Kıyamet, Güneş büyümesiyle gelecekse, buna daha çok zaman var değil mi?

– Güneş'le beklediğimiz **"Kıyamet"**i beklemek, abesle iştigaldir! O işe daha çok uzun zaman var... Ama nesillerin kıyametleri var, nesillerin kıyametlerinden evvel de, insanın kıyameti var...

Hani, dediği gibi **"ben ölürsem büyük kıyamet, karım ölürse küçük kıyamet"**miş... Böyle de kıyametler var!

Dolayısıyla biz, kıyameti, büyük boyutlu olaylara hasrederek, onları hayal etmekten evvel, kendi kıyametimize bakalım...

"Kıyamet"; ardında hiçbir şey yapılamayacak olan ortam!

Dolayısıyla, bizim hiçbir şey yapamayacağımız bir güne ulaşmamız söz konusu! O gün gelmeden evvel biz ne yapıyoruz, burası önemli...

Şu, **"gördüklerimiz"** konusunu bir ele alsak, ne dersiniz?

Gördüklerimiz ne kadar gerçek? Ne kadar gerçekleri görüyoruz; göremediğimiz neler var, algıladığımız ve algılayamadığımız ne tür boyutlar söz konusu?

"Gördüğümüz" diye ifade ettiğimiz iki boyut var...

Birinci gördüğümüz boyut; şu yaşadığımız ortam... Burada birtakım şeyler görüyoruz.

İkinci gördüğümüz boyut; "rüya âlemi"... Rüyada da bir şeyler görüyoruz.

Bu ikinin dışında bazıları da böyle ayakta dolaşırken, gezerken bir şeyler görüyor ve onu da bilmiyoruz. Hiç öyle ayakta dolaşırken, gezerken ben hayal meyal bir şey görmedim! Onun için o konuda bir şey diyemem, gördüklerini söylüyorlar!

Bir de cinleri görüyorlar! Ben bugüne kadar cinleri görmedim. Onun için o konuda da hiçbir şey söyleyemem!

Bu **"görme"** dediğimiz olayın aslı, hakikati ne?

Şu gördüğümüzü az çok herkes görüyor; ne olduğunu bilmese de görüyor!.. Hele hele **"rüya"** dediğimiz olay...

Rüyada ruh, bedenden çıkıp bir yerlere mi gidiyor; bir yerleri mi görüyor?

Genel anlatım içinde söylenen, gece uykuda ruhun serbest kalması, bir yerlere gitmesi; olayları görmesi, özellikle kişinin görmediği, bilmediği yerleri rüyasında görmesi diye anlatılan bir olay var...Şimdi, bizim anlatımımızda; ruhun beyin tarafından üretilen dalgalardan meydana geldiği konusu işleniyor... Ayrıca, rüyanın dışında **"telepati"** diye bir olay da biliyoruz!.. Telepatinin, iki beyin arasındaki karşılıklı gönderilen dalgalar olduğunu da biliyoruz... Yani beynin belli dalgalar göndererek bir diğer beyine ulaştığını; ona çeşitli mesajlar verdiğini biliyoruz! Fakat

bu kopuk kopuk bildiğimiz hususları bir araya getirip bir sonuca varmayı genelde hiç düşünmüyoruz!

"Telepati" dediğimiz olayı gerçekleştiren, beyin!

Esasen bunun benzeri bir hususu hemen herkes de yaşamakta...Beynin yaydığı radar dalgaları; uyuduğumuz zaman ruh bedenden ayrılıp; bir yerlere gidip orada bir şeyleri görüp veya birisi ile görüşüp gelmez!

Bizim tespitimize göre; **beyin, gündüz olduğu gibi, gece uyku hâlinde de radar dalgalarını yaymaya devam eder**, ve gündüz beyin, birçok kanaldan veri toplarken; gece bu, özellikle beş duyuya dayalı alanlar kapalı olduğu için, yaydığı radar dalgalarının getirisini beynin görüntü hayal merkezinde değerlendirerek sûretlendirir.

Bu algılama, *"Ruh gitti de falanca ile görüştü"* denen görüntüleri meydana getirir.

"Dua", beynin yönlendirilmiş dalgaları olduğu gibi; rüyaların bir kısmı da, beynin radar dalgalarının tespit ettiği olaylardır!

Rüyalar, kâh sizin o ana kadar mevcut veritabanınızdaki mânâların açığa çıkmasıdır; yani bilgisayarınızın hard diskindeki birtakım verilerin ekrana yansıması, görüntüsüdür; kâh da ekranınıza internet aracılığı ile gelen verilerin bilgisayarınızda işlenerek ekrana yansımasıdır!İşte internetten bilgisayara verilen gelen veriler gibi, beynin radar dalgalarıyla algıladığı bazı dış olaylar, geçmişte ruhun bedenden ayrılıp bir yerlere gidip, bir yerlerde görüşmesi veya o yerleri görmesi şeklinde değerlendirilmiştir.

Tabii bu geçmişte hiçbir şekilde izah edilmesi mümkün olmayan bir olaydır; ki bunu, ancak bugünkü şartlarda böylece açıklama imkânını bulabiliyoruz.

Bilim ve teknoloji bu düzeye gelebildiği için, telepatinin varlığını kabul eden her insan, beynin radar dalgalarını da doğal olarak

kabullenmek zorundadır!

Beynin radar dalgalarını ve telepati dalgalarını kabul eden her insan, kapsamlı bir kapasiteye sahip beyinli kişilerin, geçmişin "kerâmet" denen olaylarını yaşayabilmesinin de son derece doğal ve makûl olduğunu rahatlıkla fark edebilir... Çünkü, "mucize" ve "kerâmet" denen olaylar da, insanın dünyasında, insan beyni ile alâkalı olan olaylardır.

Bilgisayarları inceleyenler, insan beyninin çalışma düzenini çok daha rahat fark edebilirler... Dışarıdan gelen veriler nasıl bilgisayarın hard diskine geçiyorsa; daha sonra da hard diskten istenilenler ekrana yansıyor, görünür hâle geliyorsa; bu bilgiler bilgisayarın içinde, nasıl mevcut bilgi hâli ile değil de sadece 0-1 esasına dayalı iki tür kayıt ise, insan beyninde ve hücrelerinde de aynı şekilde pozitif ve negatif esasa dayalı belli frekanslarla programlanmış veritabanları vardır! Siz bunlardan hangisine yönelirseniz onlar sizin ekranınızda, üst yapı şuurda meydana çıkar.

Burada önemli olan; insanın kendi kapasitesini olabildiğince kullanabilmesini temin etmektir!

41

İSLAM DİNİ...

“İslâm Dini’nin gelmesini” diye başladığım cümle yanlıştır! **“İslâm Dini”**nin *gelmesinden* gerçeği ile söz edilemez.

“İslâm Dini”, *gelen-giden* bir şey değildir!

İslâm Dini’nin bildirilmesinden söz edilebilir! Çünkü, **“İslâm Dini”; “Allâh’ın yarattığı sistem ve düzenin”** adıdır! **“Sistem ve Düzen”** gelmez!.. Açıklanır, bildirilir!..İnsanlar da açıklanan bu sistem ve düzene göre kendi yaşamlarına yön verirler.

Bize bildirilen **“İslâm Din’i ve esaslarına göre”** demek; **“bize bildirilen Allâh sistem ve düzenine göre”**, demektir!

Allâh sistem ve düzeninin bildirilmesinden amaç, insanın kendinde olan özellikleri fark ederek, bu genel sistem ve düzen içinde yerini en güzel, en üst düzeye çıkarabilmesini temin etmek demektir!

Ya, **“<u>Allâh sistem ve düzenini</u>”** hakkıyla anlayıp; kendinize çok üst düzeyde yaşam boyutu oluşturursunuz... Ya da, **“Allâh sistem ve düzeni olan İslâm Dini”**ni görmemezlikten, anlamamazlıktan gelir, et-kemik beden içinde yiyip, içip, çiftleşerek; ömrünüzü sair mahlûkat gibi tüketir; sonrasında da yeni boyutunuza hazırlıksız bir şekilde geçersiniz! Tıpkı, elindeki sermayeyi abur cubura harcamaktan dolayı, arabasının deposuna benzin dolduramamış bir hâlde yola çıkıp; sonra da benzini bitip yolun ortasında kalıp, kurda kuşa ziyan olan insan gibi! Öyle ise **yapmanız gereken şey; sizi ilgilendiren şeydir!** Yaptığınız çalışmaların hiç kimseye yönelik olması söz konusu değildir.

Ne benim için, ne bir başkası için, ne de bir yakınınızı sevdiğiniz için bir şey yapmak durumundasınız! Sadece kendi geleceğinizi en güzel şekilde oluşturma amacıyla; birtakım gerçekleri görüp anlayıp, fark edip değerlendireceksiniz; ya da bunu ihmâl edecek, sonunda da pişmanlığı yaşayacaksınız!

Gerçekleri görmenize rağmen; gerçekleri fark etmenize rağmen; gerçekleri duymanıza rağmen, zaman zaman şartlanmalarınız ağır basacak; zaman zaman duygularınız ağır basacak; zaman zaman ***"etraf ne der"*** fikri ağır basacak; ve o gerçekleri yaşamaktan geri kalacaksınız!

Bu, kaçınılmazdır!

42

ŞUUR VE İMAN

(<u>Tarihi belli olmayan Cuma sohbeti</u>)

Geçtiğimiz 1996 yazında üç aylık Londra seyahatim sırasında, Londra Türk Radyosu'nda Cuma günleri, ikişer saatlik canlı yayında bu konularla ilgili pek çok konuşma yaptım... Bu arada gelen soruları da bildiğim kadarıyla cevaplamaya çalıştım...

Gelen sorular içinde iki tanesi bir hayli enterasandı...

Birinci soru şuydu:

"İnsanların bir kısmı niçin ebedî olarak cehennemde kalacak, oradan çıkıp cennete giremeyecek?"

İkinci soru şuydu:

"Bütün müslümanlar Allâh'ın varlığından söz edip duruyorsunuz! Hiç Allâh'ı gören var mı insanlık tarihinde, ki biz buna inanalım?"

Önce şu gerçekleri vurgulayalım...

İstisnasız bütün insanlar **"mahşer"** denilen genel toplanma ortamından sonra cehennem diye adlandırılan ortama gireceklerdir.

Bundan sonra iman sahipleri oradan çıkacaklar ve cennet ortamına geçecekler. İmanı olmayanlar ise cehennem ortamında ebedî olarak kalacaklar... Yani cehennemden çıkıp cennet ortamına geçmek; kişinin ameline, çalışmalarına bağlı olmayıp tamamıyla iman konusuyla ilgilidir!

Cehennemde kalış süresi ile cennetteki mertebesi ise, tümüyle Dünya'da yaptığı fiillerine, çalışmalarına bağlıdır!

Cennete girmek, niçin imana bağlıdır? Bunu açıklamaya çalışayım;

Bir kısım felç olayları vardır ki bunlar tamamıyla psikolojik kökenlidir! Bedende patalojik hiçbir problem olmamasına rağmen kişi kendisinin felçli olduğunu ve bir daha asla yürüyemeyeceğini vehmederek tekerlekli sandalyesinde cehennemini yaşar!

Hastalık hastası diyebileceğimiz kişiler kendilerini etki altında tutan vehim gücü yüzünden akıllarını yeterince değerlendiremez, çeşitli kabiliyetlerini kullanamaz ve böylelikle de hayatlarını ızdıraba dönüştüren cehennemden çıkamazlar!

"AKIL ve İMAN" isimli kitabımızda geniş bir şekilde anlattığımız gibi insan, hayatını cehenneme çeviren **vehim gücü**nün üstesinden akılla gelemez!

<u>Vehim kuvveti</u> yani "yoku varsanıp, varı yok sayma" özelliğinin üstesinden gelecek olan insandaki güç; akıl değil, <u>imandır!</u>

Vehim; akıl ve ona dayalı olan tefekkür mekanizması üzerinde rahatlıkla tasarruf ederken, fiilleri direkt yoldan etkileyen iman karışısında daima yenik düşer!

İşte bu yüzdendir ki, **"Dini anlaması için akıllıya teklif yapılmış ve iman ederek yürümesi"** önerilmiştir!

İnsanın gerek Dünya yaşamındaki cehennemî süreç ve gerekse de ölüm ötesi yaşamındaki cehennemi hep onda galip gelen vehim kuvvesinin sonucudur! Bunun sona erdirilmesi ise yalnızca **iman kuvvesi** ile mümkündür!

Bedeninde fiziki bir arıza olmadığı hâlde kendini felçli sanan kişi inanacağı kişiyi buldu mu yürür!

Evhamlı kişi, iman edeceği insanla ya da bilgiyle karşılaşırsa ızdırabı sona erer!

En dar kapsamlı anlamıyla **"Allâh'a iman"; kişiye karşılaştığı zorlukları Allâh'a ait özelliklerinin kendisine o konuda yardımcı olacağına ve kendisini o konuda selâmete çıkaracağına iman sonucunu getirir!**

Kişi bu iman ile kendisinde cehennem ortamından çıkacak gücü bulur, isterse zerre kadar imanı olsun! Ama kişinin böyle bir imanı yoksa, kendisini bildiği güçlerinden ibaret sayıyorsa, "Allâh"ı anlamamışsa ve iman etmemişse; ÖZündeki Allâh'a ait kuvvelerden mahrum kalacağı için ebediyen cehennemden çıkamayacaktır!

İman etmediği için, başkası da kim olursa olsun, ona bu konuda yardım edemeyecektir!

Aklı, vehim gücünün etkisi altında olduğu için kendisinin asla yürüyemeyeceğini sanan kişi gibi!

Yani **ebedî olarak cehennemde kalacak olanlar, yaşamlarını yöneten vehim kuvvetinin etkisi altından kendilerini kurtarıp iman etmeden yaşadıkları için sonsuza kadar cehennemde kalmaya mahkûm olmaktadırlar!**

Gelelim ikinci sorunun cevabına...

Bu soruyu soran kişinin yürüttüğü mantık şuydu... Gözle görülmeyen şey yoktur... **"Allâh"** denilen tanrı obje de gözle görülmediğine göre, öyle ise yoktur. Madde dünyasının içini açtığımızda Allâh'ı göremiyorsak, Allâh yoktur ve biz onun varlığını kabul edemeyiz!!!

Radyo programı sonunda bu soruya detaylı cevap verme imkânım olmadığı için onu şu soruyla cevapladım:

– Madde dünyasında Allâh'ı göremediğinizi bize söyleyerek "yok"luğuna hükmediyorsunuz! Kullanmakta olduğunuz bu mantıkla

bakmaya devam edersek...

Operasyonla beynini açtığımızda içinde, **"Şuur"** ve **"Akıl"** ismiyle işaret edilen şeyleri göremiyoruz!

"Şuur" ve **"<u>Aklını</u>"** beynini açtığımızda göremediğimize göre, sizin **"*şuursuz ve akılsız*"** bir kişi olduğunuza mı hüküm vermeliyiz?

Telefon kapandı!

Bu soruyu soran kimsenin yanlışı şuydu...

Çeşitli yanlış bilgilerden oluşan düşünü dünyasında, ötede bir madde tanrı varsayıyor; ona müslümanların kullanmakta olduğu **"Allâh"** ismini etiketliyordu!

Önce hayalinde yaratıyor sonra da hayalindekini beğenmeyip inkâr ediyordu kozalı!

Pek çok **"Müslümanım"** diyen gibi, **Kur'ân-ı Kerîm**'in açıkladığı **"Allâh İsmiyle İşaret Edilen"** varlıktan habersizdi!

Kısacası, kafasında tahayyül ve tasavvur ettiği tanrısına **"Allâh"** diyor, sonra da böyle saçma bir şeyin olamayacağına hükmederek O'nun yokluğunu iddia ediyordu! Yani; **hakkında hiçbir bilgisi olmadığı şey değil, kendi "*varsaydığı tanrısı*" idi inkâr ettiği!**

Ve esefle söylemek gerekir ki, **müslüman olmayanların veya kendini müslüman kabul edip de "<u>Allâh İsmiyle İşaret Edilen</u>"i eleştirdiğini sananların hepsi de, yalnızca kendi kafalarında "*varsandıkları tanrılık*" vasıflı tasavvurlarını dillendirmekteler!**

<u>"Allâh İsmiyle İşaret Edilen" ise bu gibi ilkel tanımlamalardan berîdir!</u>

43

SON FASIL

Bu son fasıldır, dostlarım! Kitaplar, kasetler bütün sorularınızın cevaplarını sizlere iletiyor. Dolayısıyla, bu memlekette bize de gerek yok artık!

Şimdi pasaportumu getirdiler... İçinde biletim ve ABD için on yıllık vizem var!..

İnsan veda konuşmasını nasıl yapar, bilemiyorum. Hâlbuki bilmemiz gereken en önemli şey! Zira, her an bu dünyadan ayrılmamız mümkün!

Arkadaşlardan biri bana soruyor:

Üstadım bir yerlerde tanrı olmadığı ve ötede bir yere yönelmemize gerek olmadığını idrak ettirdin ama; biz, kendimizde bunu tam hakkıyla hissedemiyoruz. Siz de gidiyorsunuz?..

Dönülmez akşamın ufkundayız...

Artık, vakit çok geç!

Bazıları Ricalullâhı, evliyaullâhı aracı koymak istiyorlar. Onlara gidip, bu olayı anlatıyorlar. *"Efendim, biz ondan daha istifâde edemedik. Gitmese, burada kalsa ne olur!"*

Hâlbuki, gerçekte onlar da gitmemi istiyorlar da, siz farkında değilsiniz! Onlar benim burada kalmamı isteselerdi, gereken şartları ona göre düzenlerler ve benim burada kalmamı sağlarlardı.

Onlar sadece kendilerine gidenlere ayna olarak; *"Aman gitmesin, çok iyi idi"* diyorlar.

Çünkü, **evliyanın karşısındakilere ayna olma vasfı vardır.**

Kendine gelenler, ne yönden hitap ederlerse, onlar da onlara ayna olarak onların imanını ve itikadını kuvvetlendirmek amacı ile, onlara istedikleri yönden görünürler.

Siz onlardan birine gidip de, "Ahmed Hulûsi ne kadar iyi bir insan, ondan ne kadar çok istifâde ettik" derseniz; onlarda derler ki, "Aman, eteğine sarılın! Sakın haa bırakmayın! O çok değerli bir insan"...

Yok eğer, siz ona gider de; *"Şöyle kötü adam, böyle kötü adam. Şunu yaptı, bunu yaptı"* deyip, beni kötülerseniz; *"Aman, sakın ha! Uzak durun! O'nun dediklerini yapmayın! Çok iyi etmişsiniz, kendinizi kurtarmışsınız"* derler. Çünkü senin inancınla oynamak istemezler!

Bu, onların insanlara ayna olma vasfından ileri gelir. Bunu yapmalarının sebebi hikmeti nedir, derseniz; Senin inandığına ters düşen şeyleri söyleyerek inancını sarsmamak! İşin püf noktası budur!

Dolayısıyla siz bilseniz, bulsanız, Ricali Gayb'dan veya evliyaullâhtan zâtlara gidip de, hakkımızda bir şey söylerseniz, onlar da sizin düşüncelerinize ayna olarak zannınıza göre bir şeyler söyleyeceklerdir.

Zaten, gerçekten burada kalmamı isteselerdi; **"Müminin kalbi Allâh'ın iki parmağı arasındadır"** hükmünce, onların varlığında da tasarruf eden **Allâh** olduğuna göre, Allâh'ın kuvvet, kudret ve iradesi ile oluşturup, böyle isteklere meydan bırakmazlardı.

Demek ki, Türkiye'de kalmamızı oluşturacak şartlar yok!

Hayat, sizin farkında olmadığınız gerçeklerle devam ediyor. Olaylar sizin sandığınız gibi değil! Binâenaleyh yaşamın şartları da zannettiğiniz gibi hiç değil!

Tasavvufta, tarikatlarda bir **zan** vardır.

Onlar derler ki, "***Benim şeyhim, benim mürşidim zamanın Gavsıdır. Zamanın en büyüğüdür!***"

Yalnız Türkiye'de beş bin küsur tarikat şeyhi varmış, altı bine yakın! Demek ki, Türkiye'de altı bine yakın Gavs var!!!

Türkiye'de bu kadarsa, bunun İran'ı var, Malezya'sı, Endonezya'sı, Tunus'u, Fas'ı, Cezayir'i vs. vs. var. Bu hesapça 66666 tane zamanın Gavsı, Kutbu Â'zâmı var. Belki bunların bir kısmı da Mehdi'dir!!! Yani, birkaç bin tane de Mehdi var(!). Belli olmaz, belki Rasûl(!) de vardır.

Olay öyle boyutlara gidiyor ki farkında değiliz; bir gerçek Deccal'in çıkmadığı kaldı; zira onun da sahteleri çıktı; toplumlara akı kara, karayı ak göstermedeler!

Allâh'a şükür kitaplarımda defalarca yazdım, konuşmalarımda defalarca söyledim, gene tekrar ediyorum...

Benim, hiçbir dinî hüviyetim, kişiliğim, etiketim söz konusu değil! Sadece ve sadece Allâh kulu olduğumun bilinci ve idraki içindeyim.

Ve bu idrakla da öğrendiklerimi yazılarla, seslendirmelerle sizlere nakletmeye çalışıyorum.

Onun için de kim bana pâye verirse; verdiği bu pâye, onun kendinde, hayalinde yarattığı, tasavvur ettiği, kendi biçtiği, kendine göre bir pâyedir.

Oysa ben öbür tarafa, sizin bana biçtiğiniz bu pâyelerle geçmeyeceğim!

Gerçeği idrak edebilmek çok zordur, hazmedilmesi çok güçtür...

Eğer Cenâb-ı Hak, bu kuluna basîret verdiyse, bilir ki, ona "Allâh kulu" olmak yeter.

Kimin Allâh indîndeki derecesinin ne olduğunu Allâh bilir; ve bu dünyadan ayrıldığımız zaman, o derece belli olacak!

Şu anda iman ehli olarak görülebilirim. Ama, bir karış kala her şey değişebilir, şakî olarak da gidebilirim. Benim "Seyyid" olmam dahi beni bundan kurtaramaz. Sadece şimdilik bu imanı muhafaza ediyor... Buna şükrederim.

O imanı dilerse alır! Bu da O'nun hikmetinden, takdirindendir! "Neden" diye sual soracak durumda da değilim! Allâh'ın "Mâlik'el mülk" olduğunu kabul etmişim. Mülkünde dilediği gibi her an tasarruf ettiğini, tasdik etmişim.

Şurada otururken birbirimizle tatlı tatlı paylaşıyoruz. Ama, şu kapıdan çıkınca karşımıza bir sürü olay geliyor. Ve, o olayların içinde darmadağınık bir hâle geliyoruz.

Hz. Rasûlullâh'ın yakın sahabesinden birini uyku tutmuyor. Sabahın köründe kalkıp evden çıkıyor, yürürken bir de bakıyor ki Hz. Ebu Bekir de erkenden çıkmış evinden yürüyor. Hz. Ebu Bekir, soruyor:

– Ne o, hayırdır? Seni sabahın bu saatinde evinden çıkartan nedir"?

– Ben münafığım!

– Olur mu? Sen iman etmişsin!

– Evet! Gözüm dünyayı görmüyor, dünya değerleri diye bir şey düşünmüyorum. Sadece Allâh ve Allâh Rasûlünü düşünüyorum. Kavga, dedikodu gibi şeyler kafama gelmiyor. Sadece Allâh'ı tespih edip, zikredip onu düşünüyor ve tefekkür ediyor, hissedip yaşıyorum.

Ama, Rasûlullâh'ın yanından ayrılınca, bunların hiçbiri kafamda kalmıyor! Dolayısıyla, ben münafığım! İki yüzlüyüm! Orda başka şey düşünüyorum, burada başka şey düşünüyorum.

Hazret Ebu Bekir bakıyor...

– Arkadaş, ben de senden farklı değilim. Gel Rasûlullâh’a gidelim, diyor.

Beraberce mescide gidiyorlar. Sabah namazına gelmiş Rasûlullâh da!

Soruyor Rasûlullâh;

– Hayrola, ne oldu?..

– Yâ Rasûlullâh! Ben münafık oldum, diyor sahabe...

– Niye? Sen, Allâh’a ve Rasûlü’ne iman etmişsin, kabul etmişsin. Nereden çıkardın bunu?

– Ne bileyim işte! Bilemiyorum! Seni dinliyorum, zikirler yapıyorum. Fakat buradan çıktıktan sonra bunların çoğu geri planda kalıyor, dünya kavgaları, gürültüleri, dedikoduları, alış veriş zamanımızı alıyor...

– Sen burada olduğun gibi dışarıda da olabilseydin, meleklerle her an görüşüp; her an Allâh ile konuşur, takva yapardın...

Bu öyle kolay bir iş değil!

Kendi kendime pâye çıkartıyorum. Demek ki, diyorum.

Bu güzel konuları güzel güzel konuşuyorum ama, buradan çıkınca herkes gibi, yediğim içtiğim oturduğum zaman, eğlendiğim zaman vs. dünya, beşerî hâllerimi yaşadığım zaman da tam imansız biri gibiyim; diyerek kendime bundan bir şeyler çıkartmaya çalışıyorum.

Ama bu, yaşamın en büyük gerçeği!

Sükûtuhayale uğramak demek, yaşamın gerçeği ile yüz yüze gelmek demektir!

Çünkü, yaşamın pek çok gerçeği, bizim hayal ettiğimiz gibi değildir.

Biz, yaşamın düzen ve sistemini idrak edemiyoruz, kavrayamıyoruz. Çünkü, daha kozamızdan başımızı dışarı çıkarıp şöyle bir gerçek âleme bakamamışız.

İşin püf noktası burasıdır.

Kozamızın içindeki hayale dayanan gerçeklerimiz, yaşamın gerçekleri ile pek bağdaşmaz!

Doğduğunuz, büyüdüğünüz köyün, kasabanın ya da şehrin gerçekleri o ülkenin sınırları dışında çoğu zaman bir değer ifade etmez!

Sizin doğup büyüdüğünüz, Türkiye sınırları içinde kalan değer yargıları ile Tayland'daki, Malezya'daki, Afrika'daki Tatıku kabilesindeki değer yargıları ve oranın gerçekleri birbirinden çok farklıdır.

Ama, bunların hepsi Allâh kuludur.

Bütün bu Allâh kullarında çok çeşitli değer yargıları varsa; siz bu farklı değer yargılarından yalnızca birini kabullenip, benimseyip, onun üzerine hayaller kurduysanız; başka gerçeklerle karşı karşıya geldiğiniz zaman mutlaka **sükûtuhayale** uğrayacaksınız.

İşte bu sükûtuhayale uğramanızın sebebi, bilemediğiniz bir gerçekle karşı karşıya kalmış olmanızdır.

Onun içindir ki, **"hayal hayatın desteği, sükûtuhayal gerçeği"** diyoruz.

İnsanın ne kadar çok sükûtuhayali olmuşsa, yaşamında, o kadar çok defa gerçeklerle yüz yüze gelmiştir, demektir.

"Ben hiç sükûtuhayale uğramadım" diyen insan da, kendi hayal dünyasından dışarı başını çıkartmamış, yaşamı kozası içinde geçmiş demektir.

Onun içindir ki, gezmenin faydası çoktur. Çok gezerseniz, gezdiğiniz yerlerdeki başka başka değerleri, bakış açılarını görür, fark eder, o zaman **"Allâh"**ı biraz daha tanırsınız.

Zira, sizin kozanızın tanrısından çok farklıdır, demek dahi abes gelir, **"Allâh"**ın varlığa bakış açısını kıyasa sokmak!

Ne yapacağız?..

Yapacağımız çok basit… Hayatta ne ile karşılaşırsak karşılaşalım, o karşılaştığımız olayı **"Şu an için, Allâh bu olayın böyle cereyan etmesini istemiştir"** diyerek olduğu gibi kabullenmektir.

"Mevlâ görelim neyler, neylerse güzel eyler!" diyerek, teslim olmak… Bana göre yapacağınız en akıllıca iş budur.

<u>Dün nice, yanlış dediğiniz şeyler, ertesi gün baktınız ki, doğru çıktı.</u>

Nice, sizi sevindiren şeyler zaman içinde gördünüz ki, büyük acılara sebep oldu.

Nice günlerin değer yargıları, daha sonraki günlerde alt üst oldu.

Öyle ise, yaşadığımız gün içinde, aklınız yettiğince, doğru bildiğinizi yapın ve onun ötesinde de;

"Allâh'ım! Ben bugün ihsan ettiğin ilme göre bunu doğru bilip, böyle yaptım. Ve, samimiyetle yaptım. Sen bana indînde bu işin hakikati farklı ise, değişik ise, o hakikati, gerçeği de anlayıp idrak etme yolunu kolaylaştır, o anlayışı bana nasip eyle!" diye dua ediniz…

Bana göre en çıkar yol bu! Hatta, dahasını yapabiliyorsanız, <u>olduğu gibi seyredin bütün olayları ve yaşamı, yorumsuz bir şekilde seyredin</u>! "Dilediğini yapıyor" deyin!

Çünkü, Kurân'da da;

"Ben dilediğimi yaparım!" diyor.

"Ben dilediğimi yaparım" sözünün geçerli olduğu yer, bizim komşu Andromeda Galaksisi değil!

O'nun, **"dilediğimi yaparım"** dediği alan-boyut kapsamına, Samanyolu Galaksisi ve şu bizim Dünya ve bizim algıladığımız boyut da giriyor! Bunu kavrayın artık!

“Bence şöyle olsa daha iyi” diyordum, gençliğimde...

Ne zaman ki kafamdaki kabaca şirkten kurtuldum, artık; “Bence şöyle olsun” demeyi de bıraktım.

Olan olayları, olduğu gibi kabullenmekten başka çaren yok! Suçlayanlar, şirke girer! Suçlama olduğu yerde, mutlaka şirk vardır!

Kur’ân hükmüne göre:

“Allâh, şirk koşanın ibadetlerini geçerli kılmaz!” Temelinde şirk olan hiçbir ibadet geçerli değildir!

Öyleyse, şirkten kendinizi korumanız için mutlaka suçlamayı bırakın!

Bildiklerinize yanlış gelen bir davranışla karşılaşırsanız deyin ki:

“Ben bu işin doğrusu olarak bunu biliyorum. O konuda benim bildiğim budur. Ama, sen gene de nasıl istiyorsan öyle yap!”

Bildiğiniz doğruyu söyleyin. Ve, işiniz orada bitsin! Kimseyi hiçbir zaman, hiçbir şekilde kırmayın, incitmeyin ve zorlamayın!

Bilin ki :

Herkes, “Allâh” kendisini hangi gaye ve amaçla yarattıysa, o amaca dönük biçimde gereken fiilleri ortaya koyarak fıtrî kulluğunu yerine getirmektedir.

İlminizi paylaşın ama, kesinlikle hiç kimseyi hiçbir şeye zorlamayın!

İnsanların bir çoğu, biraz da nefsine pâye vermek, **kendini yüceltmek amacı ile karşısındakine tahakküm etmek ister**, hükmetmek ister. Kendi isteklerini ona zorla kabul ettirmek ister, onun arzusu hilâfına... Bu, onda basîretin henüz açılmadığını gösterir.

“İslâm Dini”nin açıkladığı sistem ve düzende zorlamaya yer yoktur!

Kur’ân dahi, insana birtakım çalışmaları teklif yollu getirmiştir. Şunları şunları yaparsanız, sizin hakkınızda hayırlı olur denmiştir.

Allâh'ın hükmüne, emrine karşı gelebilecek herhangi bir yaratılmış söz konusu değildir.

Buna rağmen, Allâh, insanlara, emir ve hüküm yollu bunu yapacaksın dememiştir! "Teklif" yollu talepte bulunmuştur. "Bunu yaparsanız, sizin için hayırlıdır" diyerek...

Farz diye bildiğimiz ibadetler dahi tekliftir. Teklif olduğu için de zorlamaya yer yoktur.

O kişi teklifi kabul eder veya etmez, sonucuna da katlanır!

Bu yüzdendir ki, Dünya'nın hangi ülkesinde ve neresinde olursa olsun insanların hiçbir şeye zorlanması doğru değildir, yanlıştır!

Ayrıca güçlü olanların ya da güçlü toplulukların, güçsüz olan topluluklara zorla birtakım şeyler yaptırması, Allâh'ın sistem ve düzenini inkâr mânâsına gelir!

Bunları çok iyi anlayın lütfen!

Benim görevim, derdim, bulunduğum yerdeki rejimi değiştirmek, oradaki insanları değiştirmek ve oraya İslâmî hükümleri ZORLA uygulatmak değil ki!

Ben Allâh'a iman ediyorsam bu imanımın gereği olan yaşamı yaşayıp, dünyadan çeker giderim.

"Arkadaş sen, bu kadar yıldır bu konularla uğraşıyor, araştırma yapıyorsun. Bu konudaki fikrin, kanaatin nedir?" diye soran olursa; onun sorduğu kadarıyla, ben de bir şeyler biliyorsam, bildiğimi naklederim. İşte benim yapacağım iş bu kadardır. Bunun ötesi beni ilgilendirmez!

Çünkü, **"DİN", zaten ferde tebliğ edilmiştir!..**

Bu sözün iki önemli anlamı vardır...

Dinin devlet rejimi ile alâkası yoktur. Yani kişi hangi rejim ve siyasî idare şekli altında yaşarsa yaşasın; o, kendi dinî inançlarının gereğini kendi bünyesinde yaşamak durumundadır. Dolayısıyla,

onun, toplumu dinî kurallara göre zorlayarak yönetmek gibi bir görevi yoktur!

"Din ferde hitap eder, din kişinin geleceğini ilgilendiren şartları bilmektir" demek; kişinin dine karşı muhatap olduğunu veya bir başka ifade ile kişinin Allâh'a ve Allâh Rasûlüne muhatap olduğunu kabul etmek demektir.

"Din"i tebliğ eden kim?

Allâh Rasûlü!

Dolayısıyla kişi Allâh Rasûlüne muhataptır.

Ben, şu anda lütfetmişsiniz, yorulmuşsunuz, buralara kadar gelmişsiniz; **sizlere bildiklerimin gerekenini, icap eden kadarını naklediyorum...**

Ama ben, sizin "dinî" muhatabınız değilim. Sizin muhatabınız, Allâh Rasûlüdür! Size dini tebliğ edendir!

Dolayısıyla "Din, fert içindir" in mânâsı; "Fert, tek başına Allâh Rasûlüne muhatap olacaktır, O'na karşı bu bildirime gerekli önemi verip vermemesi dolayısıyla mesûldür" demektir.

Dolayısıyla da, kişi ile Allâh Rasûlü arasında *bir din adamı* **sınıfı mevcut değildir!**

Birtakım kişiler, kendilerini *din adamı* kabul ederek, *din adamı sınıfını* oluşturup, "Din"i tekellerine almaya kalkıyor; insanlarla Rasûl ve Nebiler arasına girip, bir katman meydana getiriyorlarsa, bu yanlıştır!

İnsanlar, böyle asılsız bir katmana değer verip yönelmenin sonucudur ki, bu bilgisizliğin pahasını da oldukça ağır bir biçimde ödüyorlar.

İşte İran'da din adamları sınıfı... İşte Suudi Arabistan'da din adamları sınıfı...

“Din adamı”, “ilâhiyatçı” vs. tâbirlerinin “Din”de yeri yoktur!

Efendim, falanca din profesörü, falanca müftü, falanca şeyhülislâm, falanca hoca, yok bilmem ne molla???

Yok! Böyle ünvan ve kavramlar yok dinde!..

Ama sen hayalinde tanrılar yarattığın gibi, hayalinde *din adamı sınıfı* **yaratırsan, hayalinde birtakım insanlara** *pâye* **verirsen...**

Sonra da o yarattıklarına kulluk eder, tapınır; hatta hatta olayın derinliğinde iyi bir müşrik olursun.

Câmide imama gerek yok mu?

Hayır! Câmide görevli bir imama gerek yok.

Namaz vakti geldiğinde câmiye insanlar toplanır, içlerinde en ehil kim varsa aralarında karar verir; “Sen bu işi daha iyi biliyorsun” derler ve başa geçirirler, hep beraber cemaatle birlikte namaz kılarlar. Rasûlullâh’ın uygulaması buydu...

Falanca bu konuyu iyi biliyor. Filanca daha iyi biliyor. Gider, ondan da dinlersin. Sonra onu dinler, daha ötekini dinler, neticede kendi aklın ve mantığınla kendi kararını verir, kendi yolunu çizer, sonucuna da katlanırsın.

Efendim, falan zâta gittim de, beni yanılttı da, bu hâle geldim... Böyle bir mazeret ölüm ötesi yaşamda geçerli değil!

Herkes kendi aklı, mantığı, iradesiyle kendi yolunu çizmek mecburiyetindedir, **“İslâm Dini”nin sistem ve düzenine göre...**

Ya aklınızı mantığınızı kullanır, kendi yolunuzu çizersiniz, ya da sonucuna katlanırsınız.

İş hayatınızı kurmak, yarın sosyal bir mevkiye gelmek için nasıl belli çalışmalar yapıyorsanız, **Allâh indînde de belli bir değer kazanmak için, belli çalışmalar yapmak, belli zamanınızı ayırmak, belli araştırmaları uygulamak zorundasınız.**

Bunu yapmazsanız, kendi kendinize zulüm yapmış olursunuz.

Nefsinize zulüm ederseniz eğer, neticesinde gelecek azap ve sıkıntılar da dışarıdan biri tarafından verilmiş sıkıntılar olmaz; kendi yaptığınız yanlışların sonucu olarak başınıza gelir.

Eğer, benden yanlış bilgiler alıyorsanız, öbür tarafa gittiğinizde, "*Ahmed Hulûsi bizi yanılttı*" **diye bir mazeret söz konusu değildir! Benim anlattıklarımla kalmayın... Gidin, kaynakları araştırın!**

Allâh Rasûlü'nün hadislerini okuyun!.. Kurân'ın çeşitli tefsirlerini okuyun, çeşitli yorumları görün! Çeşitli bilgi sahibi insanlarla sohbet edin, onlara sorular sorun!

Neticede benden aldığınız bilgilerin, oradan aldığınız cevapların hepsini bir sentez yapın; kendi yolunuzu kendi aklınızla, idrakınızla çizin! Yapılması gereken şey budur. Aksi hâlde kendinize yazık edersiniz!

"<u>Allâh'ın sistem ve düzenini</u>" anlamadan, kendi hayalinizdeki değerlere göre, kendi hayalinizde yarattığınız gerçeklere göre olan bu yaşama biçimi, sizi neticede büyük pişmanlıklara sürükler.

İşte bu sebeptendir ki, sadece benim kitaplarımla yetinmeyin! Bu kitapları okuduktan sonra başka kitapları da okuyun! Geçmişte maneviyat ehli kişilerin değerli kabul ettiği, büyük kabul ettiği kişilerin kitaplarını da okuyun!

Bir **Abdülkâdir Geylânî**'nin kitaplarını okuyun. Bir **İmâm Gazâli**'nin kitaplarını**, Muhyiddini Arabî**'nin kitaplarını okuyun, **Nefâhat-ül Üns**'ü okuyun! Geçmişte yüksek evliyaullâhın hayatlarından kesitler verir. **Tezkiret-ül Evliya**'yı okuyun. **Ahmed Rufaî**'nin kitaplarını okuyun.

Bütün maneviyat ehli önde gelen kişilerinin kitaplarını okuyun. <u>Şayet onları okuduğunuz zaman benim yanlışlarımı görürseniz</u>,

<u>benim yanlışlarımı bir yana bırakıp, onların dediği istikamette yürüyün!</u>

Çünkü, hiçbir zaman, hiç kimse Allâh Rasûlü dışında kimseye tâbi olmakla zorunlu ve mükellef değildir!

Kabre girdiğin zaman; hangi tarikattansın, hangi mezheptensin; imamın hangi hoca efendi, hangi şeyh efendi, hangi mürşid efendi, hangi gavstı demeyecekler!

Kabirde size sorulacak üç soru var:

"Men Rabbuke?

Men Nebiyyüke?

Men Kitabüke?"

Bunu söyleyen Allâh Rasûlü Muhammed Mustafa (aleyhisselâm)**...**

"Rabbin kim? Nebin kim? Kitabın ne?" denecek sana...

Hangi mezheptensin, hangi tarikattansın diye sorulmayacak!

Öbür dünyada tarikat ve mezhep kavramı yoktur.

Size derler ki; ***bir tarikata girmezsen, senin yaptığın hiçbir ibadet kabul olmaz! Eğer bir mezhebe girmezsen yaptığın hiçbir ibadet kabul olmaz***!

Bunların hepsi yanlış, bâtıl ve geçersiz!

Kim Kurân'a ve Allâh Rasûlüne iman ediyorsa, kim Kurân'da bildirilenlere iman ediyorsa, kalben bunu tasdik ediyorsa o kişi mümindir.

Bu imanı ile o kişi cehennemden geçer, cennete girer! Bunun aksini kimse söyleyemez!

Bir laf dolaşıyor ortada anlamı saptırılarak; "*Mürşidi olmayanın mürşidi şeytandır*"...

Evet, doğru! Ancak Mürşid, KURÂN'dır!

Eğer mürşidin Kur'ân değilse öyle! "Mürşid" demek; "Aydınlatan" demek... Yani, seni aydınlatan bilgi kaynağı Kur'ân değilse, sen vehmine, hayaline, kendi zannında tasavvurunda yarattıklarına tâbi olursun.

Bunun sonucunda da, gerekenleri yapmadığın için helâk olursun, demektir bunun mânâsı...

Biz, **Kurân**'dan öğrendiklerimizin anlayabildiğimiz kadarını sizlerle paylaşırız.

"Biz" dediğim kim? Kendini merakı dolayısıyla bu konuya vermiş, bu konuda birtakım çalışmalar yapan kişiler, "biz"!

"Biz" kelimesi, **"*Şu işin bir okuluna girelim, bu işin eğitimini yapalım, bu işten iyi para kazanalım*"** deyip de bu konuyla ilgilenenler değil! **Meslek olarak "din"**le ilgilenmeyi seçenler değil! Profesyonel olarak, para kazanmak için, dinle ilgilenmeyi seçenler değil! **"DİN"in sırtından para kazanıp zengin olanlar; bunu hedefleyenler değil!**

Mevlâna, **para kazanmak için dinle ilgilenmeyi seçmedi.** Yunus, **para kazanmak için dinle ilgilenmeyi seçmedi. Hacı Bektaşı Velî, para kazanmak için dinle ilgilenme yolunu seçmedi.**

Allâh ilmini, fıtrî kabiliyet ve istidadı dolayısıyla araştırıp, onu insanlarla karşılıksız olarak paylaşma yoluna gidenleri kastediyorum ben, "<u>biz</u>" kelimesi ile!

İşte, onun içindir ki, bizim kitaplarımızın, kasetlerimizin, <u>hiçbir yayınımızın telif hakkı yoktur.</u> Herkes orijinaline sadık kalmak kaydıyla istediği kadar çoğaltıp yayabilir, tercüme edebilir diyoruz. Bunun gerekçesi bu!

Eğer, sizlere de bu dediklerim makûl geliyor, bu yolda yürüyorsanız, onun neticesi ile karşılaşacaksınız. **Allâh Rasûlü**'nün huzuruna çıktığınız zaman, başınız dik, alnınız açık, yüzünüz lekesiz olacak...

"Yâ RasûlAllâh, kabiliyetim kadar bu yolda çalışma yapabildim. Ama, senden öğrenebildiklerimi, senden bana ulaşanları insanlardan menfaat sağlama amacı ile değil, karşılıksız olarak paylaşabildim" demenin, vicdanî huzurunu duyacaksınız.

Bakın, "ben cehennemde acaba yanacak mıyım, ne kadar yanacağım" sorusunu gündeme getirdiğinizde şunu sorun kendinize; **vicdanen** bu konuda ne kadar rahatım?

Akşam yatağa yattığınız zaman uyumadan evvel, kendinizi vicdan muhasebesine çekin! Bu vicdanî muhasebe ile sorun kendinize: *"Ben neler yaptım? Bu yaptıklarımı hangi gaye ve amaçla yaptım?"*

Bunu sorun kendinize! Alacağınız cevap sizin o sınavdaki puanınızı gösterecektir.

Cehennemden ya çok kısa bir sürede geçeceksiniz, cennet ortamına geçmek üzere; ya da orada bir hayli fazla kalacaksınız.

"Cehennemde hiç ateş, odun, alev yoktur. Oraya herkes kendi ateşini yanında götürür!" diyor Allâh Rasûlü.

İşte o yanınızda götürdüğünüz kendi ateşiniz, vicdanınızda gizlidir!

O ateşin kaynağı vicdanınızda gizlidir. Ya samimiyet suyu ile doludur, ya da riyakârlık ateşiyle kıvranmaktadır vicdanınız...

Her gece yapmazsanız bu muhakemeyi, haftada bir; yapamıyorsanız, ayda bir mutlaka vicdanınızı ziyaret edip onunla bir sohbet edin!

Pahasını ödeyemeyeceğiniz en büyük aldanma, kendi kendinizi aldatmadır.

Hiçbir zaman, ne ben ne de herhangi bir din adamı olmayacaktır kabrinizde yanınızda!

Ben olmayacağım! Bugün varsam da yarın yokum!

Herhangi bir din adamı da olmayacaktır.

Çünkü, *din adamı* diye bir sınıf yoktur.

Siz yaratırsanız var olur size göre! Siz kabul ederseniz, karşınızdakinin böyle bir vasfı olur! Ona siz, o pâyeyi veriyorsunuz. Veya birilerinin ona verdiği pâyeyi, kabullenerek böyle bir sınıf yaratıyorsunuz.

Eğer siz bu dediklerimi dikkate almaz, üzerinde düşünmez, gerekli yorumlarla yaşamınıza yön vermezseniz; eğer benim anlattıklarım da doğru ise, gerçek ise, bu gerçekle bir gün yüz yüze gelecek ve o zaman **sükûtuhayali** yaşayacaksınız.

Hayal balonunuz patlayacak, gerçekle yüz yüze gelecek ve de gerçekle yüz yüze gelmenin acısını yaşayacaksınız! Yanacaksınız! Her sükûtuhayale uğrayanın yandığı gibi...

Sizler, gidiyoruz diye, uğurlamaya gelmişsiniz. Câmide iken ne düşündüm, ne geldi aklıma biliyor musunuz?

"Bir namazlık saltanatın olacak taht misali o musalla taşında!"

"Bu dostlar, benim cenazemi kaldırmaya gelen dostlar sanki" dedim. **Bu insanlar bizi bir sonsuz yolculuğa uğurlamaya gelmişler...**

Bu kalabalık, bu sevgi, bu coşku, bizi uğurluyor bir başka âleme!

Biraz sonra herkes dağılacak kendi dünyasına; biz de kalacağız kendi başımıza!

Acaba hazır mıyız?

Bunu düşündüm câmide!

Namaza başlamadan evvel, eğer dedim, hayırlı bir iş yapmışsam ardımızdan bir "Allâh razı olsun" diyecek, **üç İhlâs bir Fâtiha** okuyacak dostlar bırakmış isek, ne âlâ! Ya bunu sağlayamamışsak kaldık kendi amelimizle baş başa!

Bu, her gün hatırlamamız gereken bir şey de, ama ne hikmetse bu kalabalık bana bunu düşündürdü.

İnsanın sevenleri toplanır, onu uğurlar. Bir gün varız, bir gün yokuz! İstanbul'dan, İzmir'den, Bursa'dan, Ankara'dan, Bolu'dan Türkiye'nin birçok şehrinden buralara kadar gelmişsiniz. Ben sizin hakkınızı ödemekte âcizim ve yetersizim.

Allâh, gönlünüze göre, niyetinize göre, hadsiz hesapsız bir biçimde niyetlerinizin karşılığını sizlere ihsan buyursun!

"Ölüm korkutmuyor beni, ama ayrılığın acısı zor" diyor ya hani...

Neye bağlanırsak ondan kopmanın acısını ve ıstırabını duyacaksınız.

Allâh, yalnızca kendisine bağlanmamızı istiyor, kendisine teslim olmamızı istiyor.

Sevgi, insanın elinde değildir!

Birisini, **"sev"** denmesiyle sevemezsin! **"Sevme"** denmesiyle de, o sevgiyi kalbinden söküp atamazsın!

Sevgiyi veren Allâh'tır.

Bir açıklamada bulunuyor ki...

"Allâh, bir kulunun sevilmesini murat ederse, meleklerine buyurur ki; "Ben bu kulumu seviyorum. Siz de onu sevin!"

O melekler de sırasıyla dünya meleklerine kadar o sevgiyi ilham ederler ve nihayet Allâh'ın o sevgisini hak eden kullara okur. Kalbe sevgiler verilir. O kullar karşısındaki kişiyi severler.

Ya da Cenâb-ı Hak, bu kulum bu sevgiye lâyık değildir. Ben bunu sevmiyorum, der. O zamanda, melâikeler bunu yeryüzüne iletir ve insanlar artık onu sevmez olurlar."

Bu, genel mânâda da böyle, özel mânâda da böyle!

Sevgi ateşini tutuşturan Cenâb-ı Hak'tır.

Etrafımda sevenlerim olduğunu görmezlikten gelmek, benim elimden gelmez! Cenâb-ı Hak sevdiriyor ki, seviyorsunuz, diye düşünüyorum.

Ama, bunun hemen arkasından da şu açıklamayı ilave etmek istiyorum.

Ben o sevgiye lâyık olduğum için Cenâb-ı Hak beni size sevdirtmiyor! Ben, böyle bir sevgiye lâyık değilim. Bunun idrakı içindeyim. **Cenâb-ı Hak, bizi size sevdirtiyorsa bu, benim bu sevgiye lâyık olduğumdan değil, buradan çıkan ilmi sizin değerlendirmeniz için, bu sevgiyi size vesile ediyor.**

Çünkü, insan sevmediği birinin elinden baklavayı geri çevirir. Sevdiğinin elinden zehir içer!

İşte Cenâb-ı Hak, bu ilmi değerlendirmeniz içindir ki, gönlünüze bizim geçici bir sevgimizi ateşliyor; o sevgiyle siz, bize yönelip, bu ilmi alıp değerlendiriyor; özünüzdeki Allâh'a giden basamakları hızlı bir şekilde çıkıyorsunuz!

Demek ki, sevgi, kişinin mutlaka o sevgiye lâyık olmasından değil, başka bir sebepten dolayı da verilebiliyormuş. Burada bir başka hikmeti fark ettik.

Bunu fark etmenin benim yönümden faydası şu;

Haddimi bilmiş oluyorum. Varlığımda nem var ki, kendime özgü, kendime has hangi güzelliğim var ki söyleyeyim! Hiç!

Önemli olan kişiler değildir. Kişiler fânidir. İşte düne kadar burada idik. Yarın gidiyoruz. Sanki bir cenazeyi uğurlar gibi **"Elveda!"** diyoruz.

İnsanlara "elveda!" diyeceğiz ama, ilim her zaman bizimle beraber olacak. Dün kimlere veda edilmedi? Bugün kimlere veda edilmesin! Yarın, daha kimlere bütün kemâl ve güzellik Cenâb-ı Hakk'a aittir. O dilediği için burada onu görüyorsunuz.

Eğer Cenâb-ı Hak o güzellik ve kemâlâtını buradan çekerse bırakın sevgiyi, nefret bile etmezsiniz!.. Kalır bir köşede, unutulur, gideriz.

Öyle ise, içinizde bir sevgi varsa bu sevginin Cenâb-ı Hak tarafından size selâmeti ihsan etme amacı ile ateşlendiğini anlayıp,

fark edin!

Veda sözcüğü, insanın tabiatına, doğasına ters düşüyor...

Bir kediye veda etmek üzer bizi... Bir kuşa veda etmek bile üzer bizi... Hele bir insana?

Hele hele bizde bir izi olan, bir kalem izi olan insana veda etmek elbette güçtür. Ama **önemli olan şey; Allâh'ı görebilmek!**

Allâh'ı Zâtı'yla göremezsiniz! Sûreti, şekli, özelliği olan bir varlık değildir O! O'nun ilmini, O'nun nûrlarını hissedebilirsiniz içinizde!

Biz, O'nun için varız ve er veya geç O'na döneceğiz...

Yarın hangi rütbede, makâmda veya koltukta olursak olalım, çırılçıplak gideceksin. Çırılçıplak derken benim bulunduğum yerdeki dostlarıma **vasiyetim şu:**

Beni kefene sarmayın! Benim üzerimde o gün için olan elbisemle gömün!

Hazreti Rasûlullâh, elbisesi ile toprağa gömülmüştü. Beni de O'nun gibi elbisemle toprağa verin!

Sonradan çıkarılmış kefen âdeti, bana göre değil!

Bugün, dünde eriyip gidecek! Elbiselerim toprak altında eriyip gidecek. Ve ben, yeni bir bedenle, yeni bir boyutta yaşama merhaba diyeceğim.

Ben, sizlerden biriyim. Sizler de benim gibisiniz! Sizler de benim gibi aynı âkıbeti paylaşacaksınız.

Sevdiğiniz, bağlandığınız ne varsa, ondan ayrılacaksınız. Eğer bu bağlanma çok güçlü ise, ayrılığın yanması o kadar fazla olacak.

Öyle ise şu gerçeği fark edelim:

Dünya'da yalnızca o ölüm ötesi boyuta, oranın şartlarına hazırlanmak ve oranın değerlileri arasında yer almak için varız.

"*Etraf ne der*" diyerek, yaptığınız her şey için pişmanlık duyacaksınız. İlmin gereği ne ise onu yaşamanız hâlinde de bunun nimetlerini tadacaksınız.

İmtihan dünyası demek yanlış bilgilerle, doğru bilgilerin size ulaşması ve sizin doğru bilgileri tercih etmeniz demektir.

Size, en yakınlarınızdan bile, yanlış bilgiler doğrultusunda davranış ortaya koymanız tavsiye edilir. Buna zorlanabilirsiniz. Buna karşı, onları kırıcı olarak reddetmeyin!

"Kusura bakma, deyin! Benim ilmime göre doğrusu budur ve ben yarın orada kendi ellerimle yaptıklarımın otomatik sonuçlarıyla karşılaşacağım. Eğer, senin dediğin yanlışsa, seni mazeret olarak orada ileri süremeyeceğim. Ne olur beni bunun için hoş gör, bağışla! Bırak, ben ilmimin gereğini uygulayayım. Sen de istiyorsan bu bildiğimin gereğini uygula! Neticede herkes gittiği o âlemde yaptıklarının neticesi ile karşılaşacaktır."

Biz, dünyaya kavga etmek için gelmedik! Biz dünyaya didişmek için gelmedik! İnsanlarla kötü olmak için gelmedik!

Şayet bizi kötü olarak görenler varsa, en akıllıca iş olarak bizden uzak dursunlar. Biz bunu saygı ile karşılarız.

Allâh kolaylaştırsın bizden uzak durmayı, deriz.

Bizden kendilerine ulaşanlardan yararlananlar varsa, onlar da bizi bırakıp, o yararlandıkları ilimle yaşamaya baksınlar. Önemli olan ilmi paylaşmaktır.

Bunu elimizden geldiğince sizlerle paylaştık...

Sanıyorum, bugüne kadar anlattıklarımın bir çoğu henüz toplum olarak anlayıp, idrak edip kavrayacağımız şeyler değil! Belki zaman içinde yeni yetişen nesiller bunları daha iyi değerlendirecek.

Ama, önemli olan herkesin anlayabildiği kadarıyla bu ilmi değerlendirebilmesidir, gelecekte yararını kendisi görmek üzere!

Herkes yaptığını hayrıyla veya şerriyle zerresine kadar alıyor ve de alacak!

İşte bu yüzdendir ki, sizden bütün istirhamım; öncelikle çevresindekini ve karşısındakini düşünen insanlar olarak yaşamanızdır!

<u>Daima karşınızdakini kendinize tercih edin; sakın "Önce ben!" demeyin!</u>

Önce ben, derseniz, gelen o nimet karşınızdakine gider! Önce ben derseniz, gelen manevî nûr karşınızdakine gider.

"Önce sen!" derseniz o nimet sizden karşınızdakine ulaşır.

Allâh'ın sisteminde bilmediğimiz öyle sırlar var ki, bunları biz devamlı yaşıyoruz; fakat neyin ne olduğunu fark etmiyoruz. Allâh basîretimizi aça...

44

VEDA SOHBETİ

Antalya, 7 Mart 1997

İnsan, eline geçen imkânları kullanmadığı takdirde, geçmiş zamanı yitirir! **Geçen zamanın telâfisi diye bir şey yok!** Geri dönüş yok!

– Peki o zaman insanın ne yapması gerekiyor? İman kuvvetini nasıl elde edebilir? Hangi hareketlerle, hangi düşünce sistemi ile neler yapılabilir?

– İman, bir insanın ilimle hareket etmesini getirir. İlme yönlendirir. Buna mukabil vehim, beşeriyete ve kişiye dönük düşünce tarzına kişiyi yönlendirir.

Temelde iki ayrı nokta var;

İlme yönelen, kişi ve kişilikle uğraşmaz, ilmin gereğini yaşar.

Vehmin hükmü altında olan kişi ise, ilmi bir yere bırakır kişi ve kişilikle uğraşır.

Eğer kişi ve kişilikle uğraşıyorsa bilecek ki, o anda **vehme** tâbi. Tasavvufî tâbirle, şeytana tâbi...

Yok eğer ilme tâbi ise, o zaman bugün birçok insan var toplumda, özellikle bu ülkede, şöyle fikir öne süren:

*"Efendim Hz. Muhammed sekiz tane hanım almış, on tane hanım almış, bu kadar hanıma düşkün bir insanın nasıl **Rasûl** olması söz konusu olabilirmiş?"*

Rasûlullâh diyor ki;

"Yarın ölmeyeceksin, diri diri mezara gireceksin! Ölüm ötesinde seni böyle bir yaşam bekliyor. O yaşama göre kendini hazırla!"

Öteki ahmak da diyor ki:

"Rasûl sekiz tane hanım almış. Ben O'nu dinlemem!"

Dinlemezsen dinleme!

Sen O'nu dinlemiyorsun diye Rasûlullâh'ın bir kaybı mı var?

O, sana sadece uyarıda bulunuyor;

"Böyle bir olay, böyle bir hesap seni bekliyor. O yaşama göre kendini hazırla!**"** diyor.

Sen tutup da O'nun yemesi-içmesi ile, oturması-kalkması ile evlenmesi ile vaktini harcarsan boş konuşmuş olursun! Kaybı da bunun, sana olur!

Rasûlullâh'ın kaybedeceği bir şey yok! O, kendi için senden bir şey istemiyor ki anlayışı kıt!

Demek ki, önemli olan, ilimle ilgilenmektir. Kişi ve kişisel yaşamla değil!

Kişi ve kişilikle uğraşmaya seni, gerek vehmin veya gerekse çevren yönlendirir.

Böyle konuşanlar **"Deccal"**in sözcüleridir!

Orada senin diyeceğin şey;

"Arkadaş, kişiyi bırak, bana ilmi eleştir. Kişi benim için önemli değil! Ben bugün varım, yarın yokum. O kişi de bugün var yarın yok! Kişiden bana ne? Sen bana bu ilmi eleştir, gücün yetiyorsa? Eleştirebiliyorsan eleştir; eleştiremiyorsan o zaman şeytanlık yapıyorsun demektir."

Şu hanım, az evvel çok kısa bir örnek verdi.

"Ben kaç sene efendi şeyhime gittim. Bize nâfile ibadetlerin bir çoğunun gereksiz olduğunu söyledi. Ben, yapmam gereken bu

ibadetleri yapamadığım için, boşa geçirdim zamanımı demek ki! Şimdi ne olacak?"

Ne olacak! Kayıp kayıptır. Yanlış adresten yanlış bilgi aldın.

Bunun sonucu da senin kaybındır. Telâfi etme şansın yok!

Kişinin geçmişi telâfi etme şansı yok! Bunu baştan beri söylüyorum!..

İnsanlar hataya yatkın varlıklar. Bunu biliyoruz. Dünden ibret alıp, ona göre yarını değerlendirmeliyiz. **Dün seni yanıltan kişi, yarın da yanıltacak demektir. O zaman ona karşı panjurunu indireceksin. Başka yolu yok!**

– O zaman vehmi yenebilmemiz için aklımıza da ihtiyacımız var değil mi?

– Akla ihtiyaç var gayet tabii. Ama, **vehmin üstesinden "iman" ve "teslimiyet" ile gelinir ancak!** Bunu hiç unutmayın!

– İman kuvvetimizin yanı sıra aklımızın durduğu, idrak edemediğimiz, ne bileyim o an için idrak edemediğim şeyler oluyor... Zannedersem basamak basamak idrak ediyoruz bazı şeyleri... O zaman aklımızı kullanmamız gerekiyor gene; ama akıl yolu ile gene tekrar vehmin altına giriyor. Her insanın farklı açılımları var. Farklı görüşte olan insanlar var. O zaman aklımızla imanımızı mı birleştireceğiz?

– Aklınızı iman istikametinde kullanacaksınız. Aklı, vesveseniz de kullanabilir.

Aklın hedef noktası, yükseleceği nokta, iman noktasıdır. Aklını iman noktasına yükseltirsen, vehmin okları seni vurmaz! Sana tesir etmez!

Akıl, iman noktasından koptuğu anda vehmin hükmü altına girer. Vehim fırtınası ile başka istikametlere uçmaya başlar.

Bir de bakmışsın yaşamının tamamı olan 8.6 saniyenin 3-4 saniyesi gidivermiş.

Onun için, öbür tarafa gittiği zaman bütün insanlar pişmanlık duyarlar.

"Herkes pişmanlık duyacak öbür tarafa gittiğinde!" diyor Allâh Rasûlü...

Cehennemde olanlar, "Niye yapmadık?" diye pişmanlık duyacak.

Cennette olanlar da "Zamanımızı niye daha iyi değerlendirmedik de daha iyi imkânlarla daha iyi yerlerde olmadık?" diye pişmanlık duyacaklar.

Gidiyorum, diye bazı insanlar üzülüyorlar. Bakıyor hâllerine, geçiyorum çoğunun!

Ben buradayken anlattıklarımı değerlendirebildiniz mi? Hayır! Şimdi üzülmenin faydası var mı?

Herkes kendisine göre değerlendirmiştir az veya çok, üç veya beş. Ne var ki neticede, herkes değerlendirememenin sıkıntısını duyuyor. "*Buradalığını çok daha iyi değerlendirebilirdim*" düşüncesi var herkeste.

Demek ki, bak şu anda sende, daha iyi değerlendirebilirdim düşüncesi var ve böyle diyorsan, bunun bin katını veya milyon katını öbür tarafa gidince duyacaksın...

Şimdi, ben gitsem de ortada kitaplar, kasetler var, bilgiler var...

Onlarla meşgûl olup, bundan sonrasını bir miktar toparlayıp da gitme şansın var. Ama, sen öbür tarafa gidince, artık hiçbir şekilde telâfi şansınız kalmayacak.

Daima küçük örneklerden büyük olayları anlamak lazım!

Burası imtihan dünyası!

Hz. Muhammed gelmiş! O'nun yanında bütün Kureyş'in münafıkları, müşrikleri!

Hz. Muhammed'e inanmak için birisi geldiği zaman Mekke'ye dışarıdan, bunlar adamı hemen kuşatıyorlar... O'nunla daha görüşmeden veyahut da görüşüp çıktıktan sonra;

"*Muhammed şunu yapıyor, böyle saçmalıyor, Muhammed cinlerden bilgi alıyor...***"** gibi bir yığın iftira atıyorlar.

Ve, gelenin kafası karışıyor, onların dedikleri doğru mu değil mi, diye..

Bu imtihanı geçebilen, O'na iman ediyor, kendini kurtarıyor.

Ama gelip de, bu şehrin halkının etkisi altında kalıp, O'ndan istifâde edemeden dönenin azabı, gelip istifâde edenden yüz kat farklı oluyor...

Hz. Muhammed, 13 sene Mekke'de yaşadı. Bu süreç içinde sadece 40-50 kişi iman etti.

Ama, o arada dışarıdan gelip görüşen binlerce insan oldu.

O günlerde büyük çoğunluk, o çevreyi saran, O'nu kötüleyen insanlar yüzünden onların etkisinde, vehimlerinin etkisinde kalarak O'ndan istifâde edemediler.

Hz. Muhammed'in yaşadığı olay, senaryo, o devre mahsus değil, her devirde mevcut! Her devirde ilim sahiplerinin etrafını saran bu tip kişiler vardır.

Kimi ararsan ara, tarihe bak! **Muhyiddini Arabî**'yi saran kişiler vardı. **Mevlâna**'yı kuşatan şeytanın dilleri vardı; **Gazâli**'yi de saran böyle kişiler vardı; hepsinde vardır! Özel olarak meydana getirir Allâh! Çünkü insanın imtihan dünyası bu!

Ya ilim ve idrak sahibi olarak etrafa boş vereceksin...

Kendi aklınla kendi yolunu çizecek, etrafın söyledikleri beni ilgilendirmez deyip, ilminle kendi yolunu çizeceksin.

Veyahut, etrafın dediğine bakacak, etraftan bir parça olacak; sürüdeki bir güdülen olacak; ve sonuçta da ilimden mahrum kalarak

yaşayacaksın!

İşte bu yüzden, izaha çalıştığım üzere bu tür engellemeler bugün de olacak, yarın da! Ölene kadar da bu tür olaylarla karşılaşacaksınız.

Yarın bir büyük âlim zât bulacaksınız... Ne olacak?

Yanına gitmek isterken, bir yığın insan çıkacak karşınıza ve size; "Bu zât böyle yaşıyor, şöyle yaşıyor ya da şunu yapıyor, bunu yapıyor" deyip sizi engellemeye çalışacaklardır.

Sizi ilgilendiren şey; Onun neler yapıp neler yapmadığı, ömrünü nasıl geçirdiği değil!..

Onun ortaya koyduğu <u>ilim</u> olmalı! Eğer işine yarıyorsa, al kullan! Beğenmiyorsan bırak!

Ben şuraya geliyor, yarım saat, bir saat kadar sizinle sohbet ediyorum. Sonra, sen evine ben evime! Senin yaşantın sana ait, benim yaşantım bana. Beni ne ilgilendirir senin özel yaşantın? Seni ne ilgilendirir benim özel yaşantım? Ben sana soruyor muyum? Ne yiyor ne içiyorsun, nerede, kiminle yatıp kalkıyorsun? O hâlde, senin de bana böyle bir şey sormaya hakkın yok!

Birbirimizi ilgilendiren şey ilim noktasıdır. Ortak noktamız sadece ilimdir, bilgidir.

Bunu anlamıyorsan bunun neticesine de katlanacaksın. Pahasını da bir hayli ağır ödeyeceksin, hem de tahmin edemeyeceğin kadar ağır!

Bir Nebi ile Cenâb-ı Hak arasında bir konuşma vardı.

"Bir kavme bir belâ geleceği zaman, sorar Allâh Nebisi;

– Yâ Rab! Bu kavmin içinde iyiler yok mu hiç?

– Çoğunluk kötülerdi, der Cenâb-ı Hak.

– Peki iyiler?

– İyiler de iyiliklerinin karşılığını âhirette alacaklar! der."

Bir toplum bozulduğu zaman, belâ hepsine birden gelir. İçindeki iyiler hürmetine o geri çevrilmez!

Nasibi olan bu bilgiyi zaten bir yerden alır. Öyle yerlere gitmiş ki kitaplar ve kasetler, ben de duydukça şaşırıyorum!

Hele **internetten** bu bilgileri edinenler?!!

Aklımın, hayalimin almadığı yerlerde, bir bakıyorum adam bir kitap veya kaset bulmuş, bir şeyler yapıyor kendi başına...

Nasibi olmayanın eline geçiyor ama, değerlendiremiyor, bir yerlere koyuyor, **"***Etraf böyle diyor***"** dedikodularına uyup, ihmâl ediyor ve gidiyor...

Ne değerlendirebilene bir şey denebilir, ne de değerlendiremeyene.

Nasibi yoksa, ilmin ona ulaşmaması için bir şey mutlaka bahane olur.

– Ama benim öğrendiğim şeriatta...

– Sen benim ağzımdan hiç şeriat kelimesi duydun mu?

– Hayır!

– Benim kitaplarımda hiç şeriat kelimesi gördün mü?

– Hayır!

– Onları insanlar yapsınlar.

Ben insanlara tâbi değilim!

Ben hiçbir cemiyete, tarikata, topluluğa, gruba, teşkilata, bilmem neye mensup bir insan değilim.

Ben MUHAMMEDÎ'yim!

Kitabı "OKU"rum... Allâh Rasûlü ve son Nebi Muhammed Mustafa'ya tâbiyim!

Kim kime tâbi olursa beni ilgilendirmez!

Kimse de bana karışamaz!

Ben, dünyada bağımsızım! Tek başıma geldim ve tek başıma bu dünyadan çekip gideceğim.

Yaptığım işte, araştırmalara göre doğru bulduğum, doğru düşündüğüm şeyi kitabıma yazmak, insanlardan gizlememiş olmak vicdanî huzur kaynağım! Onun dışında kim bana ne diyorsa vız gelir tırıs gider!

Ben sürüden bir koyun değilim.

Mukallit değilim! Kendi yolumu kendim çizerim.

Benim karşımda bir tek muhatabım var. O da, Hz. Muhammed Mustafa!

O, Rasûlullâh olarak bütün insanlara hitap etmiş.

Ben de insan nesli içinden bir fert olarak, onu kendime muhatap olarak alırım.

O'nun dediklerini anlayabildiğim kadarı ile, elimden geldiği kadarı ile, değerlendirmeye çalışırım; sonra da vâdem dolduğunda çeker giderim!

Kim ne diyorsa, bence hiç mahzuru yok, desinler! Gidince öbür boyuta görecekler göreceklerini!.. Yapmıyorlarsa gereken çalışmaları, o kendi sorunları. Ben onlarla uğraşmak için gelmedim ki bu dünyaya!

Ama uyarayım sizi, zikri bırakanlar, çok kısa bir sürede vehmin hükmü altına girebiliyorlar. Denemesi kolay!.. Pahası biraz ağır olsa da! Zikir, vehim konusunda güçlü bir koruyucu olur.

– "DUA ve ZİKİR" kitabındaki korunma duasını kırk gün yapmanın anlamı ne?

– Devam etmekte büyük fayda var. Yani, kırk günde onun faydası görülmeye başlanır anlamına. Kırk günde, olacak olacak, diye denmiyor. Allâh dilediği zaman olur.

– Üstadım! Bu ilim sizden bize geldi. Dolayısıyla, bizi bırakıp gitmeyin!

– Beni bu ilmin musluğu kabul edin! Yarın o musluk başkaları olur sizin için. Musluk hiç önemli değil! Yarın bu musluk atılır, başka bir musluk takılır. Bugüne kadar yazacağımı yazdım, çizeceğimi çizdim. Bundan sonrası insanların bileceği bir iş. Beni artık ilgilendirmez!

Beyinler arasında zaman ve mekân diye bir mefhum yoktur. O kişiyi düşündüğün anda onunla berabersin demektir!

Sen Antalya'nın bir ucunda olursun. Burayla mesafen, Afrika ile kuzey Kutbu arası kadardır. Veya, Amerika'da olursun, onunla arandaki mesafe saniyenin yüzde biri kadardır.

Ortalık iyi değil şu anda, bayağı karışacak gibi görünüyor! Daha önceleri söylemiştim, bazı arkadaşlar bilirler...

Avrupa, Türkiye'yi dışlayacak. Onlara karşı bir şahsiyetli politika oluşturamadık. Sonunda Avrupa bizi tekmeleyerek dışarı atacak! Avrupa harici, dış ülke hâline gelecek Türkiye!

Ama bu, bizim hayrımıza olacak. Çünkü, üçüncü Dünya savaşı çıktığı anda Rusya, Avrupa'da taş üstünde taş bırakmayacak.

Muhyiddini Arabî'nin de bir ifadesine göre, savaşın bir kuyruğu da İstanbul'dan geçecek. Türkiye'nin bu savaşın dışında kalması, Avrupa'nın dışlaması ile oluşacak bir rahmettir.

Şu anda Avrupa bizi resmen dışladı nihayet. "Siz bizim aramıza giremezsiniz. Siz bizim standartlarımıza, medeniyetimize uygun değilsiniz" dedi.

Bundan sonraki aşama da, muhtemelen Nato'dan ayrılmamız olabilir. Böyle bir olaydan sonraki aşamalarda neler olur bilemem.

Türkiye'de çok yanlış işler oluyor! Anlamsız (ama amaçlı) bir şekilde insanlar, müslümanlar ve lâikler diye ikiye bölünüyor. Çok yanlış bir gidiş var. Müslümanlık, insanları birtakım şeylere zorlamak olarak anlaşılıyor.

Takdirin gereği olan şeyler yaşanıyor. Bana, çok hareketli seneler geliyor gibi sanki!

Londra ve Avrupa, uzun vâdede çok emniyetli bir yer değil, herhâlde!

Biz, kopmuş bir yaprak gibiyiz. Şu anda daldan düşmek üzereyiz. Artık rüzgâr nereye götürürse!

Herkes ilmi ile baş başa kalarak ilmini değerlendirecek!

Hava bozduğu zaman aklı olan evden çıkmaz!

Antalyalılar iyi bilir gök gürültüleri ile sağanak yağmur başladığı zaman caddeler bir anda boşalır. Herkes ya dükkâna girer, ya bir yere sığınır. O yağmurun altında dolaşmaz kimse.

Hava bozduğu zaman herkes evine çekilsin, eğer ıslanmak istemiyorsa! Doluya yakalanmak istemiyorsa, evine çekilecek, ibadetiyle meşgûl olacak.

Yemek toplu hâlde yenir ama, hazım tek başına yapılır.

Bu ilmi alıp da hazımsızlık çeken pek çok kişi biliyorum. Sağlam, vehimsiz, şüphesiz bir mide lazım ki, hazım etsin bünyesi.

Her insanda o vehim, vesvese var. Onun için de Kurân'da;

"Kul eûzu min şerril vesvasıl hannas" deniyor.

"Sineye, şuura vesvese ilka eden Hannas'ın şerrinden sana sığınırım" deniyor.

Şunu bilin ki, her gün şu anda fark edemeyeceğiniz kadar çok değerlidir!.. Yaşadığınız günün değerini şu anda fark edemiyorsunuz.

Bugünleri çok arayacaksınız; ve eğer bugünleri çok iyi bir şekilde değerlendirememişseniz, yarın çok büyük pişmanlık yaşayacaksınız. Bugünler, yarınlara göre cennet!

Dünya'daki mi, âhiretteki mi?

Dünya'dan bahsediyorum...

Bir tespihin kopması hâlinde, tanelerinin birbiri ardına düşüşü gibi cereyan edecek ve gelişecek olaylardan önce bugünlerinizin değerini çok iyi bilin!

Günlük yaşamayın, yarını da düşünerek bir yerlerinize bir şeyler koyun! Maddi ve manevî olarak!

Başın ağrıdığı zaman da bir kitap okuyabilir misin, zikir yapabilir misin?

Şimdi, şu anda rahatsın, ibadet şansın var; ama, yarın seni dışarıdan rahatsız edecek birtakım olaylar yaşanmaya başladı mı, ne bu ibadeti yapacak kafa kalır, ne de okuyup ilim öğrenecek kafa!

Keşke dünde olsaydım; dersin.

Onun için bugünleri çok iyi değerlendirin.

İyi duyunuz! Bu, veda konuşması!

Gelmiş gidiyor; şen ola Antalya şehri...

Sürekli olarak yaşamda devamlı yeni bir şeyler başlar, bir şeyler biter.

Bundan on sene evvel İstanbul'da idik! O güne kadarki tüm hayatımız İstanbul'da geçti.

On sene evvel geldik Antalya'ya! Antalya'da ne yapacağım diye düşünüyordum.

Pek kimseye faydalı olduğumu sanmıyorum istediğim ölçülerde; **ama işte Antalya'da 15 civarında kitap hazırlamak nasip oldu. Biraz kaset doldurduk. Giderayak beş kitabı kasete okuduk. Beş kitabın kaseti çıkıyor. Konuşan kitaplar olacak.**

"Hz. MUHAMMED'İN AÇIKLADIĞI ALLÂH" kitabı üç kaset oldu.

"AKIL VE İMAN" kitabı dört kaset oldu.

"Hz. MUHAMMED NEYİ OKUDU?" kitabı dört kaset oldu.

"TECELLİYÂT" kitabı iki kaset oldu.

"İSLÂM'IN TEMEL ESASLARI" kitabı ise iki kaset oldu...

Böylece bir kısım kitapların da, kasetleri oldu. İsteyen arabasında dinleyebilecek kitapları, isteyen mutfağında! Aslında, daha vâdemiz olsaydı hepsini düşünüyorduk.

Ecelin insana ne zaman geleceği hiç belli olmuyor. Ecel geldi, vâde doldu, gidiyoruz.

Nedir yahu? diyor içeriden birileri. Nasıl ecel? Ecel dediğin zaman bir adam ölür, dört kolluya biner gider..?

Ben de, dört kolluya binip gidiyorum!!! Önde iki tane uzun kolu var, arkada iki tane kısa kolu var beni götüren dört kollunun... Üstelik kimsenin omzuna yük de olmuyor; kendi gidiyor!!!

Antalya Hava Alanından kalkıyor bizim dört kollu!

Evet! Ecel denen şey insanın bedenini bırakması değildir. Bir düzenin, bir çalışma biçiminin, bir yaşam biçiminin son bulması anlamında kullanılır "ecel"!

İstanbul'da ecelimiz geldi, Antalya'ya geldik!

İyi kötü on seneye yakın burada yaşadık. Şimdi burada ecelimiz geldi; buradaki ecel şerbetini tadıp, dört kolluya binip gidiyoruz âhirete yani yarınımıza... Antalya'nın âhireti de bizim için Londra oluyor şimdi.

Londra'dan nereye geçilir; gerisi Amerika mı olur, yoksa başka bir yere mi olur bilmiyorum...

İşte, eceli gelen bir adam şöyle bir dönüp bakarmış. Geçmişi yaşarmış. Biz de geçmişe dönüp şöyle bir baktığımız zaman, ne bıraktık arkada diyoruz. Muhasebe yapıyoruz.

Muhasebede kâr ve zarar hesabı varmış. Terazinin iki kefesi varmış. Kefeleri şöyle bir tartıya koyduğumuz zaman, galiba bizim arkamızdan üzülenler, sevenler biraz daha ağır basıyor.

İyi oldu da gitti diyenlerin sayısı çok çok daha az gibi geliyor. Dolayısıyla, arkamızdan hayır dua edecek daha fazla olacak.

Âhirette de insanların sevapları günahları kefelere konulacakmış. Ağır basan hesabı olduğuna göre, burada da ağır basan zannediyorum daha fazla olacak.

İnşâAllâh şu an Antalya'daki hesabımızı da iyi bir şekilde kapatmış oluruz. Allâh, daha sonraki hesapları da hepimize hayırlısı ile kapatmayı nasip etsin!

İnsanın arkasından hayır dua ettirebilmesi önemli.

Aslında bu, günlük yapılacak muhasebe! Günlük yapılacak bir hesap! **Akşamleyin yatağa girdiğin zaman şöyle bir bakacaksın hesabına! Bugünü kapattık, ama nasıl kapattık?**

Bugünün kaç saatini, bu dünyada bırakıp gideceğim şeyler için harcadım?

Günümün kaç saatini de, ebedî hayatta bana yarar sağlayacak işlere dönük olarak değerlendirdim?

Kelimeler hep bizi yanlış yere çekiyor. Ne kadar suçlu bu kelimeler! Bizde hiç suç yok!

O kelimelerin neye işaret ettiğini araştırmıyoruz. Kelimeler, isimler; hep içeriklerine perde oluyor. Yaşamımızda, kelimenin şeklinde, görüntüsünde kalıyoruz. Kelimelerin işaret olarak değerlendirilmesi gerektiğini fark etmiyoruz.

"<u>Allâh</u>" diyoruz, sonra da *tanrı* ile kıyaslamaya kalkıyoruz!!!

Hâlbuki kitapları okurken veya karşındaki ile konuşurken "Allâh" kelimesi yerine, "<u>Allâh ismi ile işaret edilen</u>" lafzını kullanırsan ve bu mânâyı düşünürsen sana çok başka kapılar açılacak.

"Allâh" kelimesini direkt olarak kullanmak yerine, "<u>Allâh adıyla işaret edilen</u>" diye olaya yaklaşabilsek...

Belki bugün için, bu konular çok gereksiz ama, Allâh benim gibi bazı kişileri gereksiz işler için yaratmış.

Aynı şekilde, "Cennet" diyorsun. "Cennet" kelimesi yerine "Cennet ismi ile işaret olunan boyut, ortam" diye kullansak bu kelimeyi.

"Cehennem ismi ile işaret edilen ortam, boyut, şartlar" diye yaklaşırsak konuya... Bunlar gibi, bütün kelimeleri, anlattığım şekilde değerlendirerek yeni baştan sorgulasak, acaba neler değişecek?

Açıkladıklarımı ulaştıramadığım kimseler; "Amma saçmalıyor, demagoji yapıyor" diyorlar, anlayışları sınırlı veya kıt olduğu için!

Yapıları gereği onların başka türlü yorumlamaları zaten mümkün değil! Onları böyle kabul ediyorum.

Buna rağmen sizlere bir uyarıda bulunmak istiyorum...

Giderayak, Cuma'dan evvelki konuşmamda size bir şeyi anlatmaya çalıştım.

Allâh Rasûlü Muhammed Mustafa buyuruyor ki:

"Her baba ve anaya çocuğuna Kur'ân okumasını öğretmek farzdır."

Biz ne yapıyoruz?

Alıyoruz çocukları *Kur'ân kurslarına* **yolluyoruz. Ya da hoca tutuyoruz. Elif'i B'ye... Cim'i H'ya bağlamasını öğretiyoruz.**

Sonra alıyor Kur'ân yazılı sayfaları eline, yüzünden harfleri, kelimeleri tekrar ediyor, diyoruz ki:

"*Çocuğum Kur'ân okumasını öğrendi. Allâh Rasûlü'nün dediğine uyduk*"!

Bunun huzuru ve rahatlığı içinde başımızı gece yastığa koyuyoruz.

İyi halt ediyoruz!

Ne kadar büyük bir saçmalık içinde olduğumuzu fark edemeyecek kadar uyuşmuş beyinlerimiz!

Rasûlullâh'ın dediğini hiç mi hiç anlamamışız!

"Her ana babaya, çocuğuna Kur'ân "OKU"masını öğretmek farzdır" derken, neyi kastediyor acaba?

DİKKAT EDİNİZ!..

Rasûlullâh (aleyhisselâm)**'ın hitap ettiği kitle, Türk, İran, Acem değil! Kureyş kabilesiydi. Veya civar Arap kabileleri idi. Hepsi de Arapçayı çok iyi bilen, konuşan!**

Onlara; **"Kur'ân okumasını öğretin çocuklarınıza!"** derken, bununla muradı Kurân'ın kelimelerini bir araya getirerek onu hecelemek değil; **"Kurân'ın içindeki bilgileri çocuğuna öğreterek, Kurân'ın içeriği hakkında çocuğunu bilgilendirmek ana ve babaya farzdır" diyordu Hz. Muhammed, Arapça bilip okuyan yazan kişilere ve toplumlara...**

Biz bu uyarıyı alıyoruz; onu bugünkü şartlar içinde değerlendirip;

"Bak, benim çocuğum Türkçe konuşuyor. Götüreyim hocaya da Kur'ân kursuna da orada Kur'ân okumasını **öğrensin..." diyoruz.**

Sonra, orada bir "Yâsiyn" okumasını öğrenirse veya bölümlerini okumayı öğrenirse "tamam çocuğuma Kur'ân okumasını öğrettim" diyoruz.

Nerede öğrettin!!?

Hiçbir şey öğretmedin!

Kur'ân okumasını öğretmek demek, Kurân'ın içeriğini öğretmek demektir.

Şimdi, içinizden biri çıkıp diyecek ki, *"Yahu daha biz Kurân'ı okumasını bilmiyoruz ki, okumadık ki, çocuğumuza nerede öğreteceğiz!"*

Bunu niye anlattım? Şu yüzden...

“İsim”ler resim olmasın! İsimleri resim gibi, klişe gibi ele alıp, beynimize yerleştirip, sonra da o isim resimleriyle, resimlerin işaret ettiği içerikten perdelenmeyelim!

Ressam resim yapar. Ressamın o resmi yapmaktan amacı, resimle, karşısındakine bir mesaj vermektir...

Eğer o resimden o mesajı alamazsan resme bakmışındır sadece. Resmi, görmemişsindir!

Resme bakmak başka şeydir, resmi görüp, resmi okumak başka şeydir.

Ben şurada karşıma bir resim asmışım. Bu resim Samanyolu Galaksisi’ni gösteriyor. Ben bu resme bakıyor; “Samanyolu Galaksisi” diyorum.

Ortası biraz sarı, hiçbir şey belirgin değil! Kenarlara doğru parlak noktalar var falan. Ben resmi görmüyorum, şu an, resme bakıyorum...

Ne zaman resmi görmeye başlarım?

Bu galakside bir yığın yıldızlar var ve bu yıldızların içinde bir nokta sadece Güneş!..

Bu kadar büyük bir galaksinin içinde, benim bu koskoca gördüğüm, bizim Dünya’mızın tâbi olduğu, Güneş adını verdiğimiz dev yapı, orada bir nokta olursa?..

Peki, bu galaksinin içinde Dünya’nın yeri ne?..

Benim yerim ne?..

Böylece düşünmeye başlarsam, işte o zaman, resme bakmak durumundan çıkıp resmi görmeye başlamış olurum. “Bu galaksinin içinde benim yerim ne” diye düşünmeye başladığım zaman, o resmi okumaya başlamışımdır!

Okumam biraz daha sürerse;

Bu galaksi gibi sayısız galaksileri yaratan kudret ve ilim yanında; bu galaksi ve bu galaksi gibi sayısız galaksileri yaratan "Allâh" diye isimlenmiş olan varlık yanında, bu galaksinin yeri ne?..

Benim yerim ne?..

Diye düşünmeye başlar da, beynimin durduğunu ve hiçbir şey düşünemez hâle geldiğimi fark eder, hiçliğimi hissedersem; işte o resmi oraya asmaktan gaye yerine gelmiş; ben önce resme bakmış, sonra görmüş, sonra da "OKU"muş; ve bunun sonucunda haşyet duygusunu hissetmiş; ve dahi secde denilen hâli yaşamış olurum.

İşte bu karşımdaki resim, beni secde ettirmiştir, Âlemlerin Rabbine, Rabb-ül Âlemîne!

Ben olaya böyle bakarken, bir başkası da; "Haydi ezan okundu, gel der namaz kılalım!" der ve arkasından iki takla bir bakla! Tavuk yem yer gibi iki secde; namazımı kıldım, secdemi ettim der, Elhamdülillâh!..

O, yaradılış gereğini, programının gereğini öylece yerine getirmiştir!

Buradaki programın gereği de böyle bakıp değerlendirmektir. Ama bu, şuur boyutunun secdesidir.

Öteki, beden boyutunun secdesidir.

Bu ikisi birbirinden ayrı şeylerdir. Hiçbirisi birbirinin yerini tutmaz! Ne tavuk yem yer gibi secde etmek gerçek şuursal bir secdenin yerini tutar; ne de bu secde onun yerini tutar!

Biri şuur boyutunun secdesidir... Diğeri toprak boyutunun secdesidir...

İnsan, şuur boyutu için yaratılmıştır esas itibarıyla!

Beden boyutu bu Dünya'da kalacaktır... Bedensel ibadetler de bu Dünya'da kalacaktır...

Ölüm sonrasında bedensel boyuttaki ibadetlerin hiçbiri yoktur. Ne namaz ne oruç ne vs...

Ama, Berzah âleminde evliyaullâhın namaz kıldığından söz edilir. Ve bu bize çelişki gibi gelir. Hani kabir âleminde namaz yoktu?

Oradaki şuur boyutunun salâtı ve secdesidir! İdrak yollu edinilmiş ilmin getirdiği rükû ve secdedir kabir âlemindeki salât!

"*Valla bizim köydeki evin bahçesinde bir yatır var. Bazen geliyor abdest alıyor. Havlu da ıslanıyor hatta, namaz kılıyor.*"

Cinlerin oyununa geliyorsun!

Kabir âlemindeki evliyaullâhın kıldığı namaz, şuur boyutunun namazıdır.

Şuur boyutunun namazına misal vermek olsun diye, deminki bakma, görme ve "oku"ma olayını anlattım.

Kabir âlemindeki namaz buna benzer türden bir namazdır.

Cin gelip kendini evliya gibi gösterir, bilmem ne gibi gösterir. Sen de, bilgisizliğin, ilimsizliğin, cehaletinin bedelini, onlara inanıp, hayatını onlara göre yönlendirmekle ödersin... Sonunda faturasını ödemek zorunda kalırsın!

Ama şu resimden bahsettim.

Resim nedir?..

Resim, "bir anlama işaret eden" nesnedir. "Kelimeler" birer "resim" olduğu gibi; "isim"ler de birer resimdir! Her "isim" bir işaret kelimesidir.

Her isim veya resim temsil ettiği bir gerçeğe işaret etmektedir; o mânânın sembolüdür!

Acaba bu isim veya resim neye işaret ediyor, diye hiç düşünüyor muyuz?

"*Efendim falanca hoca efendinin vaazını dinlemekle Ahmed Hulûsi'nin konuştuklarını dinlemek arasında hiçbir fark yoktur*" diyorsa eğer, hiçbir şey

anlamamış, Ahmed Hulûsi'nin anlattıklarından; ve kelimelerinin işaret ettiği mânâları da tefekkür etmemiş, demektir!

Ahmed Hulûsi, vaaz vermiyor...

Ahmed Hulûsi, işaret ettiği mânâları resimleştirerek size sunuyor, o resimlere bakmakla kalmayıp görüp, okuyup ve gereğini hissedip yaşayın diye size anlatıyor...

Eğer şu konuşmalarımı alan teypler, bantlar gibi sesimi alıyorsanız ve gidip başka yerde tekrar ediyorsanız; şu banttan veya şu makinadan hiçbir farkınız yok! İnsanlık şerefinden mahrumsunuz, demektir.

Teypte akıl yok, idrak yok, basîret yok, tefekkür yok!

Ama, Allâh sizlere bunları bahşetmiş...

Eğer siz kendinizdeki bu kapasiteyi kullanamıyorsanız, nefsinize zulmediyorsunuz! Size dayak atanlar sizin kendinize yaptığınız kadar zulmetmez!

Çünkü, bu maddi zulümlerin hepsi bir noktada biter. Geçer ve bir süre sonra unutulur gider...

Ama sizin şuurunuza, bilincinize yaptığınız zulmün faturasını ebediyen ödemekle yaşarsınız.

Perdeniz kalkıyorsa, siz kendiniz kaldırıyorsunuz!

Perdeniz inip gaflete giriyorsanız, gene siz kendiniz yapıyorsunuz bu işi; kendinizdeki özellikleri, Allâh'ın sizin yaradılışınıza bahşetmiş olduğu özellikleri kullanmamak yüzünden!

Yapmak istediniz de, size karşı çıkan, engel olan biri mi oldu?

Size kullanma yolları öğretiliyor!..

Siz o ilim istikametinde yaşayacağınıza; tutup etrafın dedikodusuna göre yaşamınıza yön verirseniz, kendi kendinize en büyük zulmü yaparsınız!

Ve bunun ağır olan faturasını da ödeyeceksiniz!

Ben dün vardım bugün gidiyorum. Yarın yokum.

Ne yaptıysanız siz, kendinize yaptınız...

Ben kendi yaptıklarımın sonucunu yaşayacağım; ama sizler de yaptıklarınızın sonucunu yaşayacaksınız.

Geri dönüşü olmayan, telâfisi olmayan bir biçimde ve mazeretin geçerli olmadığı bir ortamda yaptıklarınızın, düşündüklerinizin faturasını kendi kendinize ödeyeceksiniz.

Kendinizi aldatmayın!..

Ecel geldi cihane, falanca filanca bahane!

Falanca şöyle yapmasaydı, iş böyle olmazdı!.. Olur olur!.. Oluyor!..

Allâh'ın takdiri ve yaratması olmasaydı kâinat yaratılmazdı!

Evet dostlar benim diyeceğim tek bir şey var...

Hakkınızı helal edin!

İyi niyetle, samimiyetle sizlere bir şeyler vermeye çalışarak gayret içinde olduk.

Faydalı olduysak, hayırla anın bizi. Dua edin arkamızdan...

Zararımız olduysa, Allâh şahit!.. Kötü niyetle hiçbirinize hiçbir şey anlatmadım, bir şey vermedim.

Elimizden geldiği kadar kimseden, anlattıklarımızın karşılığını almamaya baktık. Bütün bunların ötesinde artık başka konuşulacak bir tarafı yok!

Allâh hepinizin muîni ola!

AHMED HULÛSİ KİMDİR? AMACI NEDİR?

Değerli okurum;

Ahmed Hulûsi kimdir, amacı nedir diye çok merak ediliyor...

Çok özetle anlatalım...

21 Ocak 1945 tarihinde İstanbul, Cerrahpaşa'da dünyaya gelmiş bulunan çocuğa annesi **Ahmed**, babası da **Hulûsi** adlarını koymuşlar.

18 yaşına kadar Hz. **Muhammed**'i dahi tanımayan bir zihniyetle yalnızca bir yaratıcıya inanmış ve **Din** konusundaki her sorusuna karşılık olarak **"sen bunları sorma, sadece denileni yap"** cevabını aldığı için de, hep din dışı yaşamıştır çevresindekilere göre!

Babasının vefatından üç gün sonra 10 Eylül 1963 günü annesinin ısrarıyla gittiği Cuma namazında, içine gelen bir ilhamla Din konusunu tüm derinlikleriyle araştırma kararı almış, o günden sonra beş vakit namaza başlamış ve abdestsiz dolaşmamaya karar vermiştir.

Din konusuna önce Diyanet'in yayınladığı on bir ciltlik **Sahihi Buhari** tercümesini, sonra tüm **Kütübi Sitte**'yi ve Rahmetli Elmalılı'nın **"Hak Dini"** isimli tefsirini okuyarak girmiştir. İki yıla yakın bir süre zâhir ilimleri itibarıyla olabildiğince geniş kaynakları incelemiş, yoğun riyâzatlar ve çalışmalarla kendini tasavvufa vermiş; ilk kitaplarını 1965 yılında yazdıktan sonra **kendindeki açılım ve hissedişleri** 1966 yılında yazdığı **TECELLİYÂT** isimli kitabında yayınlamıştır. Bu kitap onun 21 yaşındaki bakış açısını ve değerlendirmelerini ihtiva etmesi itibarıyla geçmiş yaşamı hakkında önemli bir değerlendirme kaynağıdır. 1965

yılında tek başına hacca gitmiş ve hayatı boyunca kendi yolunda hep tek başına yürümüştür!

Prensibi, **"Kimseye tâbi olmayın, kendi yolunuzu kendiniz çizin, Rasûlullâh öğretisi ışığıyla"** olmuştur.

1970 yılında AKŞAM Gazetesi'nde çalışırken RUH ve ruh çağırmalar konusunu incelemeye almış ve bu konuda Türkiye'de konusunda ilk ve tek kitap olan **"RUH İNSAN CİN"**i yayınlamıştır.

Kurân'daki **"dumansız ateş"** ve **"gözeneklere nüfuz eden ateş"** uyarılarının **"ışınsal enerjiye"** işaret ettiğini keşfetmesinden sonra, **Kurân**'ın işaret yollu açıklamalarını değerlendiren, bundan sonra dinsel anlatımdaki işaretlerin bilimsel karşılıklarını deşifre etmeye çalışan **Ahmed Hulûsi**, bu alanda ilk çalışmasını 1985 yılında **"İNSAN ve SIRLARI"** isimli kitabında açıklamıştır.

Daha sonraki süreçte **Kurân**'da kelimeler bazında yaptığı çalışmalarla keşfettiği gerçekleri hep çağdaş bilgilerle bütünleştirmiş; kendisini, **"DİN"** olayını, **ALLÂH** adıyla işaret edilenin tamamen entegre bir Sistem ve Düzen'i temeline oturtarak, Hz. Muhammed (AleyhisSelâm)'ın neyi anlatmak istediğini **"OKU"**maya vermiştir. Bu yolda edindiği bilgilerin bir kısmını kitapları ve internet aracılığıyla da toplumla paylaşmıştır.

İslâm Dini'ni, Kur'ân-ı Kerîm, Kütübi Sitte (altı önde gelen kitap) **hadisleri temelinde** kabul ederek inceleyen, geçmişteki ünlü tasavvuf sîmalarının çalışmalarını değerlendirerek **gereklerini yaşadıktan sonra**, bunları **günümüz ilmiyle de birleştirerek değerlendiren ve mantıksal bütünlük içinde BİR SİSTEM olarak açıklayan Ahmed Hulûsi**, insanların, kişiliğiyle değil, düşünceleriyle ilgilenmesini istemektedir.

Çünkü, bu alanda tek örnek Hz. Muhammed'dir!

Basit beyinler yaşamlarını, kişiliklerle ve doğal sonucu olarak dedikodu ve gıybetle tüketirlerken; gelişmiş beyinler, fikirlerle ve düşünce dünyasının verileriyle ömürlerini değerlendirirler!

Bu nedenledir ki, **Ahmed Hulûsi** kendisini ön plana çıkartmamakta, kitaplarına 40 yıla yakın zamandır **"soyadını"** koymamaktadır; insanların şu veya bu şekilde çevresinde bir halka oluşturmaması için... Bugün dahi, görüştüğü çok az sayıda insan vardır. Bu yüzden aşırı boyutlarda tepki almasına rağmen bu konudaki tutumunu ısrarla sürdürmektedir.

Anadolu'nun beş-altı yerinde bazı kişilerin kendilerini "Ahmed Hulûsi benim" şeklinde tanıtıp, çevrelerine insanlar toplayıp, onlardan maddi menfaat toplama girişimlerini duyunca da, kitaplarına resim koymak zorunda kalmış, bu suretle söz konusu sahtekârlığı önlemiştir.

Sürekli Sarı Basın Kartı sahibi gazeteci **Ahmed Hulûsi**, bu alan dışında profesyonel olarak hiçbir işle uğraşmamış, **hiçbir teşkilat, dernek, parti, cemaat üyesi olmamıştır.** Bütün yaşamı, **çağdaş bilimler-İslâm-Tasavvuf** araştırmalarıyla devam etmiş, **kitap ve yazılarıyla, sesli ve görüntülü sohbetlerinin tamamını internet üzerinden okuyucularına ücretsiz ve tam metin olarak indirilebilir şekilde yayınlamış İLK yazardır.** Tüm düşünce ve bakış açılarıyla beklentisiz olarak apaçık ortadadır!

28 Şubat öncesi şartlar dolayısıyla, eşi **Cemile** ile önce Londra'da bir yıl yaşayan **Ahmed Hulûsi**, 1997 yılında Amerika'ya yerleşmiş ve hâlen orada yaşamını sürdürmektedir.

Mevcut bilgileri ışığında, tamamen insanlardan uzak kendi **"köy"**ünde yaşamayı tercih edip, herkese, orijinal kaynaklara göre **Rasûlullâh'ı ve Kurân'ı aracısız olarak yeniden değerlendirmeyi** tavsiye etmektedir!

Zira, Hz. **Muhammed**'in açıkladığı **SİSTEM**'e göre, **"DİN ADAMI"** diye bir sınıf asla söz konusu değildir! Her fert direkt olarak **Allâh Rasûlü**'nü muhatap alıp **O**'na göre yaşamına yön vermek zorundadır! Tâbi olunması zorunlu tek kişi, **ALLÂH Rasûlü MUHAMMED MUSTAFA** AleyhisSelâm'dır. O'nun dışındaki tüm kişiler istişari mahiyetteki kişilerdir ve yorumları kimseyi bağlamaz!

Herkes yalnızca **Allâh Rasûlü** ve **KUR'ÂN** bildirilerinden mesûldür! Bunun dışında kalan tüm veriler kişilerin göresel yorumlarıdır ve kimseyi **BAĞLAMAZ!**

İşte bu bakışı dolayısıyla da **Ahmed Hulûsi** insanların kendi çevresinde toplanmasını veya kendisine tâbi olmasını kesinlikle istememektedir. Anlattıklarının sorgulanmasını, araştırılmasını tavsiye etmektedir. Bana inanmayın, yazdıklarımın doğruluğunu araştırın, demektedir!.. Bu yüzden de insanlardan uzak yaşamayı tercih etmektedir.

Bu bakışı dolayısıyladır ki, Ahmed Hulûsi'nin ne bir tarikatı vardır, ne bir cemiyeti ve ne de herhangi bir isimle anılan topluluğu!

Ahmed Hulûsi, çeşitli çevrelerce **kendisine yakıştırılan her türlü pâye, ünvan ve etiketlerden berîdir! O, sadece Allâh kuludur!**

Kimseden **maddi veya siyasî, ya da manevî** bir beklentisi olmayıp, yalnızca **kulluk ve bir insanlık borcu** olarak **bilgilerinin bir kısmını okuyucularıyla paylaşmaktadır.**

Ahmed Hulûsi, yalnızca...

Düşünebilen beyinlerle düşüncelerini paylaşmaya çalışan bir düşünürdür!

Hepsi, bundan ibaret!

Hiçbir yazılı, sesli veya görüntülü eserinin TELİF HAKKI OLMAYAN yazarın eserleri, pek çok değerlendiren tarafından orijinaline uygun olarak bastırılıp, karşılıksız olarak çevrelerine dağıtılmaktadır… Bugün milyonlarca ailenin evinde **Ahmed Hulûsi** imzalı eserlerin var olması, onun için yeterli şereftir.

Bu konulardaki detaylı çalışmaları aşağıdaki bazı internet sitelerinden inceleyebilir, dilediklerinizi tümüyle kendi bilgisayarınıza indirebilirsiniz.

www.ahmedhulusi.org

www.okyanusum.com

www.allahvesistemi.org

Sonuç olarak şunu vurgulayayım…

Herkesin görüşü kendi bilgi tabanının sonucu kadardır! **Bu eserleri kendiniz değerlendirmeye çalışın! Yazarla değil, yazılanla ilgilenin.** Sizlere karşılıksız olarak verilen bu **Allâh hibesi ilmi** hakkıyla inceleyin.

Ebedî yaşamınıza yön verebilecek düzeyde Allâh ve Sistemi'ni (Sünnetullâh'ı) **anlatan** bu eserler umarım sizlere yeni ufuklar açar.

Saygılarımla,

AHMED HULÛSİ

AHMED HULÛSİ'NİN ÜCRETSİZ OLARAK HEDİYE EDİLEN ESERLERİ

1. ALLÂH İLMİNDEN YANSIMALARLA KUR'ÂN-I KERÎM ÇÖZÜMÜ, 2009
   (Semih Sergen'in sesinden "KUR'ÂN-I KERÎM ÇÖZÜMÜ" CD'si ile birlikte)
2. DUA VE ZİKİR, 1991
3. YAŞAMIN GERÇEĞİ, 2000
4. İSLÂM'IN TEMEL ESASLARI, 1997
5. HZ. MUHAMMED'İN AÇIKLADIĞI ALLÂH, 1989
6. YENİLEN, 2005

Hayırseverler tarafından basılan bu eserlerden, http://www.ahmedhulusi.org/kuran_talep.php linkindeki formu dolduran kişilere, yalnızca nakliye ücreti karşılığında ve her adrese birer tane olmak üzere yollanacaktır.
Bu eserlerin temin edilebileceği adres aşağıdaki gibidir:

DAĞITIM MERKEZİ: Kuyumcukent Yan Hizmetler Binası 1.Kat 1.Yol No: 5 Yenibosna/ İSTANBUL

Tel: 0212 603 19 20
www.kuraniste.org

* Ahmed Hulûsi'nin tüm eserlerini www.ahmedhulusi.org adresinden indirebilirsiniz.

AHMED HULÛSİ'NİN DİĞER KİTAPLARI

1. MANEVÎ İBADETLER REHBERİ, 1965
2. EBU BEKİR ES SIDDÎK, 1965
3. TECELLİYÂT, 1967
4. RUH İNSAN CİN, 1972
5. İNSAN VE SIRLARI (1-2), 1986
6. DOST'TAN DOSTA, 1987
7. HAZRETİ MUHAMMED'İN AÇIKLADIĞI ALLÂH, 1989
8. EVRENSEL SIRLAR, 1990
9. Gavs-ı Â'zâm ABDULKÂDİR GEYLÂNÎ "GAVSİYE" AÇIKLAMASI, 1991
10. DUA VE ZİKİR, 1991
11. HAZRETİ MUHAMMED NEYİ "OKU"DU?, 1992
12. AKIL VE İMAN, 1993
13. MUHAMMED MUSTAFA (a.s.) (1-2), 1994
14. KENDİNİ TANI, 1994
15. TEK'İN SEYRİ, 1995
16. İSLÂM, 1996
17. İSLÂM'IN TEMEL ESASLARI, 1997
18. OKYANUS ÖTESİNDEN (1-2-3), 1998
19. SİSTEMİN SESLENİŞİ (1-2), 1999
20. "DİN"İN TEMEL GERÇEKLERİ, 1999
21. CUMA SOHBETLERİ, 2000
22. MESAJLAR, 2000
23. YAŞAMIN GERÇEĞİ, 2000
24. BİLİNCİN ARINIŞI, 2005
25. "B" SIRRIYLA İNSAN VE DİN, 2005
26. YENİLEN, 2007
27. ALLÂH İLMİNDEN YANSIMALARLA KUR'ÂN-I KERÎM ÇÖZÜMÜ, 2009
(*Semih Sergen'in sesinden "KUR'ÂN-I KERÎM ÇÖZÜMÜ" CD'si ile birlikte*)

AHMED HULÛSİ'NİN VİDEO SOHBETLERİ

A. ALLÂH İLMİNDEN YANSIMALARLA KUR'ÂN-I KERÎM ÇÖZÜMÜ

1. Kurân'ı Anlamak İçin Ön Bilgi
2. Semih Sergen'in Sesinden Türkçe "Kur'ân-ı Kerîm Çözümü" Okunuşu
3. Abdulbasît Abdussamed'in Sesinden Arapça Orijinal Okunuşu ile Birlikte "Kur'ân-ı Kerîm Çözümü"

B. SON SOHBETLER

1. Hologram Dünyan
2. Beyin Sırları
3. Beyin – Dua Mekanizması
4. Ehl-i Beyt'te Namaz

C. İNSAN VE DİN SOHBETLERİ

1. Ben "Muhammedî"yim
2. Kaynaktan Yarına
3. Kurân'ın Ruhu
4. Salât (Namaz) Ne İçin?
5. Hz. Muhammed'e İman
6. Tanrı(!)nın Ayak Sesleri
7. Hazineyi Okumak
8. Sünnet Ne Değildir?
9. Püf Noktası
10. Hz. Muhammed Farkı
11. Eski ve Yeni
12. Sünnetullâh
13. Sünnet-i Rasûlullâh
14. Bi-izni-hi
15. Enfüste ve Âfakta
16. "Tanrı Merkezli Din"mi?
17. İlim - İrade - Kudret

D. YENİLEN SOHBETLERİ

1. Tanrı Ulu mudur?
2. Anladığım İslâm

E. İSLÂM VE BİLİM (1990-1997)

1. Dostça Bir Söyleşi

2. “Tanrı” mı “Allâh” mı?
3. Allâh’ı Tanıyalım - 1
4. Allâh’ı Tanıyalım - 2
5. Sohbet
6. Hakikat
7. Uyanış
8. Üst Madde
9. Dost’tan Dosta
10. Ruh Cin Melek
11. Sorular ve Cevaplar
12. Kaza ve Kader
13. Kader ve Astroloji

F. KONFERANSLAR

1. Hamburg Konferansı
2. Gelsenkirchen Konferansı
3. Berlin Konferansı
4. Londra Konferansı
5. İzmir Konferansı
6. Antalya Konferansı
7. Antalya Falez Sohbeti
8. Bebek Sohbeti

* Ahmed Hulûsi'nin tüm eserlerini www.ahmedhulusi.org adresinden indirebilirsiniz.

* Ahmed Hulûsi'nin yabancı dillere çevrilmiş tüm eserlerine www.ahmedhulusi.org adresinden ulaşabilirsiniz.

AHMED HULÛSİ'NİN SESLİ SOHBETLERİ

A. ALLÂH İLMİNDEN YANSIMALARLA KUR'ÂN-I KERÎM ÇÖZÜMÜ

1. Kurân'ı Anlamak İçin Ön Bilgi
2. Kur'ân-ı Kerîm Çözümü ile İlgili Önemli Açıklama
3. Kur'ân-ı Kerîm'in Çözümü
4. Zorunlu Bir Uyarı
5. Allâh Esmâ'sındaki Muazzam, Muhteşem ve Mükemmel Özellikler (Esmâ ül Hüsnâ)
6. Semih Sergen'in Sesinden Türkçe "Kur'ân-ı Kerîm Çözümü" Okunuşu

B. YENİLEN SOHBETLERİ

1. Anladığım İslâm
2. Şeriat Devleti
3. Açık Konuşalım
4. Tanrı Ulu mudur?
5. Yanmamak için
6. Taoizm-Budizm-Totemizm-İslâm
7. Salâvat ve Ayna Nöronlar
8. Kurân'ı Neden Anlamıyoruz?
9. Kur'ân ve Yeni Çağ
10. Kur'ân Mucizesi "Ekber"iyet
11. Kur'ân Sırlarının Derinliğine
12. Muhteşem Kaynak
13. Örtülen Gerçekler
14. Allâh Rasûlü'ne Gerçekten İman Ediyor muyuz?
15. "İman" Neye?
16. Muhteşem İrsâl
17. "İlmî Sûret" ve Hologram
18. Niçin "Data"?
19. "Nokta"ndaki Kudret
20. Yenilenin Artık

C. SESLİ KİTAPLAR

1. Hz. Muhammed'in Açıkladığı Allâh
2. İslâm
3. İslâm'ın Temel Esasları
4. Hz. Muhammed Neyi Okudu?
5. Akıl ve İman
6. Tecelliyât

D. SİSTEM SOHBETLERİ

* Ahmed Hulûsi'nin tüm eserlerini www.ahmedhulusi.org adresinden indirebilirsiniz.
* Ahmed Hulûsi'nin tüm eserleri **KİTSAN**'dan temin edilebilir.

AHMED HULÛSİ'NİN TV SOHBETLERİ

A. ASTROLOJİ SOHBETLERİ (15 Bölüm) – TRT2 (1992)

B. EVRENSEL GERÇEKLER (36 Bölüm) – FLASH TV (1993)

C. KIRMIZI KOLTUK SÖYLEŞİ – STAR TV (2003)

D. EXPO TV (2005)

1. Selâm
2. Sünnet
3. Kurân'ın Ruhu
4. "B" Sırrı
5. Bismillâh
6. Allâh'a İman
7. Kilitlenmişlik
8. İsimler
9. Neyi "Oku"du?
10. Sünnetullâh
11. Din Adına
12. Muhammed Farkı
13. Ölüm
14. İbadet
15. Namaz
16. İlim - İrade - Kudret
17. Tanrı Merkezli
18. Ruhlar
19. Reenkarnasyon
20. Sistem
21. Oruç ve Zekât
22. Beyin ve Dua
23. Hac
24. Kadir
25. Akıl - İman
26. Kanmayın
27. Faytoncu
28. Muhammedî
29. Hazine
30. Veda

AHMED HULÛSİ'NİN YABANCI DİLLERE ÇEVRİLMİŞ KİTAPLARI

1. ALLÂH İLMİNDEN YANSIMALARLA KUR'ÂN-I KERÎM ÇÖZÜMÜ
İngilizce (Yeni)

2. İNSAN VE DİN
İngilizce (Yeni)

3. TEK'İN SEYRİ
İngilizce (Yeni)

4. EVRENSEL SIRLAR
İngilizce (Yeni Çeviri), Fransızca

5. HAZRETİ MUHAMMED'İN AÇIKLADIĞI ALLÂH
İngilizce (Yeni Çeviri), Almanca (Yeni Çeviri), Fransızca, İspanyolca, Rusça, Azerice, Arnavutça

6. İSLÂM
Almanca, Fransızca, İspanyolca, Rusça, Arnavutça

7. SİSTEMİN SESLENİŞİ 1-2
Almanca, Fransızca

8. DİN'İN TEMEL GERÇEKLERİ
Almanca, Fransızca

9. YAŞAMIN GERÇEĞİ
İngilizce (Yeni Çeviri), Almanca, Fransızca, Flemenkçe, Boşnakça, Rusça

10. DOST'TAN DOSTA
Fransızca

11. MESAJLAR
Fransızca

12. TECELLİYÂT
İngilizce (Yeni Çeviri)

13. RUH İNSAN CİN
İngilizce

14. DUA VE ZİKİR
İngilizce (Yeni), Almanca (Yeni Çeviri), Azerice

15. İSLÂM'IN TEMEL ESASLARI
Azerice

16. KENDİNİ TANI
İngilizce

* Ahmed Hulûsi'nin yabancı dillere çevrilmiş kitap ve videolarına www.ahmedhulusi.org adresinden ulaşabilirsiniz.

AHMED HULÛSİ'NİN ÜCRETSİZ IPHONE, IPAD VE PODCAST UYGULAMALARI

A. IPHONE UYGULAMALARI

1. Kur'ân Çözümü
2. Dua ve Zikir
3. Esmâ ül Hüsnâ
4. Dost'tan Dosta

B. IPAD UYGULAMALARI

1. Kur'ân Çözümü
2. Dua ve Zikir
3. Esmâ ül Hüsnâ

B. PODCAST UYGULAMALARI

1. Ahmed Hulusi – Kur'ân-ı Kerîm Çözümü – Türkçe
2. Ahmed Hulusi – Kur'ân-ı Kerîm Çözümü – Arapça
3. Ahmed Hulusi – Son Sohbetler
4. Ahmed Hulusi – İnsan ve Din Sohbetleri
5. Ahmed Hulusi – Yenilen Sohbetleri
6. Ahmed Hulusi – İslâm ve Bilim 1990-1997
7. Ahmed Hulusi – Evrensel Gerçekler – Flash TV 1993
8. Ahmed Hulusi – Astroloji Sohbetleri – TRT2 1992
9. Ahmed Hulusi – Konferanslar
10. Ahmed Hulusi – Expo TV Sohbetleri 2005
11. Ahmed Hulusi – Star TV Kırmızı Koltuk

* Ahmed Hulûsi'nin eserlerinin yeni uygulamaları ile ilgili duyuruları www.ahmedhulusi.org adresinden takip edebilirsiniz.

NOTLAR